

Động Lòng

Contents

Động Lòng	2
1. Chương 1: Gặp Lại	2
2. Chương 2: Hồi ức	4
3. Chương 3: Ngày May Mắn	6
4. Chương 4: Trò Hay Bắt Đầu	8
5. Chương 5: Tại Sao Lại Tức Giận	10
6. Chương 6: Không Thể Buông Tha	12
7. Chương 7: Ghen	14
8. Chương 8: Ngày Mới	16
9. Chương 9: Quý Khách	18
10. Chương 10: Thực Tập	21
11. Chương 11: Tình Tứ Nối Văn Phòng	23
12. Chương 12: Gian Tình	25
13. Chương 13: Ăn Uống No Say	27
14. Chương 14: Thực Tập Sinh	29
15. Chương 15: Thử Lễ Phục	31
16. Chương 16: Hạnh Phúc Của Ai	33
17. Chương 17: Ma Chú	34
18. Chương 18: Tin Đồn	36
19. Chương 19: Bộc Phá	38
20. Chương 20: Gặp Mặt	40
21. Chương 21: Bỏ Đi	41
22. Chương 22: Em Ở Đâu?	43
23. Chương 23: Ôn Hình	45
24. Chương 24: Tin Tức	46
25. Chương 25: Hôn Lễ Của Ôn Hình Và Tư Đồ Ý	48
26. Chương 26: Bắt Được	50
27. Chương 27: Ác Ma Tổ Tình	51
28. Chương 28: Chờ Đắc Tội Với Phụ Nữ 1	54
29. Chương 29: Chờ Đắc Tội Với Phụ Nữ 2	56
30. Chương 30: Chơi Lửa Có Ngày Chết Cháy	58
31. Chương 31: Suy Nghi Thầm Kín Của Cố Cảnh Ngôn	61
32. Chương 32: Sự Kiện Xem Mất 01	63
33. Chương 33: Sự Kiện Xem Mất 02	65
34. Chương 34: Gặp Mặt	67
35. Chương 35: Thắng Thắn	69
36. Chương 36: Tiệc Cuối Năm	71
37. Chương 37: Cầu Hôn	73
38. Chương 38: Phong Lưu Gây Họa	76
39. Chương 39: Ra Mắt Ba Mẹ Vợ	78
40. Chương 40: Chinh Phục Ba Mẹ Vợ	79
41. Chương 41: Chuyện Tình Mất Ca Nhà Họ Mạc	81

Động Lòng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, sủng, sắcRating: 19+Số chương: 42cEditor: Haruka234Cô chưa bao giờ nghĩ lại có ngày cô chứng kiến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-long>

1. Chương 1: Gặp Lại

Tháng bảy, hoa tường vi trong trường nở đẹp rực rỡ, màu tím của những cánh hoa hòa với ánh nắng mặt trời theo gió tung bay, ngay cả trong không khí cũng phảng phất sắc tím nhàn nhạt, hơi huyền ảo, lại hơi thương cảm.

Mạc Cẩn sờ sờ chiếc cổ lạnh lạnh, cô lắc đầu cười cười. Nhưng trong lòng lại có một cảm giác không nói nên lời.

Sáng nay sau khi rời giường, bỗng dưng cô rất muốn cắt tóc. Thế là sau khi cô rửa mặt chải đầu, lên lịch hẹn với bạn Thúy Thúy tối nay đi liên hoan thì ra khỏi trường, đến tiệm cắt tóc cắt phẳng mái tóc dài đã nuôi nhiều năm kia.

Cô còn nhớ rõ vẻ mặt vô cùng tiếc nuối của người thợ cắt tóc, anh ta còn liên tục hỏi lại đến ba lần mới dám cắt cho cô.

Cô biết tóc mình rất đẹp. Một mái tóc dài suôn mượt như thác nước là niềm ao ước của không ít những cô gái, ngay cả người nào đó cũng rất thích vuốt ve mái tóc dài của cô...

Sao cô lại vô duyên vô cớ nhắc đến người kia vậy chứ? Cũng đã nửa năm rồi, đã tự nhủ phải quên đi... Có lẽ quyết định cắt phẳng mái tóc dài này chính là hành động chứng minh cô đã đoạn tuyệt với quá khứ.

Tóc ngắn cũng không tệ, trông trẻ trung và đáng yêu hơn nhiều.

Mạc Cẩn nhìn sắc trời, cảm thấy vẫn còn sớm, còn một lúc nữa mới đến giờ tự tập, thế nên cô đi dạo vòng vòng gần điểm hẹn.

Nhớ ra còn phải mua quà tạm biệt cho học tỷ, cô liền theo thói quen đi vào cửa hàng bán quà tặng đối diện.

Nhân viên ân cần mở cửa, nét mặt nhiệt tình chào hỏi:

- Chào Mạc tiểu thư!

Mạc Cẩn hơi khựng lại một chút, rồi gật đầu. Cô suýt chút nữa đã quên lúc trước vẫn hay cùng người kia đến chỗ này, tất nhiên nhân viên ở đây vẫn còn nhớ mặt cô.

- Hôm qua có về hàng mới, Mạc tiểu thư có muốn xem thử không? – Nhân viên cửa hàng hỏi.

- Không cần đâu. Cứ để tôi xem qua một chút đã – Mạc Cẩn miễn cưỡng cười một cái.

Cô nhân viên vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên gương mặt, đối với khách quý của tiệm, tất nhiên là phải cố gắng lấy lòng. Cô nàng biết rõ bạn trai của vị Mạc tiểu thư này không phải người bình thường, không thể đắc tội được.

- Vậy nếu như Mạc tiểu thư cần gì cứ việc lên tiếng, chúng tôi ở ngay quầy bên kia.

Mạc Cẩn khẽ gật đầu, sau đó đi vào trong.

Mạc Cẩn tùy tiện chọn một chiếc khăn quàng cổ bằng lụa, đến trước gương thử quàng vào, đang lúc sửa sang lại, cô ngẩng đầu lên thì thấy trong gương phản chiếu một hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ từ phía sau.

Mạc Cẩn ngây người, tim đã bắt đầu đập loạn nhịp. Phát hiện người đứng phía sau đang từng bước từng bước đến gần mình, tim cô càng đập càng nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực luôn vậy.

Khi người nào đó sắp đến gần cô, chợt nghe thấy một giọng nói nũng nịu từ một nơi cách đó không xa vọng đến:

- Cảnh Ngôn, em chọn xong rồi, anh đến xem xem người ta chọn có đẹp không.

Tiếng bước chân dừng lại, sau đó lại vang lên, càng lúc càng xa dần. Trái tim đang treo lơ lửng của Mạc Cẩn cuối cùng cũng thả lỏng, cô thật sự rất sợ phải đối mặt với người kia mà không chuẩn bị gì cả.

Nhìn qua gương, Mạc Cẩn nhận ra nữ sinh kia, là Viên Hoa học cùng học viện Nghệ thuật với cô. Hình như cô gái nói điều gì xong, người đàn ông ôm lấy cô gái, cúi đầu thì thầm vào tai cô ta cái gì đó, cũng không thể nhìn thấy rõ mặt của anh, chỉ có thể nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nữ sinh kia, sau đó bọn họ đến quầy tính tiền rồi rời khỏi cửa hàng.

Sau khi hai người kia rời khỏi đã lâu, Mạc Cẩn mới xoay người lại. Cô chợt ý thức được mình đang dùng sức siết chặt chiếc khăn lụa trong tay. Không muốn nghĩ nhiều, cô cầm khăn quàng cổ đến quầy tính tiền, lại thấy nhân viên cửa hàng đang cười lúng túng nói với cô:

- Mạc tiểu thư, vừa nãy Cố tiên sinh đã thanh toán cho tiểu thư luôn rồi.

Mạc Cẩn sửng sốt 'hả' một tiếng, cũng không nói gì thêm, đưa khăn quàng cho nhân viên gói lại xong rồi rời đi, trong lòng cảm thấy rối bời.

Buổi liên hoan tối nay là bữa tiệc chia tay với học tỷ. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô không tặng chiếc khăn quàng cổ mà mình đã chọn, lại đi mua một món quà khác.

Tiệc liên hoan kéo dài đến 10h30 tối mọi người mới chịu giải tán. Bởi vì đêm nay Thúy Thúy ở lại nhà bạn trai, cho nên chỉ có một mình Mạc Cẩn trở về ký túc xá.

Sân trường về đêm, khắp nơi đều có những đôi uyên ương đang dây dưa triền miên, Mạc Cẩn có chút không tự nhiên. Tuy rằng chuyện to gan nhất cô và người kia cũng đã làm rồi, nhưng cô vẫn không thay đổi được tính cách hay xấu hổ của mình.

Bước nhanh về khu ký túc xá phía trước, mặc dù khí trời mát mẻ, nhưng cô vẫn hơi thở dốc, trên làn da trơn nhẵn đọng một lớp mồ hôi mỏng.

Mạc Cẩn còn chưa kịp ổn định hơi thở, đột nhiên đã bị một lực mạnh mẽ nào đó kéo đến góc xó xĩnh tối đen hẻo lánh.

- Ừm... - Vẫn còn chưa kịp la lên, đôi môi mềm mại của cô đã bị một vật ấm áp chặn lại.

Mạc Cẩn muốn giãy dụa, nhưng hai tay cô bị khóa chặt sau lưng, cả người dán sát vào lồng ngực kiên cố của người đàn ông kia, tùy ý để hắn ta xâm phạm.

Mạc Cẩn nhấc chân lên, chuẩn bị cho tên háo sắc đang giở trò xấu với cô một cước chí mạng. Nhưng ngay lúc này, người đàn ông lại buông môi cô ra, đôi môi hắn ta di chuyển sang bên tai cô, hơi thở ấm áp kia khiến lòng Mạc Cẩn hơi ngửa ngửa.

- Mèo hoang nhỏ, em dám làm vậy, để xem đến lúc đó anh trừng trị em thế nào!! - Giọng nói trầm ấm cuốn hút thành công khiến bé con trong ngực người đàn ông 'dừng chân' lại, cũng khiến cho thân thể Mạc Cẩn cứng đờ ra.

Mạc Cẩn không thể tin nổi nhìn người đàn ông đang cười quyền rũ trước mắt mình, tim cô đập thành thịch. Đáng lẽ cô phải sớm biết là anh chứ. Ngoài trừ anh ta ra còn có ai dám to gan can rở như vậy. Nhưng mà không phải bọn họ đã chia tay rồi sao? Không phải anh đã chơi cô đến chán rồi à? Anh cho rằng cô vẫn còn là thú cưng của anh, mặc kệ anh đùa bỡn? Người đẹp vừa rồi ở trong lòng anh vẫn còn chưa đủ sao? Bây giờ lại đến đây trêu chọc cô!

Trước kia, lúc ở chung với nhau cô vô cùng nghe lời anh mà anh còn không thèm đếm xỉa. Bây giờ chia tay rồi, anh đừng hòng muốn làm gì thì làm! Mạc Cẩn cô vẫn còn tôn nghiêm đó!

Nghĩ đến đây, trong lòng cô bùng lên một cơn lửa giận. Cô ra sức vùng vẫy, muốn la lớn lên cho người khác chú ý đến đây, nhưng cuối cùng cô cũng chỉ cúi đầu kêu nhỏ:

- Buông! Buông ra!!

Người đàn ông hình như hơi bất ngờ khi thấy bé con phản kháng. Trong đôi mắt sâu thẳm thoáng lóe lên một tia hứng thú khó hiểu. Anh cúi đầu nở nụ cười:

- Mèo hoang nhỏ, cuối cùng em cũng vượt móng vuốt ra rồi.

- Cố Cảnh Ngôn, tôi cảnh cáo anh! Mau thả tôi... Ừm ừm... ừm... - Lời còn chưa nói hết, đôi môi xinh đẹp của cô lại bị người đàn ông kia mạnh mẽ chiếm giữ, chỉ có thể phát ra những tiếng ừm ừm như con mèo con.

Người đàn ông đặt Mạc Cẩn ở trên tường, bấp bừa anh chen vào giữa hai chân cô, không cho chúng khép lại, còn ma sát một cách mập mờ. Một bàn tay lớn áp sát vào lưng của cô, tay còn lại luồn vào trong áo, xoa nắn hai ngọn núi mềm mại cao ngất kia.

- A... Không... ừm...

Cách một lớp áo ngực, bàn tay to xoa nắn vật mềm mại trong tay một cách có kỹ thuật, phối hợp với sự chuyển động của môi lưỡi, không ngừng khơi dậy ham muốn trong người cô.

Mạc Cẩn dần dần thôi giãy dụa, tay không tự chủ vòng qua cần cổ rắn chắc của người đàn ông. Lý trí của cô giờ đây đi đâu mất hết, trong chỉ còn lại ham muốn đã bị khơi dậy, cùng với cơ thể đang nóng cháy.

- Ừm... a... ừm...

Nếu sau khi Mạc Cẩn tỉnh táo lại mà nghe được những âm thanh quẩn rữ cho mình phát ra như thế, nhất định cô sẽ tức chết, nhưng lúc này cô mặc kệ tất cả.

Ngay lúc người đàn ông muốn tiến thêm bước nữa, mở rộng phạm vi tấn công sang nơi riêng tư của cô gái, thì đột nhiên tiếng chuông báo giờ của trường vang lên, lời Mạc Cẩn ra khỏi dục vọng của mình, khiến đầu óc cô tỉnh táo phần nào.

Mạc Cẩn dùng sức đẩy người đàn ông đang mất phòng bị ra, vội vàng sửa sang lại quần áo, sau đó trừng mắt hung tợn với người nào đó đang cười gian như mèo trộm cá. Cô vừa đề phòng, sợ anh lại đột ngột bỏ nhào vào người mình, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cố Cảnh Ngôn, tôi hận anh! – Nói xong, cũng không chờ thấy phản ứng của anh, cô đã nhanh chân chạy lên lầu.

Nhìn dáng dấp nhỏ xinh của cô gái đang chạy trốn, trong màn đêm mờ ảo, người đàn ông nhếch môi mỉm cười gian xảo.

Mèo con của anh, em trốn không thoát đâu.

2. Chương 2: Hồi Ức

- A... không... đủ rồi... ừ... Ngôn, Ngôn... xin... xin anh... A a...

m thanh rên rỉ của cô gái thẹn thùng mà kích tình vang lên trong căn phòng.

Hai thân thể một trắng nõn một ngăm đen đang ở trên giường nhấp nhô dè lên nhau. Người đàn ông không ngừng mạnh mẽ ra vào hoa huyệt mềm mại của cô gái, nặng nề ma sát vào hành lang ẩm áp bên trong, mật dịch trong suốt bị khuấy động đến hưng phấn phát ra những tiếng vang dội, vô cùng kích thích.

Nhìn người con gái vì kích tình mà hai má đỏ ửng giống như đóa hồng đang nở rộ, trong lòng người đàn ông đột nhiên cảm thấy có một khoái cảm mà không lời nào có thể diễn tả nổi. Người đàn ông lật người cô gái lại, từ phía sau hung hăng đâm thẳng vào hoa huyệt mềm mại của người con gái.

- A... Không được... em... em... không được...

Cô gái không chịu nổi sự nhiệt tình kéo dài của người đàn ông, chỉ có thể thở hổn hển mà cầu xin anh tha cho, lại không biết cầu xin như thế chỉ càng làm cho người đàn ông hưng phấn thêm mà thôi.

Người đàn ông hài lòng nở nụ cười, giọng nói trầm ấm nồng đậm như rượu đỏ hảo hạng vang lên bên tai người con gái:

- Bảo bối, mới vậy đã không chịu được? Hử...? – Và tiếp đó là một cái đâm mạnh mẽ thẳng vào trong.

- A a...

Cuối cùng người con gái cũng không chịu nổi nữa, cô lên đỉnh, hoa huyệt vốn đã chật hẹp lại càng co thắt đến cực hạn, siết thật chặt vật thô dài nam tính kia, giống như muốn xoắn đứt nó luôn vậy.

Người đàn ông bị hoa huyệt hút chặt cực kỳ thoải mái, sau sóng lưng xông lên một trận khoái cảm, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bé con dâm dăng này! Anh làm chết em!!

Sau đó là một trận mưa bão cuồng phong tập kích hoa huyệt cô gái, làm cô gái dưới thân chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ thật khẽ.

Cô gái không còn chút sức nào khóc thành tiếng, khoái cảm như dòng nước chảy siết không ngừng tràn quét khiến toàn thân cô vì đạt cao trào mà co quắp lại. Cuối cùng, người đàn ông cũng tới đỉnh, sau một loạt những cái rút ra cắm vào hung mãnh, một dòng tinh dịch nóng bỏng bắn ra, tràn đầy trong tiểu huyệt cô gái.

- A a a—

Mạc Cẩn bị tiếng kêu của chính mình làm sợ đến mức nhảy dựng lên, cô sờ sờ khắp người, toàn thân đều là mồ hôi, cô hít thở chậm chậm để bình tĩnh lại.

Thì ra chỉ là mơ...

Đều là do cái tên Cố Cảnh Ngôn đáng chết kia! Nếu như hôm nay anh ta không đến trêu chọc cô thì cô sẽ không mơ thấy những chuyện trước đây... Cái chuyện đáng xấu hổ đó...

Rõ ràng là đã chia tay, lúc trước người nói chán cũng là anh ta, bây giờ lại xuất hiện ở đây trêu chọc cô, rốt cuộc là anh ta muốn cái gì?!

Mạc Cẩn càng nghĩ càng tức giận, cô nặng nề nằm xuống giường, nín chặt cái chấn lẩm bẩm nguyên rửa gã đàn ông chết tiệt kia, rồi dần dần chìm vào trong giấc ngủ...

Một cô gái cầm chiếc cà vạt vừa chọn đi ra từ một cửa hàng, trong lòng hớn hờ trở về nhà trọ. Chỉ cần nghĩ đến người đàn ông của mình sẽ bất ngờ nhảy dựng lên khi cô tặng chiếc cà vạt cho anh thì đã không nhận được cười đến cong mắt.

Ngay cả bác bảo vệ cũng không nhận được hỏi cô:

- Mạc tiểu thư, hôm nay có chuyện gì vui thế? Xem ra tâm trạng cô rất tốt!

Cô cầm chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa, vốn định cho người đàn ông của mình một kinh hỉ (kinh ngạc và vui mừng). Nào ngờ khi mở cửa ra, đập vào mắt cô là một đôi nam nữ đang ôm nhau hôn thắm thiết trên ghế sofa... Họ hoàn toàn chìm trong thế giới tình ái của mình, căn bản không nhận ra phía sau có người.

-cạch-

m thanh gói quà trong tay rơi xuống đất khiến người đàn ông giật mình. Anh ta nhìn cô gái đang đứng ngây dại ở trước cửa, trong mắt lóe lên một cảm xúc phức tạp, nhưng gương mặt nhanh chóng khôi phục về bất cần đời như trước. Người đàn ông đẩy cô gái kia ra, ngồi phịch sang cái ghế bên cạnh như một ông vua, nhướng mắt nhìn Mạc Cẩn.

Cô gái bị đẩy ra đột ngột kia không chịu buông tha, làm nũng nói:

- Cảnh Ngôn, người ta...

Sau đó cô ta nhìn theo ánh mắt của người đàn ông, phát hiện ra ở đây có ‘kẻ thứ ba’, mặc dù có chút kinh ngạc và lúng túng, nhưng ngay lập tức cô ta lại cười quyến rũ, uốn éo thân thể, đi đến bên cạnh người đàn ông, thân mật dựa sát vào người anh, nhìn người con gái đứng trước cửa bằng ánh mắt khiêu khích.

Mạc Cẩn cảm thấy thế giới trước mắt cô như bị đảo lộn, giống như cô bị rơi từ trên thiên đàng thẳng xuống địa ngục vậy. Cả trái tim như bị ai đó bóp chặt, quặn thắt đau đớn. Ngay cả thân thể cô cũng không kiềm chế được mà run rẩy:

- Tại sao... tại sao... - Những giọt nước ngấn ở hốc mắt cô trào ra, chảy xuống hai gò má, hoa lê đài vũ** rất động lòng người.

- Tôi chán rồi! – Người đàn ông thản nhiên nói.

Tôi chán rồi.

Tôi chán rồi.

Tôi chán rồi.

...

(**) Lê hoa đài vũ (): Hoa lê dính hạt mưa, vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự vẻ kiêu diễm của người con gái đẹp khi khóc.

Ba từ kia không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Mạc Cẩn, như một câu thần chú xoay quanh vây hãm lấy cô.

- Ha ha... Anh chán...

Mạc Cẩn rất muốn cười thật lớn, nhưng độ cong của đôi môi cô lại tràn đầy sự cay đắng. Cô nhìn thẳng vào gương mặt ngạo nghễ của người đàn ông kia, vẫn không tìm được sự yêu chiều như trước. Anh chọn cách cực đoan này để chia tay khiến cô không thể chịu nổi, cô cũng nên chết tâm thôi.

Mạc Cẩn tuyệt vọng nở nụ cười, nhìn người đàn ông kia gần từng chữ.

- Cố Cảnh Ngôn, tôi sẽ rời đi, đi ngay bây giờ! – Nói xong, cô thẳng lưng, ngẩng đầu, giống như muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho mình, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng tràn đầy bi thương kia, trong lòng người đàn ông tràn dâng một cảm xúc kì lạ, nhưng anh nhanh chóng không để ý đến nó. Anh ôm chầm lấy cô gái bên cạnh, hưng hăng hôn lên môi cô ta, giống như đang muốn giải tỏa điều gì đó...

3. Chương 3: Ngày May Mắn

Sáng hôm sau, Mạc Cẩn cố gắng giữ mình tỉnh táo dù bị ác mộng quấy rối cả đêm khiến cô ngủ không ngon giấc. Hôm nay cô đến văn phòng của “Diệt Tuyệt sư thái” vì đột nhiên thầy nói có chuyện muốn bàn với cô.

Tuy rằng thầy bị bọn sinh viên lên gọi là Diệt Tuyệt sư thái, nhưng mà họ gọi như vậy thuần túy là bởi vì “nghệ thuật dạy học tuyệt đỉnh” của thầy đứng đầu trường này, chứ thật ra bản tính của thầy không tệ lắm. Hơn nữa, thầy cũng rất tâm đắc với cô học trò Mạc Cẩn này, nên lại càng quan tâm đến cô nhiều hơn.

Mơ mơ màng màng đến phòng hành chính của trường, Mạc Cẩn gõ cửa một cái, nghe bên trong có tiếng của Diệt Tuyệt sư thái vọng ra, cô mới đẩy cửa vào.

- Chào thầy Diệp – Mạc Cẩn lễ phép chào hỏi người đàn ông đứng tuổi đang ngồi ở bàn làm việc.

Thầy Diệp thấy Mạc Cẩn, lập tức cười rạng rỡ, thân thiết nói:

- Mạc Cẩn đến đây. Ha ha, mấy ngày nay không gặp em, có rảnh đến nhà thầy chơi, vợ thầy cứ nhắc em suốt!

Mạc Cẩn cười cười:

- Mấy ngày nay em cũng không bận gì, xong việc em sẽ đến thăm thầy cô.

- Được, được, được – Thầy Diệp vẫy tay gọi Mạc Cẩn đến gần, lúc Mạc Cẩn đi đến ông mới vào vấn đề chính – Tiểu Cẩn à, gần đây ngành khoa học của trường ta dành được sự tài trợ của một tập đoàn lớn. Hơn nữa tập đoàn này cũng cấp riêng cho trường ta một quỹ học bổng, mỗi học kỳ sẽ có một khoản cho từng ngành.

Thầy Diệp dừng lại một chút, nhìn Mạc Cẩn rồi nói:

- Thầy đã bàn bạc với các thầy cô ở các ngành rồi, học kỳ này sẽ đề cử em nhận học bổng. Ngày mốt là ngày ngành khoa học được trao học bổng, em phải chuẩn bị cho tốt.

Mạc Cẩn hơi kinh ngạc:

- Học bổng?

- Đúng vậy. Sáng ngày mốt lúc 9 giờ ở hội trường lớn, không được đến trễ đâu đó! – Sau đó giống như chợt nhớ ra điều gì, thầy Diệp bổ sung thêm – Phải rồi, kì nghỉ hè năm nay trường ta sẽ sắp xếp thực tập, hay là em đến tập đoàn đó thực tập luôn đi, đây là một cơ hội tốt. Về nhà nhớ chuẩn bị chu đáo mọi thứ, đến lúc đó nhớ đừng làm mất mặt thầy...

- Dạ dạ... em biết rồi – Mạc Cẩn lập tức trả lời. Diệt Tuyệt sư thái cái gì cũng tốt, chỉ có cái tính mỗi lần nói là lải nhải dài dòng không dứt. Ngoại trừ cô vợ hiền lành của thầy, quả thật Mạc Cẩn không biết tìm đâu ra người thứ hai có thể chịu đựng được cái tính đó suốt 30 năm trời ròng rã – Thầy Diệp, nếu như không còn chuyện gì nữa em xin phép về trước. Hai ngày nữa em sẽ đến thăm cô.

Sau khi được Diệt Tuyệt sư thái gật đầu đồng ý, Mạc Cẩn rời khỏi phòng làm việc.

Vừa ra khỏi phòng, điện thoại di động liền vang lên. Mạc Cẩn lấy điện thoại ra, là Thúy Thúy gọi.

- Tiểu Cẩn! Ôn Hình sắp kết hôn! – Điện thoại vừa thông, Thúy Thúy đã vô cùng hưng phấn la lên.

Ôn Hình kết hôn? Liên tiếp hai ba việc bất ngờ khiến cho Mạc Cẩn không kịp phản ứng.

- Cậu có nghe tớ nói không? Tớ nói Ôn Hình sắp kết hôn! Tháng sau là cử hành hôn lễ rồi! – Không nghe thấy đầu dây bên kia nói gì, Thúy Thúy bên này vội vàng hỏi – Mạc Cẩn, Mạc Cẩn! Cậu có đang nghe tớ nói không đó?!

- Kết hôn? Ôn Hình kết hôn với ai? – Mạc Cẩn ngỡ ngàng hỏi lại, cảm giác như đang bay lơ lửng trên không trung.

Đoán chừng Thúy Thúy ở bên kia đã cười đến ngất luôn rồi, một hồi sau cô mới quát lên:

- Mạc Cẩn, hôm nay cậu ra cửa quen đem theo nào à?! Ngoại trừ Tư Đồ Ý ra còn ai nữa chứ!!

- Hả?? Ôn Hình kết hôn?! – Lúc này Mạc Cẩn mới phản ứng kịp. Cô bạn thân của mình sắp kết hôn!

Sau khi nói chuyện với Thúy Thúy xong, Mạc Cẩn lập tức gọi cho Ôn Hình.

Nghe Ôn Hình bên kia nói chuyện ngập ngừng, ấp a ấp úng, giọng nói còn có vẻ như không giấu được niềm hạnh phúc, Mạc Cẩn cũng hiểu đại khái đầu đuôi câu chuyện. Là Ôn Hình không cẩn thận mang thai, rồi mới bị Tư Đồ Ý bắt lên lễ đường.

Ôn Hình và Tư Đồ Ý dây dưa với nhau lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng đã tu thành chánh quả. Mạc Cẩn cũng cảm thấy vui thay cho bạn mình, vì vậy thoải mái đồng ý làm phù dâu cho Ôn Hình.

Có lẽ hôm nay là ngày may mắn của cô. Đầu tiên là nhận được tin sẽ được cấp học bổng, tiếp đến là Ôn Hình sắp kết hôn, lại còn có thai. Lúc này Mạc Cẩn hoàn toàn quên mất cơn ác mộng tồi qua quấy nhiều khiến tâm trạng cô không thoải mái, thay vào đó là một gương mặt tươi tắn vì vui sướng.

Hơn hử cúp điện thoại, Mạc Cẩn bắt đầu suy nghĩ xem sẽ tặng quà gì vào sinh nhật sắp tới của Ôn Hình.

Lúc đi ra khỏi khu vực hành chính của trường. Cô nhìn thấy trên sân trường có hai chiếc limousine vừa vận đậu ở đó, có một người đàn ông sau khi ra khỏi xe liền được một đám vệ sĩ vây quanh, người đó sao trông quen quen nhỉ?

Cố Cảnh Ngôn! Là anh ta! Anh ta đến trường mình làm gì?

Mạc Cẩn lập tức trốn sau lùm cây, mặc kệ anh ta đến trường là vì chuyện gì, nhưng linh cảm của Mạc Cẩn cho biết, dù thế nào cũng không được để cho tên chết tiệt đó phát hiện ra cô.

Mãi đến khi đám người kia chậm rãi bước vào phòng hành chính, biến khỏi tầm mắt cô, Mạc Cẩn mới thở phào một hơi, nhanh chóng rời khỏi đó, trong lòng còn thầm mừng vì hôm nay thật sự quá may mắn.

Nhưng mà Mạc Cẩn không biết, tại cửa sổ ở phòng hành chính nào đó, nhất cử nhất động của cô đều bị một người đàn ông nhìn thấy rất rõ.

Người đàn ông thoáng mỉm cười tà mị. Mèo hoang nhỏ, trò hay giờ mới bắt đầu.

4. Chương 4: Trò Hay Bắt Đầu

Bởi vì liên tiếp xảy ra hai ba chuyện tốt, hơn nữa cái tên đáng ghét ghê tởm đó cũng không còn đến gây rối cô nữa. Tâm tình Mạc Cẩn tốt hẳn lên, liên tục đến hội trường bắt đầu công việc của mình.

Xem ra nhà trường rất coi trọng buổi lễ trao học bổng này. Có lẽ là do phải lấy lòng tập toàn tài trợ, nên lễ đường trang trí rất long trọng. Nhất là hàng ghế dựa đầu tiên, ngồi lên đó chắc là thoải mái lắm đây. Mạc Cẩn cười trộm.

Trước khi buổi lễ bắt đầu 10 phút, Mạc Cẩn nghe tiếng thầy hiệu trưởng vô cùng cung kính lấy lòng nói:

- Cố tổng, mời đi bên này, bên này.

Mạc Cẩn thật rất muốn nhìn xem nhân vật nào lớn đến mức khiến thầy hiệu trưởng phải cúi đầu như vậy, thế nên cô đưa mắt về nơi phát ra âm thanh.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã thấy ngay đôi mắt đầy thâm ý của tên Cố Cảnh Ngôn kia.

Mạc Cẩn hoàn toàn ngây người. Nhà tài trợ cho ngành khoa học trong truyền thuyết kia không phải tình cờ là Cố Cảnh Ngôn đấy chứ?! Cố Cảnh Ngôn không phải là tình cờ tham gia nghi thức ra mắt này đấy chứ?!

Thu hết vẻ mặt kinh ngạc của cô gái vào trong đáy mắt, ý cười trên mặt của người đàn ông ngày càng sâu, giống như không chút để ý nói với thầy hiệu trưởng:

- Để tôi tùy ý là được rồi, hiệu trưởng Lý không cần phải câu nệ như vậy đâu – Sau đó anh thật sự rất ‘tùy ý’ ngồi ngay bên cạnh Mạc Cẩn.

Hiệu trưởng bị hành động của Cố Cảnh Ngôn làm cho phản ứng không kịp, nhưng mà nhà đầu tư lớn đã mở miệng, tất nhiên không thể đắc tội, ông chỉ có thể gật đầu thừa vâng. Những sinh viên may mắn nhận được học bổng đều đã được sắp xếp ngồi ở hàng ghế thứ hai, để cho nhà đầu tư lớn ngồi ở hàng ghế thứ hai cũng không phải là quá thất lễ.

Mãi đến khi cảm nhận được tay phải của mình bị một bàn tay to phủ lên, Mạc Cẩn mới hồi phục tinh thần. Cô trừng mắt nhìn bàn tay to đang trùm lên tay phải của mình, muốn rút ra nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay vững chắc của người đàn ông. Hơn nữa, sợ cử động của mình khiến cho những người

khác chú ý, nên Mạc Cẩn chỉ có thể hung dữ trừng mắt với người đàn ông kia một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ để cho anh ta tiếp tục nắm tay mình.

Nhưng mà bất luận cô có cố gắng xem nhẹ người đàn ông bên cạnh như thế nào, khi từ tay cô truyền đến từng cảm xúc ấm áp, cô có cảm giác như đang có từng viên đá nhỏ không ngừng rơi vào đáy hồ trong lòng cô, khiến lòng cô nổi lên từng gợn sóng nhỏ.

Buổi lễ bắt đầu, hiệu trưởng đứng trên bục phát biểu, nhưng cô sinh viên của thầy lại đang bị nhà đầu tư của thầy quấy rối đó.

Cố Cảnh Ngôn dùng ngón tay xấu xa của mình vẽ vòng tròn lên lòng bàn tay trắng nõn của Mạc Cẩn, ám hiệu tràn đầy mập mờ.

Từ lòng bàn tay nhạy cảm truyền đến cảm giác nhồn nhột, khiến cho Mạc Cẩn thiếu chút nữa thì kêu thành tiếng. Nhưng may thay cô kịp thời kiềm chế, ngồi ngay ngắn, quyết tâm chống cự người nào đó tới cùng! Tuyệt đối cô sẽ không cúi đầu khuất phục trước tên ác ma này!

Cố Cảnh Ngôn nhìn dáng vẻ nghiêm trang của Mạc Cẩn thì buồn cười. Này mèo hoang nhỏ, em cho rằng như vậy là có thể đối đầu với anh sao?

Cảm giác ngứa ngáy ngày càng mãnh liệt, ngay lúc Mạc Cẩn sắp không kiên trì nổi nữa, vừa đúng lúc Cố Cảnh Ngôn phải lên khán đài phát biểu.

Tay phải được thả tự do, không còn bị hành hạ đầy dọa nữa, Mạc Cẩn bất giác thở phào một hơi, nhưng đồng thời, trong lòng cũng không hiểu vì sao lại cảm thấy mất mát...

Mạc Cẩn, mày đang làm sao vậy hả? Sao lại có cảm giác mất mát như vậy chứ! Mạc Cẩn thầm mắng chính mình, sau đó nhanh chóng ổn định lại suy nghĩ.

Lúc này, cô nghe được tiếng bàn tán từ phía sau truyền đến...

- Ôiii, anh ấy là tổng giám đốc Cố thị đó! Đẹp trai quá...!
- Đúng vậy! Không ngờ anh ấy còn trẻ như vậy, lại lạnh lùng nữa chứ!
- Trông anh ấy rất quyến rũ!

...

Một đám háo sắc đầu óc ngu si! Mạc Cẩn thầm mắng, sau đó ngược nhìn người đàn ông anh tuấn phi phàm kia, trong lòng đột nhiên có một cảm xúc phức tạp kì lạ quét qua. Cô cảm thấy người đàn ông trước mắt giống như đang đứng cách cô rất xa, nhìn thấy nhưng không thể với tới. Có điều ngay lúc cô sắp ra khỏi cái hố sâu này, anh lại tàn nhẫn kéo cô trở về...

Cô thật không biết cuối cùng là anh muốn thế nào. Người nói chán chính là anh. Chia tay nửa năm nay đã không còn gặp lại nữa. Vậy mà bây giờ người quay trở về đây đưa với cô cũng chính là anh...

Cô cảm thấy hơi sợ hãi, sợ lại bị tổn thương một lần nữa, sợ lại bị vứt bỏ một lần nữa... Cô không biết mình có còn đủ dũng khí để tin tưởng, để yêu thêm một lần, để chấp nhận lại người đàn ông này nữa hay không...

- Mạc Cẩn! Mạc Cẩn! – Người ngồi bên cạnh lớn tiếng gọi, kéo Mạc Cẩn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình về thực tại.

Thì ra là bạn học kế bên nhắc nhở cô lên sân khấu lãnh thưởng.

Trong lòng chất chứa những nỗi bất an không vứt bỏ được, nên khi đi theo các bạn mình lên khán đài nhận học bổng cô có hơi mất tập trung. Ngay lúc bước lên bậc thềm, suýt chút nữa là cô bị vấp tẩn thẩn trên bục mà vấp té, cũng may có một bạn học phía sau nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp.

Mạc Cẩn lập tức bị dọa sợ không dám thất thần như trước. Cô cảm ơn bạn học kia rồi nhanh chóng bước lên khán đài, đứng ngay ngắn, không dám tùy tiện nhìn lung tung.

Cô cúi đầu, thầm đếm nhẩm những con số, khi cô đếm đến 96 thì một đôi giày da đen bóng thủ công tinh xảo lọt vào tầm mắt cô, sau đó từ trên đỉnh đầu cô có một giọng nói vang lên:

- Bạn Mạc Cẩn.

Không biết vì sao khi nghe được giọng nói kia, Mạc Cẩn cảm nhận được có sự tức giận trong đó. Cô ngẩng đầu thấp thỏm nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, tay đưa ra cầm lấy chứng nhận học bổng kia, hơi mất tự nhiên nói một câu:

- Cảm ơn Cố tiên sinh.

Sau đó hai người bắt tay nhau.

Lúc này Mạc Cẩn hoàn toàn có thể khẳng định người đàn ông kia đang tức giận. Tuy rằng không hiểu tại sao anh lại nổi giận, nhưng mà trực giác khiến cô cảm thấy mình không thoát khỏi liên quan. Bởi vì lúc bắt tay, anh dùng sức rất mạnh, bóp mạnh đến mức tay cô phát đau.

Cho dù Mạc Cẩn có ngu đi nữa cũng biết lúc này mình đã chọc giận anh. Nhưng mà cô có làm gì khiến anh mất hứng đâu chứ. Cô không có làm gì cả mà!

Thấy sự hoài nghi trong mắt cô, phong thái Cố Cảnh Ngôn vẫn ung dung tao nhã mỉm cười nói:

- Chúc mừng bạn Mạc Cẩn. Hy vọng bạn sẽ tiếp tục cố gắng không ngừng – Anh hạ thấp âm lượng xuống để chỉ có mình Mạc Cẩn nghe được rồi bỏ lại một câu – Đến cổng phía nam chờ anh.

Sau đó Cố Cảnh Ngôn tiếp tục trao học bổng cho những sinh viên còn lại.

Đến cổng phía nam chờ anh. Cổng nam... chờ anh...

Muốn đi không? Đương nhiên là không...

Nhưng mà có thể không đi sao? Với tính cách của gã đàn ông kia, nếu cô không đi không biết anh sẽ dùng cách gì để trừng phạt cô nữa... Nhưng chẳng lẽ anh ta bắt mình đi thì mình phải đi sao?!

Nội tâm Mạc Cẩn đang đấu tranh dữ dội, nhưng mà tất cả những phân vân trong lòng cô đều tan biến không còn mảnh giáp khi cô bắt gặp ánh mắt phần nộ của tên ác ma kia. Ngay sau đó, cô quả quyết đưa ra quyết định.

Có lẽ cả đời này, cô sẽ không trốn thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông kia. Mạc Cẩn cô, nhất định sẽ chìm đắm trong đó.

5. Chương 5: Tại Sao Lại Tức Giận

Sau khi buổi lễ ra mắt kết thúc, Mạc Cẩn bị Diệt Tuyệt sư thái giữ lại hỏi vài câu rồi mới cho đi. Ai ngờ vừa mới thoát khỏi Diệt Tuyệt sư thái, lúc chuẩn bị rời đi, bạn học lúc này vừa mới đỡ cô khỏi ngã trên khán đài lại đến tán gẫu với cô.

- Mạc Cẩn, chúc mừng cậu đạt được học bổng – Bạn nam này cũng khá đẹp trai, có khí chất của người trí thức, lịch sự hiền lành chính là từ thích hợp để mô tả cậu ta.

- Mình cũng chúc mừng bạn học Diệp. Vừa rồi rất cảm ơn cậu – Mạc Cẩn lễ độ nói lời cảm ơn, nhưng trong lòng mong mau chóng kết thúc cuộc trò chuyện này để ra cổng trường phía nam. Nếu để người nào đó chờ lâu, cô nhất định sẽ tiêu đời.

Bạn nam kia hơi ngại ngùng nói:

- Mạc Cẩn, cậu khách khí quá. Gọi mình Tử Trạch là được. Phải rồi, cậu có bị thương không? Có cần đến phòng y tế không?

Trong lòng Mạc Cẩn chỉ nghĩ làm sao để nhanh chóng rời khỏi, không hề cảm nhận được ý tốt của bạn nam kia:

- À... Chuyện này... mình không sao, cảm ơn đã quan tâm. Mình còn có việc, đi trước đã. Tạm biệt.

Bạn nam nào đó hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói tạm biệt với Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn vội vàng vàng đến cổng nam, liếc mắt đã thấy chiếc limousine quen thuộc kia đậu ngay ven đường, cô cẩn thận nhìn xung quanh, không thấy có người quen mới nhanh chóng bước đến chiếc xe bên cạnh.

Cổng nam trường học tương đối ít người, lúc trước khi còn quen Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn không muốn phô trương quá mức nên vẫn luôn hẹn anh ở nơi này.

Mới vừa đứng gần chiếc xe, cửa sau xe đã đột nhiên mở ra, Mạc Cẩn còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị kéo vào trong xe. Sau đó là những cái hôn quay cuồng trời đất giáng xuống.

- Ừm ừm... Cố Cảnh... ừm... buông ra... ừ...

Đầu lưỡi Cố Cảnh Ngôn không ngừng công kích chiếm đất, từng tác chiếm đoạt lãnh thổ thuộc về mình, mãi đến lúc người con gái trong lòng sắp không thở nổi nữa, anh mới buông tha cho đôi môi bị hôn đến sưng đỏ kia, nhưng vòng tay vẫn siết chặt cô gái nhỏ vào lòng không hề nới lỏng.

Mạc Cẩn vội vàng hít lấy không khí, ngay cả sức mắng người cũng không còn, cô chỉ có thể dựa vào bộ ngực rắn chắc của Cố Cảnh Ngôn mà thở phà phò.

Xe đang chạy nhanh trên đường, không khí trong xe ngập tràn sự quái dị.

Mạc Cẩn dựa vào ngực Cố Cảnh Ngôn, không dám có một cử động nào dù là nhỏ nhất. Cô biết cái hôn vừa rồi là anh đang bùng phát cơn giận của mình, nhưng cô vẫn không hiểu rốt cuộc mình đã chọc giận anh ta cái gì. Dựa vào kinh nghiệm lúc trước, không nên chủ động trêu chọc anh thì tốt hơn.

- Còn không chịu nhận lỗi sao, mèo hoang nhỏ? – Người đàn ông khế cắn vành tai dễ thương của cô gái, giọng nói nhẹ nhàng.

- Lỗi gì? – Mạc Cẩn trừng to đôi mắt ngấn nước đáng yêu, không hiểu hỏi lại anh. Cô thật sự không biết anh đang muốn nói gì.

Nhưng khi lọt vào mắt của Cố Cảnh Ngôn lại là một sự căm dỗ không thể cưỡng lại. Vì thế anh càng nổi giận, hung hăng hôn cô gái trong lòng:

- Mèo con đáng ghét! Hôm nay anh nhất định phải dạy dỗ em cho dằn hoàng! Để xem em con dám điều võ giương oai với anh nữa không!

Đầu lưỡi anh dây dưa trong miệng cô, dưới những nụ hôn điêu luyện của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn không thể chống cự, chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm, bất lực phát ra những tiếng ngâm nga động lòng người.

Thật lâu sau, cuối cùng Cố Cảnh Ngôn cũng buông đôi môi mềm quyến rũ kia ra, ngược lại di chuyển xuống đôi gò bồng đào trắng nõn, mẫn cảm của cô.

- A! Ừm... đừng... ừ... - Cái miệng nhỏ được giải phóng, cuối cùng cũng không nhịn được phát ra những tiếng kêu mỹ miều.

Nghe thấy tiếng kêu của cô gái, cơn giận trong lòng người đàn ông cũng nguôi ngoai phần nào, nhưng anh vẫn xấu bụng mút lần da nhẵn nhụi kia vào miệng, tạo một dấu hôn đỏ tươi trên người cô gái, đánh dấu chủ quyền của anh.

Nhưng như vậy cũng không làm cho anh thỏa mãn, bàn tay to tiếp tục luồn vào trong áo, mở nút cài áo ngực của cô ra, trực tiếp phủ lên đôi nhũ non mềm cao ngất kia, ngón trở nhẹ nhàng ma sát hai đỉnh nhũ hoa, khiến chấm đỏ lập tức nhạy cảm cương cứng lên.

- A! Không... đừng... ừm....

Tâm trí Mạc Cẩn mơ màng, khoái cảm tê dại không ngừng ập đến khiến toàn thân cô xụi lơ. Bên cạnh đó, cô cũng cảm nhận được một dòng dịch nóng đang tuôn ra từ trong cơ thể mình.

- Mèo hoang nhỏ, em rất mẫn cảm – Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười.

Anh cúi đầu, cách một lớp quần áo mỏng nhẹ nhàng cắn lên nụ hoa cứng rắn kia, sau đó không người liếm mút. Tay còn lại mon men đi đến giữa hai chân của cô gái, thành thạo cởi nút quần, sau đó hướng thẳng vào nơi bí ẩn ướt át kia. Ngay khi phát hiện nơi đó đã ướt, người đàn ông hài lòng nở nụ cười:

- Mèo con, em ướt rồi.

Lời nói hạ lưu của Cố Cảnh Ngôn làm cho Mạc Cẩn xấu hổ đến mức không biết chui đi đâu, chỉ có thể giấu mặt mình vào ngực anh, bất lực kháng nghị:

- Dừng tay... Aaa... - Đột nhiên ngón tay anh đâm vào kích thích cô kêu lớn một tiếng.

Tiểu huyết nhỏ hẹp kẹp chặt, khẩn trương vì đã lâu không có vật lạ xâm nhập, cắn chặt ngón tay đang đóng đưa của người đàn ông, mang đến những khoái cảm mãnh liệt hơn, làm cho Mạc Cẩn bất chấp hiện tại mình đang ở trên xe, không ngừng kêu rên kiều mị. May mắn là tấm chắn giữa ghế trước và ghế sau của xe có cách âm.

- Hu hu... đừng mà... a... xin anh...

- Mèo hoang nhỏ, em muốn cắn đứt ngón tay của anh luôn sao?! Chết tiệt!!

Cảm giác chật hẹp kia khiến cho Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa đã không kiềm chế được muốn cô ngay trên xe, nhưng chút lý trí còn sót lại nói cho anh biết, đây không phải là nơi lý tưởng. Anh muốn thư thả nằm trên giường lớn mà từ từ yêu thương con mèo hoang bé nhỏ này.

Người đàn ông cắn răng kiềm chế dục vọng mãnh liệt trong người mình, rút ngón tay đang chôn trong hoa huyết ra, sau đó giúp cô gái sửa sang quần áo lại.

Về mặt Mạc Cẩn nghi ngờ nhìn Cố Cảnh Ngôn, đôi mắt xinh đẹp ngấn nước trông quyến rũ vô cùng. Không được thỏa mãn khiến cho người Mạc Cẩn có chút ngứa ngáy khó chịu, lúc này cô hoàn toàn giống như một con mèo con đang chờ chủ nhân đến yêu thương.

Cố Cảnh Ngôn vuốt ve mái tóc của cô, nhẹ nhàng trấn an:

- Mèo con ngoan, đợi lát nữa anh sẽ cho em ăn no, nhịn một chút thôi.

Vừa lúc xe dừng lại, máy vô tuyến phát ra tiếng của tài xế:

- Cố tiên sinh, đã đến nơi rồi.

Người đàn ông ôm lấy con mèo nhỏ trong ngực, xuống xe, đi thẳng vào trong một ngôi nhà xa hoa tráng lệ.

6. Chương 6: Không Thể Buông Tha

Mạc Cẩn rất sợ Cố Cảnh Ngôn sẽ dẫn cô về khu nhà trước kia bọn họ ở. Nơi đó có những hồi ức tốt đẹp của hai người, nhưng cũng ở tại đó cô đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng làm lòng cô đau như dao cắt kia. Mạc Cẩn thật sự không muốn trở về căn nhà đó nữa, cô sợ sẽ nhìn thấy những dấu vết lưu lại hoặc đồ đạc của những người phụ nữ khác ở đó...

Nhưng may thay, Cố Cảnh Ngôn dẫn cô tới một ngôi nhà sang trọng khác. Cô chưa từng đến đây bao giờ, cô cũng biết anh có rất nhiều nhà cửa, nên cũng không cảm thấy kì lạ.

Mạc Cẩn ngoan ngoãn để người đàn ông ôm mình vào nhà. Cô biết lúc này dù có trốn cũng không thoát được, ngoan ngoãn nghe lời may ra sẽ bớt khổ sở một chút.

Vừa vào nhà, Mạc Cẩn còn chưa kịp nhìn rõ cách bài trí và thiết kế bên trong ra sao thì đã bị ôm thẳng vào trong phòng ngủ. Căn phòng này rộng rãi, cách trang trí cũng rất hài hòa. Mạc Cẩn tò mò quan sát xung quanh. Cô vốn cho rằng căn phòng này sẽ được thiết kế với phong cách nam tính, chí ít cũng phải sống với phong cách của anh, gọn gàng, sạch sẽ. Nhưng mà, phòng ngủ này trông rất ấm áp như một căn nhà nhỏ vậy...

Đây là tổ ấm của anh và cô gái khác sao? Nghĩ vậy, trong lòng Mạc Cẩn bắt gặp đau nhói.

Thấy cô gái nhỏ bị căn phòng này thu hút toàn bộ sự chú ý mà hoàn toàn xem nhẹ anh. Cố Cảnh Ngôn khó chịu vô cùng. Cô gái này dám phớt lờ anh!!

Cố Cảnh Ngôn đặt cô gái nhỏ lên chiếc giường êm ái xong, liền ra tay thô bạo xoa nắn hai bầu ngực như ả như hiện kia, muốn lôi kéo sự chú ý của cô về phía mình.

- Aa... - Mạc Cẩn bị đau rên lên một tiếng, đôi mắt ngấn nước trừng mắt nhìn thủ phạm trước mặt.

- Xem ra con mèo hoang của anh gan không hề nhỏ nhĩ! – Hơi thở nguy hiểm của Cố Cảnh Ngôn phun lên chiếc cổ trắng ngần của Mạc Cẩn, khiến cô không kiềm chế được bắt đầu run rẩy.

Cố Cảnh Ngôn thành thạo cởi phăng chiếc áo sơ mi của Mạc Cẩn ra, rồi mới thừa lúc cô chưa kịp phản ứng, lột luôn cả chiếc quần jeans của cô, khiến toàn thân Mạc Cẩn từ trên xuống dưới chỉ còn lại mỗi bộ đồ lót mỏng trên người, miễn cưỡng lắm mới có thể che khuất được nơi riêng tư bí ẩn kia.

Cố Cảnh Ngôn đứng bên giường nhìn xuống cô gái đang ngại ngùng ôm lấy thân thể của mình, bỗng có cảm giác hít thở không thông. Không phải anh chưa từng thấy vẻ đẹp của cô, thậm chí nơi bí ẩn của cô anh cũng đã thấy qua, nhưng mà... chưa bao giờ anh cảm nhận rung động và ham muốn mãnh liệt như vậy. Có một ngọn lửa nào đó đang bùng cháy trong anh, như thể nếu anh không đoạt được cô gái đang ngồi trên giường, anh sẽ bị ngọn lửa đó thiêu chết.

Cũng chỉ có cô gái này mới có thể khiến anh phải 3 lần 7 lượt phá vỡ nguyên tắc của bản thân. Sau khi chia tay, anh vẫn luôn tự ép buộc mình không được đi tìm cô. Nhưng không ngờ khi gặp lại, khát vọng muốn có được cô lại mãnh liệt đến mức chính anh còn cảm thấy sợ. Cho nên mặc kệ lúc trước là anh mở miệng nói chán cô, bây giờ dù thế nào anh cũng sẽ không buông tha cho cô.

Mạc Cẩn bị ánh mắt nóng rực của Cố Cảnh Ngôn làm sợ đến mức chỉ có thể ôm chặt chính mình, nhưng mà trên người cô bây giờ chỉ còn bộ đồ lót căn bản không thể che chắn thân thể, khiến Mạc Cẩn ngượng đến chín người. Vả lại, đã nửa năm không tham dự vào ‘chiến trận ái tình’, Mạc Cẩn cảm thấy hơi hoảng sợ.

Giống như không thể tiếp tục nhịn được nữa, Cố Cảnh Ngôn kéo Mạc Cẩn vào trong lòng, hung hăng dán môi mình vào môi cô, nụ hôn này ngay từ lúc bắt đầu đã mang theo một khí thế ép buộc khiến Mạc Cẩn không có cách nào chống cự nổi, chỉ có thể ôm lấy cổ Cố Cảnh Ngôn kêu như con mèo nhỏ.

- Ừm ừm...

Bàn tay ngăm đen vuốt ve làn da nhẵn mịn sau lưng cô gái, tiếp đó di chuyển ra trước bầu ngực mềm mại, đẩy cao chiếc áo lót ren lên, chụp lên hai khối căng tròn kia, dùng kĩ xảo xoa nắn đến khi hai núm ô mai của cô căng cứng lên.

Mạc Cẩn bị khiêu khích đến toàn thân nóng lên, cảm giác tê dại và ngứa ngáy thay phiên nhau giày vò cô. Tuy đã nửa năm, nhưng cơ thể cô vẫn nhớ rõ đôi tay này, sự vuốt ve này... cho nên chỉ cần bàn tay anh nhẹ nhàng tiếp xúc với làn da cô cũng đủ khiến cho Mạc Cẩn có cảm giác vô cùng mãnh liệt.

- Ừm... không... đừng... ư...

Mạc Cẩn nhịn không được chủ động ma sát cơ thể cường tráng của Cảnh Ngôn, muốn tìm lấy khoái cảm để an ủi bớt phần nào ngọn lửa đang cháy trong cô.

Đôi môi nóng ảm của Cố Cảnh Ngôn hôn một đường dài từ cổ xuống khe ngực, rồi nhẹ nhàng đưa nụ hoa nhỏ xinh vào trong miệng, dùng lưỡi vẽ vòng tròn vài cái rồi mút vào.

Chịu không nổi sự cắn mút của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn rên rỉ ngày càng lớn tiếng, muốn đẩy anh ra, nhưng vô tình lại ấn đầu anh sát vào ngực mình hơn, giống như muốn vùi đầu anh vào sâu trong ngực cô vậy.

Cố Cảnh Ngôn mạnh mẽ tách hai chân Mạc Cẩn ra vòng qua hông mình, vật nào đó đã sớm cứng như đá, cách một lớp quần áo dán sát vào hoa huyệt ướt át của cô, xấu xa ma sát, cảm nhận được mật dịch trong cô đang tiết ra làm ướt lớp vải che phủ bên ngoài hoa huyệt, ngọn lửa trong ánh mắt của Cố Cảnh Ngôn càng cháy dữ dội.

- Đừng mà... ưm... a... không được... như vậy rất khó chịu...

Mạc Cẩn ngậy thơ tất nhiên không phải là đối thủ của Cố Cảnh Ngôn, cô đã sớm mất phương hướng trong lửa dục của anh, chỉ có thể dựa vào anh tìm kiếm sự an ủi.

- Mèo con của anh rất khó chịu sao? – Người đàn ông nhìn đôi mắt đầy sương của cô gái trong lòng mình, cười gian xảo – Muốn ư?

- Muốn... muốn... cho em... xin anh... ưm... - Căn bản Mạc Cẩn không biết bây giờ mình đang nói gì, chỉ biết có một ngọn lửa bên trong đang thôi thúc cô làm theo bản năng.

Cố Cảnh Ngôn mỉm cười, dùng một đầu ngón tay cắm vào trong tiểu huyết căng chặt đến mức khiến người ta điên cuồng kia, sau đó ấn bình bất động, tựa như đang muốn xác định xem cô gái của anh có ổn hay không.

Cơ thể hư không đã được lấp đầy, nhưng dường như cảm giác ngứa ngáy nóng rất sâu bên trong cơ thể lại càng bùng lên dữ dội hơn, Mạc Cẩn uốn éo cơ thể, cố gắng làm dịu lại sự khó chịu này.

Không ngờ ‘sự chăm sóc’ của anh lại khiến cho cô gái nhỏ này không thấy thỏa mãn. Cố Cảnh Ngôn mỉm cười sâu xa, ôm chặt cô gái nhỏ tiện thể ngã xuống giường.

7. Chương 7: Ghen

- A... - Mạc Cẩn thấp giọng kêu lên, thì ra là vì bị ngã ra giường, khiến ngón tay kia càng thâm nhập vào sau bên trong hành lang chật hẹp, giống như muốn xoắn xuyên qua người cô.

- Nói! Thằng nhóc trên khán đài kia là ai? – Nhưng mà Cố Cảnh Ngôn lại tàn nhẫn rút ngón tay ra, thay vào đó anh dùng vật cứng của mình dán sát vào trước miệng hoa huyết đang ướm đầm kia, khiến lớp vải ngăn chặn cửa huyết kia bị nhiễm ướt.

- Thằng... thằng nhóc nào? Ai cơ... Aa... ôi... không... - Thấy mèo con không chịu ngoan ngoãn thú nhận, Cố Cảnh Ngôn xấu xa thông thả vẽ vài vòng bên ngoài hoa huyết, rồi mới bắt đầu cắm rút – Aa... đừng... không được... ưm...

- Không được? Là không được ngừng sao, mèo hoang nhỏ!?

Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng cởi sạch quần áo trên người, nhân tiện cởi luôn bộ đồ lót còn lại trên người Mạc Cẩn, rồi cầm vật thô dài căng cứng đến muốn nổ tung kia để bên ngoài cửa huyết, nhẹ nhàng ma sát, sau đó từ từ mạnh dần lên, khoái cảm kia như muốn bức điên cả hai người.

- Nói mau, thằng nhóc kia là ai?! – Cố Cảnh Ngôn cắn răng kiềm chế, bàn tay to dùng sức xoa bóp bầu ngực mềm mại, nhào nặn thành đủ loại hình dạng.

Mạc Cẩn sẵn khoái đến mức điên mất, dục vọng mãnh liệt từng đợt từng đợt xông tới, đánh thẳng vào các giác quan cô, vật cứng của người đàn ông ma sát cánh hoa non mềm, đem đến khoái cảm làm dịu đi khát vọng trong cô, nhưng cũng đem đến nhiều khát khao hơn nữa.

- Cho em... cho em... xin... a... xin anh... ưm...

- Nếu muốn thì nói cho anh biết, tên kia là ai? Có phải niềm vui mới của em hay không?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này là Cố Cảnh Ngôn đã cảm thấy ghen ghét đến phát điên, nhìn không được càng dùng sức ma sát cửa huyết, quy đầu thô to không cẩn thận lọt vào trong hoa động, sự bao bọc chặt chẽ của nó khiến cho Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa là muốn bộc phát.

- Huhu... chỉ... là bạn học... bạn học... A a... cho em... ưm...

Cô gái nhỏ bị giày vò đến mức nước mắt chảy ra hết rồi, vẻ mặt tội nghiệp nhìn người đàn ông, giãy dụa thân thể, càng hướng sát vào thân thể cường tráng của anh hơn.

Thật ra Cố Cảnh Ngôn cũng nhịn rất khổ sở, nhất là khi Mạc Cẩn mở to đôi mắt sáng ngời kia nhìn anh đến đáng thương, anh thật chỉ muốn nhanh chóng vọt vào trong hoa huyết nóng ẩm ướt át kia, hung hăng yêu thương cô một phen. Nhưng mà vẫn chưa được. Anh muốn cô phải cho anh một đáp án thật rõ ràng. Có trời mới biết khi đó trên khán đài nhìn thấy nam sinh kia thân mật với cô như vậy, anh đã tức giận đến mức chỉ muốn xông qua tách bọn họ ra.

- Nói, hán không phải là niềm vui mới của em!

- Ừm... không phải... không phải niềm vui... mới... ừm...

- Nói, em là của ai?!

Cố Cảnh Ngôn xấu xa rút ra đến gần cửa huyết, rồi từ từ đẩy vô một chút, không ngừng lặp đi lặp lại, mục đích là không thỏa mãn cô gái nhỏ kia. Anh nhất định phải khiến cô hiểu rằng cô là của một mình anh, chỉ thuộc về anh, cho dù anh không cần cô nữa, anh cũng không cho phép cô tìm người đàn ông khác!

Mạc Cẩn khổ sở nước nử, căn bản nghe không hiểu người đàn ông hỏi cái gì, chỉ biết trả lời theo bản năng:

- Là của anh... hu hu... của anh... ừm... em là của anh... aaa...

Vừa dứt lời, cây gậy thô dài của người đàn ông khí thế hùng hục xâm nhập vào trong khe hở nhỏ hẹp của cô gái.

- Aa... đau... ừm... ừm...

Nhất thời Mạc Cẩn không thể thích ứng hoàn toàn với vật khổng lồ vừa vọt vào, hoa huyết phình lên vì bị cây gậy thô to kia xâm nhập, hành lang bên trong vì đau đớn nên càng siết chặt, đè ép vật cứng kia.

Cố Cảnh Ngôn không nhịn được gầm lên, anh mất khống chế dưới khoái cảm như muốn đòi mạng này, hung hăng rút ra đâm vào:

- Yêu tinh đáng chết, để xem anh làm sao trừng trị em!! – Nói xong, gậy thịt nóng hổi đột nhiên đâm chọc vào khe hẹp ngày càng nhanh, mỗi lúc càng mạnh. Anh tách hai chân Mạc Cẩn dang rộng ra để cho dục vọng của mình thâm nhập càng sâu trong tiểu huyết, đâm thẳng vào cổ tử cung.

- Aa... Không được... chậm... chậm chút... - Va chạm mãnh liệt khiến cho Mạc Cẩn nói không ra hơi, chỉ có thể vừa thoải mái vừa khổ sở rên rỉ như con mèo nhỏ.

Nhưng Mạc Cẩn đâu biết cô càng xin tha lại chỉ khiến người đàn ông càng điên cuồng muốn chiếm hữu cô. Cố Cảnh Ngôn rút hết ra, lật Mạc Cẩn lại, từ phía sau bắt đầu một trận công kích mới, mãi đến lúc cô gái nhỏ dưới thân không còn sức kêu rên nữa, anh vẫn như cũ tiếp tục phóng túng trên cơ thể cô, ham muốn đoạt lấy cô không biết chán.

- A... ngừng... xin anh... dừng lại... huhu... em từ bỏ... ư... a...

Cố Cảnh Ngôn từ phía sau vòng tay lên ôm lấy hai con thỏ nhỏ không ngừng lắc lư vì động tác đâm chọc của anh, dùng sức xoa nắn, thậm chí còn dùng kĩ xảo kéo kéo nụ hoa cứng ngắc kia.

- Aa... - Mạc Cẩn vốn đã mẫn cảm cực hạn, rốt cuộc không chịu nổi khoái cảm mất hồn kia, lập tức đạt cao trào, hành lang hoa huyết co thắt mãnh liệt, đè ép cây gậy thô to bên trong, giống như muốn xoắn đứt nó vậy.

- A.. Mèo con... em giỏi quá...

Cố Cảnh Ngôn gầm lên, giọng anh khàn đặc và dữ dội, sau một trận điên cuồng cầm rút, một cơn khoái cảm kịch liệt truyền thẳng từ sống lưng, anh run rẩy bắn toàn bộ tinh hoa nóng bỏng vào trong cơ thể Mạc Cẩn.

- Aa... đủ rồi... đủ...

Mạc Cẩn bị dòng nước nóng hổi chảy xiết bắn vào trong, cô lại đạt cao trào một lần nữa, toàn thân mềm nhũn nằm trên giường, không còn một chút sức lực nào. Nhưng Cố Cảnh Ngôn đâu dễ dàng tha cho cô như vậy. Anh ôm lấy cô gái nhỏ, vòng hai chân mềm nhũn của cô qua eo mình.

- Vẫn chưa đủ - Giọng nói trầm ấm của người đàn ông vừa dứt, vật cứng nóng rực to dài lại một lần nữa vọt vào trong hoa huyết còn đầy tinh dịch, bắt đầu một trận kịch chiến mới.

- Đứng... a... a... từ bỏ... ư... đủ rồi... đủ rồi mà... ưm... sâu quá... - Dưới những kĩ xảo thuần thực của người đàn ông, Mạc Cẩn chỉ có thể đầu hàng, không ngừng rên rỉ.

Tiếng rên rỉ say sưa của đôi nam nữ, tiếng va chạm của thân thể và tiếng mật dịch bị khuấy đảo ‘chục chục’ vang lên trong căn phòng lớn liên tục cho đến khi người đàn ông một lần nữa giao nộp tinh hoa của mình cho hoa huyết ấm áp kia. Còn cô gái dưới thân anh bởi vì không thể chịu đựng cao trào mãnh liệt như vậy nên đã ngất đi...

8. Chương 8: Ngày Mới

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua chiếc rèm mỏng manh rơi vào phòng ngủ, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, nhưng cả hai vẫn còn đang ngủ say.

Cố Cảnh Ngôn từ từ mở mắt dậy, phát hiện cô gái nhỏ vẫn đang ngon giấc trong lòng mình, ngấm vẻ mặt ngọt ngào của cô lúc ngủ, anh nở một nụ cười hạnh phúc mà ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra.

Suốt nửa năm vắng bóng cô, rất nhiều đêm anh mơ thấy cảnh tượng bị thương khi cô nói lời đoạn tuyệt rồi rời khỏi anh. Mỗi lần tỉnh giấc lúc nửa đêm, anh luôn cảm thấy trong lòng có một cảm giác đau đớn không thể giải thích được.

Bây giờ cuối cùng cũng đã thật sự ôm cô trong vòng tay, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, Cố Cảnh Ngôn thỏa mãn đến không nói nên lời, thân thiết cẩn nhẹ lên cái mũi nhỏ đáng yêu kia một cái.

- Ừm... thôi mà... đứng... - Cô gái nhỏ từ chối một chút rồi tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp, thậm chí mắt còn chưa mở ra dù chỉ một chút.

Cố Cảnh Ngôn cười khẽ, xem ra tối qua đã khiến bé con này mệt chết rồi.

Lúc này, điện thoại của Mạc Cẩn reo lên.

Cố Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua màn hình di động, người gọi là Thúy Thúy. Anh biết đó là bạn cùng phòng với Mạc Cẩn, đại khái cũng đoán được là chuyện gì, vì thế anh quả quyết tắt máy, tiện thể tắt luôn điện thoại của mình, để trợ lý khỏi gọi đến quấy rầy. Sau đó anh nằm trở lại, ôm cô gái mềm mại thơm ngát vào lòng tiếp tục ngủ.

Hôm nay anh không đến công ty, cô cũng đừng nghĩ đến chuyện đi học.

Mãi đến một giờ chiều, Mạc Cẩn mới bị tiếng sôi sục ừng ực do cái bụng rỗng của mình kháng nghị làm thức giấc.

- Ừm... - Còn chưa kịp mở mắt, chào đón cô là một nụ hôn nóng bỏng vào buổi sáng. À không, buổi trưa mới đúng.

Tối hôm qua bị hành hạ đến hơn nửa đêm, hơn nửa sáng đến giờ vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng. Toàn thân Mạc Cẩn mỗi nhừ, cô nằm trên giường trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây ra tội kia. Nhìn gương mặt điển trai của anh, cô chỉ hận không thể đập cho anh một cước để xả giận!

- Cuối cùng cũng chịu dậy rồi, mèo con của anh – Cố Cảnh Ngôn không để ý đến biểu hiện nghiêng ngã nghiêng lợi của cô, cúi đầu hôn lên cái trán trơn bóng hỏi tiếp – Có đói bụng không? Chúng ta đi ăn trưa.

Nói xong Cố Cảnh Ngôn vòng tay muốn ôm cô đến phòng tắm. Ngay lập tức, Mạc Cẩn hoảng hốt:

- Cố Cảnh Ngôn! Anh làm gì đó! Thả tôi ra!

Cố Cảnh Ngôn nở một nụ cười thiếu đứng đắn:

- Chuyện cần làm đã làm xong rồi, mèo con của anh còn sợ gì nữa? Anh chỉ muốn giúp em tắm rửa sạch sẽ, cũng đâu phải là chưa từng thấy qua, có gì đâu mà khấn trương vậy.

Nghe được hàm ý trong lời nói của anh, Mạc Cẩn đỏ mặt bừng bừng, lập tức nổi giận:

- Ai cần anh lo! Thả tôi xuống! Tôi tự biết tắm! Thả tôi xuống!

- Được được được, thả em xuống ngay đây.

Cố Cảnh Ngôn cười nói trấn an cô, nhưng vẫn ôm lấy cô như cũ không rời. Sau khi chia tay, tuy rằng mèo con của anh không còn dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời anh như trước nữa, nhưng anh cũng rất thích dáng vẻ giận dữ nhe nanh giương vuốt của cô..

Đi đến bồn tắm đã đầy nước ấm sẵn, Cố Cảnh Ngôn đột ngột buông tay ra, ném thẳng con mèo hoang đang giẫy dụa vào trong bồn.

Đột nhiên Mạc Cẩn bị ném vào trong bồn tắm, hoảng sợ uống vài ngụm nước, chặt vật ho vài cái, tức giận trừng mắt nhìn bản mặt đáng ghét đang xem trò vui của ai kia. Nhanh như chớp cô dùng sức tát nước vào người nào đó.

Thấy anh bất ngờ bị nước hắt vào người mà tỏ ra bối rối, Mạc Cẩn có cảm giác sung sướng vì trả được thù, tiếp tục dùng sức tát nước vào người Cố Cảnh Ngôn.

Những giọt nước theo từng sợi tóc của người đàn ông nhỏ giọt xuống lồng ngực cường tráng, lại tiếp tục trượt theo những đường cong cứng cáp của anh. Hình ảnh kia đẹp đến mê người. Mãi đến lúc phát hiện dục vọng ở giữa hai chân anh dần dần thức tỉnh, Mạc Cẩn mới thấy sợ hãi, cười cũng không nổi, từng chút từng chút lùi về phía sau, đến mức không thể lui được nữa.

- Sao không tạt nữa đi? Hừ, chẳng phải em vừa chơi vui lắm sao? – Cuối cùng anh cười vô cùng dịu dàng, nhưng nụ cười kia lọt vào mắt Mạc Cẩn lại khiến cô rợn cả tóc gáy.

Cố Cảnh Ngôn bước vào bồn tắm, nhưng chỉ dựa vào thành bồn, mỉm cười nhìn vẻ mặt đầy sự đề phòng của cô gái nhỏ, án binh bất động.

Hai người giằng co khoảng hai phút, Mạc Cẩn nhịn không được lên tiếng trước:

- Cố Cảnh Ngôn, rốt cuộc là anh muốn thế nào? – Chỉ cần nhớ lại tối qua cô không chút sức lực chống cự, ở dưới thân anh ngại ngần hết rên rỉ rồi lại cầu xin, Mạc Cẩn thật sự vừa giận lại vừa thẹn.

- Anh muốn thế nào ư? Chuyện anh muốn chẳng lẽ mèo con của anh không biết sao? – Cố Cảnh Ngôn cười cực kỳ gian xảo – Anh rất biết điều. Chỉ cần mèo yêu của anh ngoan ngoãn đến đây kì lưng cho anh, anh sẽ bỏ qua cho em, tắm xong sẽ dẫn em đi ăn trưa. Có chịu không?

Ác ma đang thả mồi, chờ ai đó mắc câu.

- Thật chứ? – Mạc Cẩn bán tín bán nghi.

- Em không tin anh sao? – Cố Cảnh Ngôn nói vẻ rất nghiêm chỉnh.

Anh mà đáng tin chắc? Mạc Cẩn thầm phỉ nhổ, nhưng nhìn anh không giống như đang gạt cô, hơn nữa, cô thật sự rất đói bụng. Thế là con mèo từng bước chậm rãi đến gần ác ma.

- Anh không được gạt tôi...

Cách người đàn ông một bước chân gần, Mạc Cẩn vẫn còn muốn tranh thủ lời cam đoan của Cố Cảnh Ngôn. Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị anh duỗi cách tay dài ra cuốn lấy cô vào lòng.

Sau đó là một màn uyên ương nghịch nước diễn ra.

- Đáng ghét... Aa... anh lừa... gạt... tôi... ưm... ờm... huhu...

- Đủ rồi... ư... sâu quá... sâu... ư... ưm...

Sự thật chứng minh, lời nói của ác ma tuyệt đối không thể tin!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Mạc Cẩn lóe lên trong đầu khi cô vì cao trào mãnh liệt ập đến mà ngất đi.

Kết quả lúc hai người ra khỏi nhà đã là hơn ba giờ chiều. Trên đường đến một nhà hàng gần đó, Mạc Cẩn chưa từng có bất kì một phản ứng nào đáp lại Cố Cảnh Ngôn. Mặc cho anh trêu đùa thế nào cô cũng không thèm để ý, im lặng không nói một lời.

Cố Cảnh Ngôn biết cô đang tức giận, cũng biết là mình đòi hỏi cô vô chừng mực, nên không ép, chỉ nắm tay cô vào nhà hàng.

Mạc Cẩn vốn muốn hất bàn tay kia ra, nhưng Cố Cảnh Ngôn làm thế nào cũng không chịu buông, ngược lại càng nắm chặt.

- Mèo con của anh thích được ôm vào trong sao?

Cố Cảnh Ngôn cười như một quý ông lịch thiệp, nhưng Mạc Cẩn hiểu rõ bụng dạ anh ta rất xấu xa. Cô sợ anh sẽ làm xằng làm bậy giữa nơi công cộng, nên cũng chỉ ‘hừ’ một tiếng tỏ vẻ bất mãn, sau đó để mặc cho anh nắm tay mình.

Thấy Cố Cảnh Ngôn, quản lý nhà hàng lập tức nghênh đón, cung kính chào hỏi:

- Chào Cố tổng. Ngài có cần chúng tôi sắp xếp một phòng riêng không?

Vị quản lý nhìn sang Mạc Cẩn, hơi khựng lại một chút, sau đó nhanh chóng nở nụ cười nghênh tiếp:

- Chào Mạc tiểu thư.

Mạc Cẩn lúng túng khẽ gật đầu. Còn Cố Cảnh Ngôn lãnh đạm nói:

- Cho tôi một phòng yên tĩnh.

- Được, mời Cố tổng và Mạc tiểu thư theo tôi – Vị quản lý khách khí dẫn đường.

Đến lúc thưởng thức những món Nhật tuyệt hảo xong, bụng được lấp đầy thì trời đã tối. Sau khi ăn uống no nê, mèo con lại bị chủ nhân của nó bắt về nhà tiếp tục dạy dỗ.

Còn chiếc điện thoại bị tắt nguồn kia thì... Chủ sở hữu của nó lại không hề hay biết gì cả, cũng không có cơ hội được biết.

9. Chương 9: Quỷ Kế

Sáng hôm sau, sau khi Cố Cảnh Ngôn đưa Mạc Cẩn trở về trường xong mới đến công ty.

Mạc Cẩn vừa vào phòng học liền thấy các bạn cùng lớp của mình đang nhao nhao bàn tán chuyện gì đó. Cả phòng hò hét loạn cả lên, náo nhiệt như một cái chợ.

Mạc Cẩn kéo Thúy Thúy qua hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Thúy Thúy nhìn Mạc Cẩn từ trên xuống dưới, đánh giá qua một lần rồi mới hỏi:

- Sao cậu mất tích nguyên ngày hôm qua vậy? Cũng không thèm gọi về cho tớ biết một tiếng. Sáng hôm qua đã có người đến thu dọn hành lý của cậu đi rồi, làm tớ sợ chết đi được! Tưởng đâu cậu có chuyện gì chứ! – Sau đó mới vỗ vỗ vai Mạc Cẩn, xấu bụng nói – Thành thật khai báo đi! Hôm qua cậu đi đã chiến với anh nào đó đúng không?

Mạc Cẩn lúng túng, giả vờ nghiêm mặt nói:

- Đâu có! Tớ chỉ... Cậu vừa mới nói có người đến dọn hành lý của tớ? Việc này là thế nào?

Sao cô chỉ mới đi có một ngày đã cảm thấy mình bị lạc lõng giữa thế giới thế này vậy, không biết chuyện gì cả.

- Cậu không biết hả? Hôm qua tớ gọi cho cậu cậu lại tắt máy. Có một phụ nữ cao như là bạch cốt tinh vậy, bà ta tự nhận là dì họ của cậu nói cậu muốn dọn ra ngoài ỏ, tạm thời không tiện trở về, bà ta tới giúp cậu thu dọn hành lý.

- Vậy nên cậu để cho người ta dọn đồ đạc của tớ đi à?

Mạc Cẩn không còn lời nào để nói. Cô biết chắc chắn là Cố Cảnh Ngôn sai người đến dọn hành lý của cô. Chả trách ngày hôm qua anh quần lấy cô suốt một ngày, sáng nay cô lại có quần áo của mình để thay một cách thần kì. Bởi vì cô vội vàng nên không để ý đến, thì ra lúc đó anh đã sắp xếp xong cả rồi!!!

- Vậy sao cậu không nhận điện thoại của tớ.

- Cậu không sợ đó là kẻ lừa đảo hả? Lỡ như tớ bị người ta bắt cóc thì sao?

- Mạc Cẩn, người ta ăn mặc đẹp hơn cậu, khẳng định là người có tiền, cần gì phải bắt cóc một sinh viên nghèo rớt mồng tơi như cậu chứ.

Mạc Cẩn đứng chờ trắng đầu hàng! Có đôi khi Thúy Thúy luôn khiến cho người khác không nói được lời nào.

- Được rồi, vậy cậu nói xem, ở đây đang xảy ra chuyện gì vậy? – Mạc Cẩn chỉ chỉ vào đám người đang tụm nhau lại.

- Là chuyện thực tập đó! Cậu quên rồi hả? – Về mặt Thúy Thúy nhìn Mạc Cẩn giống như đang nhìn người hành tinh vậy.

- Không... không quên...

Mạc Cẩn vội vàng phủ nhận. Có trời mới biết hai ngày nay bởi vì cái tên Cố Cảnh Ngôn đáng ghét kia mà cô đã quảng chuyện thực tập này lên 9 tầng mây. Đành phải giả vờ che dấu thiếu sót của mình.

Ai ngờ Thúy Thúy ‘phán’ một cậu khiến cho Mạc Cẩn suýt chút nữa thì bị sặc lời nói mà chết:

- Chúng ta may mắn lắm nha, học kì này được đến Cố thị để thực tập đó!

- Cố... Cố thị? Tập đoàn Cố thị hả?

- Nếu không cậu cho rằng còn có cái Cố thị nào khiến mọi người hưng phấn như vậy nữa chứ? Biết bao nhiêu người mơ ước được làm việc ở tập đoàn này đó. Lần này chúng ta chó ngáp phải ruồi rồi! Nếu có biểu hiện tốt có thể sẽ có cơ hội được tuyển thẳng vào làm luôn đó! – Thúy Thúy hào hứng.

- Ồ... - Mạc Cẩn chậm chạp đáp lại một tiếng.

- Sao cậu có vẻ như mất hứng vậy? – Thúy Thúy buồn bực.

Cao hứng gì nổi chứ! Sau này sinh hoạt hằng ngày đều bị tên ác ma kia quản lý, ở công ty lại bị anh ta kia trông coi, về nhà còn phải chịu đựng anh ta hành hạ... Anh đã lên sẵn kế hoạch hết rồi phải không nhỉ? Nào là tài trợ học bổng, nào là bắt ép sống chung, nào là sắp xếp nơi thực tập... Tất cả đều là quỷ kế của tên ác ma đó!!

Càng nghĩ, Mạc Cẩn càng tức giận, cô cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng. Ngay cả trong giờ học thầy đang giảng gì cô cũng không nghe thấy. Diệt Tuyệt sư thái hỏi cô, cô đứng lên nhưng không trả lời được, Diệt Tuyệt sư thái thấy sắc mặt của cô đỏ bừng, còn tưởng cô bị sốt, vội bảo cô xuống phòng y tế.

Mạc Cẩn quỳnh quáng nói cô không sao rồi mới an vị ngồi xuống.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc hết tiết. Mạc Cẩn trở về kí túc xá, không nhìn thấy đồ đạc, quần áo của mình đâu, lửa giận trong lòng chưa tan nay lại bùng cháy hừng hực. Cố Cảnh Ngôn, anh tưởng rằng tôi vẫn còn là con mèo ngoan hiền ngày trước của anh sao?

Vừa đúng lúc Cố Cảnh Ngôn gọi điện thoại tới, Mạc Cẩn nhanh chóng chạy ra ngoài nghe điện thoại, vừa bấm nút nghe Mạc Cẩn liền quát:

- Cố Cảnh Ngôn, anh sai người dọn hết đồ đạc của tôi như vậy là có ý gì?!

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khe khẽ, trầm ấm quyến rũ. Ngay lập tức Mạc Cẩn bị hấp dẫn đến mê muội. Một hồi sau cô mới tỉnh táo lại, trong lòng thầm mắng bản thân 100 lần.

- Cuối cùng em cũng biết rồi. Vậy em cảm thấy anh đang có ý gì?

- Làm sao tôi biết anh đang muốn giở trò gì! Nói nhanh đi! Không nói thì cúp máy.

- Được được được, anh nói – Cố Cảnh Ngôn dừng lại một chút, giọng nói không còn vẻ bồn chồn như trước, nghiêm túc hẳn ra – Tiểu Cẩn, đến sống với anh đi.

- Không được! – Mạc Cẩn không chút suy nghĩ đã từ chối thẳng thừng. Phát sinh quan hệ với anh một lần nữa là một chuyện, nhưng sống chung lại là chuyện khác. Đã từng chứng kiến cảnh tượng tàn khốc kia một lần, giờ đây cô vô cùng sợ mình sẽ bị phản bội lần nữa.

- Tiểu Cẩn... - Thấy cô không hề suy nghĩ gì mà từ chối, Cố Cảnh Ngôn có chút bất mãn.

Nhưng Mạc Cẩn thà hứng chịu cơn giận của anh cũng không đồng ý trải qua sự dả kích đau đớn kia một lần nữa:

- Đừng ép tôi, được không...

Nghe giọng nói khẩn cầu của cô gái nhỏ, Cố Cảnh Ngôn ở đầu dây bên kia hơi nhíu mày, sau đó giãn ra, cũng không bức ép Mạc Cẩn:

- Được, tạm thời chúng ta không đề cập đến chuyện này.

Thật ra không đề cập là một chuyện, với bản lĩnh của Cố Cảnh Ngôn, còn sợ không giữ được cô sao? Cùng lắm đến lúc đó làm cho cô mệt mỏi rồi đến mức nằm luôn trên giường không về được là xong.

- Thật chứ?

Giọng nói của Mạc Cẩn không giấu được sự vui mừng khiến cho Cố Cảnh Ngôn cảm thấy khó chịu, nhưng anh cũng đành bất đắc dĩ thỏa hiệp, không thể làm gì khác hơn.

- Thật!

Dù sao anh cũng chỉ nói là tạm thời không đề cập đến, hơn nữa hành lý của cô cũng đã dọn hết tới nhà anh, cô còn có thể trốn đi đâu được chứ.

- Còn chuyện sinh viên trường tôi đến công ty anh thực tập là thế nào?

- Là như thế thôi. Còn thế nào được chứ?!

- Cố Cảnh Ngôn! Anh đừng đánh trống lảng!

Được lắm, tính khí của mèo hoang nhỏ này thật không tốt chút nào, nóng nảy quá. Cố Cảnh Ngôn cười cợt:

- Bây giờ em ra cửa nam, đi ăn với anh một bữa anh sẽ nói cho em biết.

- Tôi không thèm! Tôi đây không rảnh hầu anh ăn cơm. Muốn ăn thì đi tìm người khác đi – Nói xong, ngay cả Mạc Cẩn cũng ngửi được mùi chua trong lời của mình.

Người đàn ông gian xảo kia tất nhiên là hiểu được hàm ý trong lời nói của cô, anh âm thầm nở nụ cười, nhưng không dám để cô nghe thấy tiếng cười của anh, sợ rằng sẽ thật sự chọc giận cô, anh hắng giọng:

- Nhưng anh chỉ muốn em đi với anh. Ăn cơm xong sẵn tiện đem hành lý của em về luôn được không?

Mạc Cẩn nghĩ nghĩ, thấy anh nói cũng đúng, quần áo cô bây giờ đều nằm ở nhà anh rồi, như vậy không tiện cho lắm. Vì thế cô đồng ý, hẹn anh 10 phút sau gặp ở cổng nam trường học.

Thấy con mồi mắc câu, tâm tình của Cố Cảnh Ngôn tốt hẳn ra, trên khóe miệng vẫn còn đọng lại độ cong quyến rũ.

Ngay cả tài xế cũng kinh ngạc. Nửa năm qua đúng là hiếm khi thấy tâm trạng của ông chủ tốt như vậy.

Nhưng mà, sau khi đến nhà Cố Cảnh Ngôn chiều hôm đó, Mạc Cẩn không thể nào trở ra được. Mãi đến sáng hôm sau, Cố Cảnh Ngôn mới đưa cô trở lại trường...

Sự thật chứng minh, sở dĩ thợ săn đi săn giỏi, là vì anh ta đủ xảo trá. Con mỗi ngày thợ sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của gã thợ săn quỷ quyết được chứ...

10. Chương 10: Thực Tập

Cứ như thế đã một tuần trôi qua, các môn học cũng gần kết thúc.

Các bạn cùng lớp ai cũng vì chuyện thực tập mà cực kì hưng phấn. thật ra cũng dễ hiểu, nếu như không phải vì có mối quan hệ với Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn cũng sẽ cảm thấy vui vẻ khi được thực tập ở một công ty lớn như vậy. Dù sao có kinh nghiệm làm việc ở một công ty lớn, đối với tương lai sau tốt nghiệp mà nói, nhất định sẽ tìm được một công việc tốt.

Nhưng chuyện này có liên quan đến Cố Cảnh Ngôn, bất luận thế nào Mạc Cẩn cũng không vui nổi. Cô không dám ôm bất cứ hy vọng nào với đoạn tình cảm này, cứ mặc kệ nó, đi một bước tính một bước. Bởi vì cô cảm thấy giữa bọn họ không hề có tương lai. Môn không đăng hộ không đối, tình yêu như vậy nhất định sẽ không được chúc phúc... Huống hồ trước giờ cô vẫn không biết anh đang nghĩ gì. Đối mặt với đoạn tình cảm này, cô mãi vẫn không hiểu rõ được.

Đã vấp ngã một lần tất nhiên cô sợ sẽ ngã nhào một lần nữa, nhất là ngã cùng một chỗ... Cô là người ích kỉ, nỗ lực cho đi mà không được nhận lại là chuyện cô không muốn làm, cũng sẽ không tiếp tục làm. Nói cho cùng, chẳng qua cô cũng chỉ là một cô gái khát vọng được người khác yêu thương, bảo vệ mà thôi.

Nhưng bây giờ chuyện giữa cô và Cố Cảnh Ngôn ngày càng trở nên phức tạp. Chuyện liên quan đến lần chia tay đó, Cố Cảnh Ngôn không hề nói gì thêm, cô cũng không lời ra, giống như chuyện đó căn bản chưa từng xảy ra vậy.

Mạc Cẩn và anh sống chung vẫn thân mật như lúc còn quen nhau. Ngoài trừ việc cô không còn ngoan ngoãn dạ thưa với anh như trước đây nữa, thì mọi chuyện giống như họ vốn không hề chia tay, giống như những đau khổ nửa năm qua chỉ là một giấc mộng...

Có lúc Mạc Cẩn cũng cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng cái gì là thật cái gì là giả đây... Cô không muốn cứ phải rối rắm như vậy, cô chỉ muốn có một cuộc sống bình thản cùng với gia đình. Nhưng hiện giờ, tựa như mọi thứ đều không phải do cô quyết định.

Chuyện thực tập đã được định đoạt. Lúc cô hỏi Cố Cảnh Ngôn, anh đã ăn cô no nê, nằm trên sofa lười biếng nói:

- Việc này là do bộ phận quản lý nhân sự quyết định. Nếu em không tin có thể hỏi thẳng giám đốc quản lý nhân sự.

Mạc Cẩn còn nhớ lúc đó cô tức giận tiện tay cầm gối ôm đập thẳng vào mặt anh. Cho đến bây giờ, cô cũng chỉ còn cách chấp nhận. Huống hồ ở công ty, anh sẽ không dám trắng trợn quấy rối cô. Mạc Cẩn tự an ủi mình.

Sau khi chương trình học kết thúc, Mạc Cẩn ghé qua nhà Diệt Tuyệt sư thái thăm thầy cô một chút, sau đó được cô Diệt nhiệt tình giữ lại dùng cơm tối.

Cố Cảnh Ngôn gọi điện thoại hỏi Mạc Cẩn đang ở đâu. Cô nhỏ giọng nói đang ở nhà thầy, sẽ về trễ, rồi vội cúp điện thoại, sợ bị anh tra hỏi.

Trong bữa cơm, Diệt Tuyệt sư thái cười he he hỏi:

- Tiểu Cẩn có bạn trai rồi phải không?

- Dạ? Đâu có! Không phải ạ. Làm gì có người để ý đến em chứ!

Mạc Cẩn cười gượng phủ nhận. Quan hệ giữa Cố Cảnh Ngôn và cô là gì? Là bạn bè ư? Trước khi chia tay cũng có thể cho là người yêu, còn giờ thì sao? Anh cũng chưa từng hứa hẹn gì rõ ràng...

- Sao thế được. Tiểu Cẩn chúng ta ưu tú như vậy, đàn ông muốn theo đuổi em nhiều đến mức có thể xếp thành một vòng vây quanh thành phố này đó – Cô Diệp quay đầu bàn với thầy Diệp – Em thấy thằng bé nhà anh Lâm không tệ chút nào, nhân phẩm diện mạo đều khỏi phải chê, có rảnh anh gọi nó đến dùng cơm giới thiệu hai đứa trẻ này để chúng quen biết nhau.

Những người già cả vốn đã không chịu ngồi yên, nay còn có chủ ý giúp cô sắp xếp việc xem mắt. Mạc Cẩn nghe xong thì hoảng sợ, một Cổ Cảnh Ngôn bây giờ đã khiến cô không giải quyết được, cô thật sự không muốn chuốc thêm một người nữa. Vì thế trước khi hai người họ có cùng một suy nghĩ, Mạc Cẩn cố gắng lên tiếng xoay chuyển tình thế:

- Thầy Diệp, cô Diệp, không cần lo cho em đâu. Em còn chưa tốt nghiệp, lại còn trẻ, những chuyện tình cảm gì đó không cần phải vội, để từ từ đã.

Nếu để cho bọn họ biết một năm trước cô đã bị tên chết tiệt nào đó lừa gạt, không biết họ sẽ nghĩ gì... Có khi nào sẽ đau lòng nhức óc thay cho mình, sau đó mắng mình một trận vì tội sa đọa hay không nhỉ?!

Mạc Cẩn càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố, không nhịn được rung mình một cái, tháng tám trời rất nóng mà ta...

- Chuyện gì vậy Tiểu Cẩn? Sắc mặt em không được tốt lắm! – Cô Diệp quan tâm hỏi.

- À không, không có gì đâu. Em ăn cơm đây. Nè, đây là món cô thích...

Dùng cơm chiều xong, Mạc Cẩn nán lại trò chuyện một lúc, đến khi ra khỏi nhà Diệt Tuyệt sư thái đã là 9 giờ tối. Nghĩ lại, vẫn nên về kí túc xá thì hơn. Tuy rằng đồ đạc của cô vẫn chưa cầm về, còn để ở nhà Cổ Cảnh Ngôn, nhưng đồ đạc trong kí túc xá vẫn còn đủ để cô vượt qua một đêm.

Có điều Mạc Cẩn không ngờ rằng vừa đến cổng trường đã thấy một chiếc xe hơi màu đen quen thuộc đậu dưới ánh đèn, một người đàn ông anh tuấn đang tựa vào cửa xe.

Cổ Cảnh Ngôn nhìn thấy cô, nhưng cũng chỉ đứng đó, chờ cô đến gần mình.

- Sao về trễ vậy? Chúng ta về nhà đi – Cổ Cảnh Ngôn ôm lấy Mạc Cẩn, nhẹ nhàng hôn lên gò má cô một cái.

Mạc Cẩn không có thói quen thân mật ở nơi công cộng. Dù bây giờ là buổi tối nhưng không có nghĩa là sẽ không ai thấy. Cô hơi tránh né một chút sau đó nhỏ giọng nói:

- Ăn cơm với thầy cô xong, em ngồi lại trò chuyện với cô* một chút.

(*) nguyên văn là sư mẫu

- Ừm. Chúng ta về thôi.

Vì phải chuẩn bị cho việc thực tập cả ngày, lại còn trò chuyện với thầy cô cả đêm, Mạc Cẩn thật sự rất mệt. Lên xe không lâu cô đã mơ màng thiếp đi, ngay cả khi đến nhà rồi cô cũng không tỉnh dậy.

Cổ Cảnh Ngôn nhìn Mạc Cẩn ngủ ngon như mèo con, trong lòng cảm thấy như có người dùng lông chim nhẹ nhàng vuốt ve, khiến lòng anh vừa ngứa ngứa lại vừa dễ chịu.

Cổ Cảnh Ngôn dịu dàng ôm lấy mèo con đang ngủ giống như đang ôm một bảo vật quý giá, dè dặt cẩn thận vì sợ làm cô tỉnh giấc. Mãi đến khi đặt cô lên giường đắp kín chăn, bật điều hòa trong phòng lên Cổ Cảnh Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cổ Cảnh Ngôn đứng bên giường ngắm nhìn Mạc Cẩn thật lâu, sau đó anh vào phòng tắm rửa rồi mới trở về giường ôm cô gái nhỏ đang ngủ say vào lòng cùng chìm vào mộng đẹp.

11. Chương 11: Tình Tứ Nơi Văn Phòng

Được nghỉ hè, khóa thực tập của sinh viên năm tư cũng bắt đầu.

Không nằm ngoài dự đoán, Mạc Cẩn và Thúy Thúy được phân đến công ty của Cố Cảnh Ngôn thực tập, cùng với vài sinh viên khác trong học viện được thầy cô đề cử. Đoán chừng là vì Diệt Tuyệt sư thái không muốn sinh viên trường làm cho ông mất mặt.

Nói là thực tập, thật ra đối với các sinh viên đa phần học lý thuyết mà nói cũng chỉ là đến để làm vài việc vặt vãnh mà thôi. Nhưng dù sao có thể đến một công ty lớn làm việc vặt như thế này cũng là một chuyện tốt.

Ngày đầu tiên đến công ty báo danh. Sáng sớm Mạc Cẩn thức dậy trong nhà của Cố Cảnh Ngôn, cô sống chết không chịu để anh đưa đi. Cố Cảnh Ngôn không thuyết phục được, đành phải thuận theo ý cô để cô đi xe buýt. Sau khi đến công ty, cô cũng không thấy Cố Cảnh Ngôn, chỉ có thư ký dẫn mọi người đi tham quan, làm quen với môi trường mới.

Sau khi phân công công việc xong, ngoại trừ Mạc Cẩn bị thư ký trưởng đưa lên lầu 18 làm trợ lý thư ký ra, những người khác đều làm trợ lý ở lầu 12. Mới đầu Mạc Cẩn cũng ngờ ngợ, không biết lầu 12 và lầu 18 có gì khác biệt, dù sao cũng đều là trợ lý mà. Thế là cô ngơ ngơ ngác ngác đi theo thư ký trưởng lên lầu 18.

Sắp xếp vị trí làm việc xong, Mạc Cẩn bắt tay giúp thư ký trưởng xử lý một số tài liệu cơ bản. Thư ký trưởng cũng khá hài lòng với biểu hiện của Mạc Cẩn.

Sau khi thư ký trưởng tiếp xong một cú điện thoại, rút một văn kiện ra, quay qua nói với Mạc Cẩn:

- Tiểu Cẩn, giúp tôi đem văn kiện này vào cho tổng giám đốc – Thư ký trưởng thuận tay chỉ vào cánh cửa gỗ đối diện đang đóng chặt.

Mạc Cẩn nhanh tay nhận lấy, cũng không suy nghĩ gì nhiều. Thực tập ban đầu chính là đưa nhận văn kiện. Đi đến trước cửa lớn, cô gõ cửa một cái, nghe bên trong vang ra một tiếng nào đó không rõ, cô mới đẩy cửa vào trong, căn bản không thấy được thư ký trưởng đang mỉm cười đầy thâm ý.

- Xin chào, tổng giám đốc, đây là văn kiện ngài cần – Mạc Cẩn cúi đầu không dám tùy tiện nhìn lung tung, chỉ sợ chọc giận ông chủ của công ty. Đến lúc đó sẽ bị đuổi ra ngoài, không còn cơ hội thực tập nữa, nếu vậy thì nhất định Diệt Tuyệt sư thái sẽ tụng cho lỗ tai của cô sinh ra kén.

Đến trước bàn làm việc, Mạc Cẩn nhẹ nhàng đặt văn kiện lên bàn. Nhưng ông chủ lại không nói một tiếng nào, đúng là bất lịch sự.

Mạc Cẩn âm ức trong lòng, len lén ngược mắt nhìn người kia xem sao.

Sau đó...

Sau đó, đập vào mắt cô là nụ cười rung động lòng người của Cố Cảnh Ngôn. Mạc Cẩn sợ đến nhảy dựng lên:

- Anh... sao anh lại ở đây?

Thứ lỗi cho câu hỏi ngu xuẩn của cô. Lời vừa ra khỏi miệng, Mạc Cẩn đã ý thức được mình dần dần đến mức nào, nhưng cô thật sự không nghĩ đến...

Nghe cô hỏi thế, Cố Cảnh Ngôn nhin không được cười phá lên:

- Mèo con, vậy em nói xem anh nên ở chỗ nào?

- Là anh cố ý! Tất cả đều là do anh sắp xếp! – Mạc Cẩn chỉ trích.

Cố Cảnh Ngôn cũng không phủ nhận, anh bước đến ôm cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô:

- Nếu anh không cố ý thì sao có thể trói con mèo hoang như em bên cạnh anh đây? – Nói xong, anh cắn khê lên vành tai xinh xắn của cô.

- A... anh, anh sao lại thế nữa... nè, buông... buông ra... á đừng...

Mạc Cẩn giãy dụa, không đồng ý để anh làm vậy ở chỗ này. Ở nhà cô còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng ở chỗ làm thì không được, không thể làm chuyện này... chuyện này...

Nhưng trình độ xấu xa và vô sỉ của người đàn ông này vượt quá sức tưởng tượng của Mạc Cẩn.

- Mèo con của anh chưa từng làm trong phòng làm việc đúng không? Hay là chúng ta thử một lần thì thế nào... - Anh bắt đầu dụ dỗ cô triền miên.

Mạc Cẩn dùng sức đẩy anh ra, tức giận nói:

- Cố Cảnh Ngôn, anh dám làm trò xằng bậy ở chỗ này, tôi nhất định sẽ không bước vào nhà anh lần nào nữa dù chỉ là nửa bước, ngay hôm nay tôi sẽ dọn về chỗ Thúy Thúy! – Rồi hình như sức nhớ ra điều gì đó, cô nói tiếp – Anh muốn làm ở văn phòng thì đi tìm phụ nữ khác đi.

Hình như mèo con của anh thật sự nổi giận rồi, Cố Cảnh Ngôn cũng đành phải bớt phóng túng một chút. Suýt chút nữa thì anh quên mất mèo con bây giờ đã không còn là con mèo hiền lành biết nghe lời như trước kia nữa, bây giờ mèo con của anh có răng nanh, có móng vuốt, biết nổi giận. Lỡ như thật sự chọc cô giận, không thể ôm cô ngủ mỗi đêm... nếu vậy thì thảm rồi.

Dù sao người cũng đã ở đây, giờ chỉ mới bắt đầu thực tập, sau này còn có nhiều thời gian. Một tháng này, anh nhất định sẽ tìm ra cơ hội để cùng mèo con của anh ôm ôm ấp ấp ngay tại chỗ này.

Sau khi Cố Cảnh Ngôn đang hoảng hốt lên trán Mạc Cẩn một cái, anh ngoan ngoãn buông cô ra, hơi bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, anh không lộn xộn nữa là được chứ gì. Giờ tan tầm chiều này anh đợi em ở bãi đậu xe.

Mạc Cẩn định lên tiếng từ chối, nhưng khi thấy Cố Cảnh Ngôn tỏ vẻ như con cún nhỏ đáng thương thì mềm lòng, lại cảm thấy vừa rồi cô đã từ chối một lần, từ chối thêm lần nữa thì có hơi nhẫn tâm, thế nên cô cũng lùi một bước:

- 6h30 chúng ta gặp nhau ở nhà hàng Nhật gần công ty.

Bãi đậu xe của tòa cao ốc này đa số đều là nhân viên của anh, nếu để người khác bắt gặp ngày đầu tiên đi làm cô đã lên xe của ông chủ, đến lúc đó thật không biết chuyện này sẽ đồn ra thành cái gì nữa. Tin đồn là văn hóa công sở mà!

Cố Cảnh Ngôn hiểu sự lo lắng của cô, cũng không muốn làm khó cô nữa. Tuy rằng anh không ngại người khác nói ra nói vào, ngược lại rất hy vọng tất cả mọi người đều biết Mạc Cẩn là người của anh, khiến cho những người xấu bụng kia biết ý thức một chút, đừng động vào người của anh. Nhưng bây giờ không phải lúc, không thể đẩy nhanh tiến trình được, bằng không con mèo nhỏ không dễ gì tìm lại được sẽ bỏ chạy mất.

- Được rồi, 6h30 anh đợi em ở gần nhà hàng – Cố Cảnh Ngôn vẫn ra vẻ tội nghiệp, tiếp tục lừa gạt.

- Ừm – Mạc Cẩn gật đầu – Không còn việc gì thì em ra ngoài trước.

Vào đây lâu quá không khéo thư ký trưởng ngoài kia sẽ sinh nghi.

- Còn một việc.

- Việc gì? – Mạc Cẩn khó hiểu hỏi.

- Em còn chưa hôn tạm biệt anh – Dứt lời, Cố Cảnh Ngôn đã chìa mặt mình ra phía trước một chút.

Lúc này, Mạc Cẩn cảm thấy nổi hết gai ốc trên toàn thân. Hôm nay người đàn ông này bị ma ám hay sao vậy? Sao lại... sao lại thành ra thế này?! Mạc Cẩn nói không nên lời. nhưng nhìn về mặt ‘nếu em không hôn thì đừng hòng ra khỏi đây’ của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn đành phải hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt lên đôi môi gợn cảm của anh.

Vừa định rời khỏi, Mạc Cẩn đã bị Cố Cảnh Ngôn ôm lần nữa, còn hung hăng hôn cô. Anh dùng kỹ xảo cạy mở đôi môi khép kín của cô, lưỡi trực tiếp thăm dò vào trong, rồi không ngừng trêu chọc dẫn dụ đầu lưỡi mềm ẩm của Mạc Cẩn ra.

- Ừm... Ừm... Ừm...

Đôi môi bị ngăn chặn khiến Mạc Cẩn chỉ có thể kêu như con mèo nhỏ.

Mãi đến khi Mạc Cẩn không thở nổi nữa Cố Cảnh Ngôn mới chịu buông cô ra.

Vừa lấy được không khí, Mạc Cẩn tham lam hít lấy hít để, vừa rồi quả thật cô đã nghĩ mình sẽ bị hôn đến nghẹt thở mà chết, trở thành một cô gái đầu tiên chết vì hôn trong lịch sử.

Cố Cảnh Ngôn nhẹ nhàng vỗ lưng Mạc Cẩn, giúp cô ổn định hơi thở, nhưng mà lại bị Mạc Cẩn nghi ngờ cái vuốt ve này thành bàn tay háo sắc. Mạc Cẩn sửa sang lại quần áo, sau đó hừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Mạc Cẩn còn đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích với thư ký trưởng vì mình nán lại trong phòng tổng giám đốc lâu như vậy, nhưng mà hình như thư ký trưởng không hề phát hiện ra điều này, không hỏi han lấy nửa câu.

Mạc Cẩn thở phào nhẹ nhõm.

12. Chương 12: Gian Tình

Sáu giờ chiều, nhân viên công ty tan sở.

- Tiểu Cẩn, đã tan tầm rồi còn không về sao? – Thư ký trưởng sắp xếp xong đồ đạc quay sang hỏi Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn cười hì hì, hơi mất tự nhiên nói:

- Chị Từ về trước đi, em đợi bạn cùng về.

- Được, vậy chị về trước, tạm biệt – Thư ký trưởng cười cười.

- Tạm biệt.

Sau khi thư ký trưởng vào thang máy, Mạc Cẩn lập tức gọi điện thoại cho Thúy Thúy.

- Alô, Mạc Cẩn? Tổ đang đợi ở dưới lầu nè, cậu mau xuống đi.

- À... Thúy Thúy nè, dạo này tớ vẫn phải ở cùng với dì họ, nên tạm thời không về trường với cậu được – Mạc Cẩn dè dặt.

- Vậy hả? Được rồi, để tớ kêu Tường Tử đến đón.

Cái đầu chứa đầy thần kinh siêu to của Thúy Thúy không hoài nghi một chút nào, hoàn toàn tin vào lý do thoái thác của Mạc Cẩn. Dù sao gần đây Mạc Cẩn cũng không ở kí túc xá nữa.

- Được, vậy mai gặp lại – Mạc Cẩn thở phào nhẹ nhõm.

- Được! À, hay là hôm nào đến nhà dì họ của cậu chơi đi.

Thúy Thúy bất thành linh phán một cậu khiến cho Mạc Cẩn giật bắn. Cô làm gì có dì họ chứ, lời thoái thác vừa rồi của cô để lộ ra sơ hở mất. Cô cười ngượng:

- Ha ha, được, hôm nào rảnh tớ dẫn cậu đến, hôm nào rảnh thì đi.

- Được, vậy tớ về đây. Cậu nhớ cẩn thận.

- Tớ biết rồi.

Cúp điện thoại, Mạc Cẩn vẫn còn cảm giác sợ hãi. Đột nhiên cô cảm thấy tình cảnh của mình bây giờ thật sự quá nguy hiểm. Chỉ cần không cẩn thận một chút, gian tình giữa cô và Cố Cảnh Ngôn sẽ bị bại lộ ngay. Hừ, cái gì mà gian tình chứ, cô và tên đáng ghét đó không hề có gian tình gì cả.

- Có chuyện gì vậy? Ai chọc mèo con của anh tức giận mà mặt mày nhăn nhó thế này?

Trên đỉnh đầu vang ra một giọng nam trầm ấm khiến tinh thần vừa mới được ổn định của cô lại hoảng hốt. Mạc Cẩn giật mình nhảy dựng lên, làm trán của cô đập một cái bốp vào cằm của người đàn ông.

- Uiiii – Hai người đồng thanh kêu đau.

- Anh làm cái gì mà xuất hiện đột ngột thế, muốn dọa chết người ta sao?

- Là con mèo nhỏ em làm chuyện chột dạ nên mới giật mình đó chứ - Cố Cảnh Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve dấu đỏ nhàn nhạt trên trán Mạc Cẩn, còn tinh tế hôn lên – Đỡ chưa, còn đau không?

- Anh...

Mạc Cẩn bị hành động dịu dàng hiếm khi có này của Cố Cảnh Ngôn làm cho mê mẩn. Một hồi lâu sau vẫn không biết nên nói cái gì. Lúc trước ở chung với nhau không phải cô chưa từng được anh cưng chiều, nhưng sự cưng chiều của anh trước đây rất giống cưng yêu thú nuôi, có chút đùa cợt trong đó. Còn bây giờ, thật sự giống như đang cưng chiều người yêu... Là cô sinh ảo giác có phải không?

- Không... không sao... - Tự nhiên Mạc Cẩn có cảm giác kì lạ, cô hơi né tránh anh.

- Chúng ta đi thôi – Cố Cảnh Ngôn cũng buông cô ra.

Nói xong anh tiến về phía thang máy, nhưng mà mới bước một bước, đã bị Mạc Cẩn kéo lại. Cuối cùng nhìn về mặt lúng túng của cô gái nhỏ, không hiểu hỏi:

- Sao vậy?

- Vẫn là... anh xuống lấy xe trước, chúng ta gặp ở trước nhà hàng Nhật.

Bây giờ vừa mới tan tầm, Mạc Cẩn vẫn lo sợ sẽ đụng phải nhân viên của công ty. Tuy rằng cô vừa mới thực tập, người biết mặt cô không nhiều, nhưng không phải họ biết Cố Cảnh Ngôn sao, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên có cảm giác bất lực, nhưng lại không làm gì được cô gái nhỏ, đành phải đồng ý:

- Được, anh xuống lấy xe, gặp ở trước nhà hàng! – Đi được hai bước, anh không yên tâm quay đầu lại dặn dò – Không được bỏ trốn! Bằng không lát về em coi chừng đó!

Thấy Mạc Cẩn ngoan ngoãn gật đầu, lúc này anh mới yên tâm đi vào thang máy xuống bãi đậu xe.

Mạc Cẩn về bàn làm việc thu dọn đồ đạc xong rồi cũng đi vào thang máy dành cho nhân viên rời khỏi công ty. Đùa à, làm sao có chuyện cô và anh ta cùng nhau đi thang máy chuyên dụng được chứ! Lỡ như bị người ta thấy thì biết làm thế nào.

Chỉ mỗi chuyện cùng anh sống trong một căn nhà nhỏ thôi cũng đã đủ nguy hiểm rồi, lòng dạ người đàn ông kia còn nham hiểm vượt xa trí tưởng tượng của cô nữa, đừng hòng dự cô công khai chuyện này, trước hết cứ cách xa anh ta ra một chút đã.

Mạc Cẩn vừa âm thầm cảm thấy mình càng lúc của thông minh, vừa đi về phía nhà hàng Nhật, quả nhiên ở ven đường cô nhìn thấy chiếc xe của anh.

Kiểm tra xung quanh không có người quen xong, Mạc Cẩn nhanh tay mở cửa xe ngồi vào.

Vừa vào xe, Mạc Cẩn đã ngửi thấy đồ ăn nồng nặc bên trong, cô quay đầu hỏi người đàn ông bên cạnh:

- Anh mua đồ ăn à?

- Ừ, em thích ăn sashimi* mà.

(*) Sashimi – một món ăn truyền thống của nhật, tương tự như sushi, thành phần chính là những miếng hải sản tươi sống cắt lát.

Cố Cảnh Ngôn nhìn cô gái nhỏ khi nghe thấy có sashimi thì hai mắt sáng lên, trong lòng ngập tràn một loại cảm giác ngọt ngào không rõ tên. Gần đây hình như anh rất thích cưng chiều con mèo con này, thích trên chọc, thích lấy lòng cô, thích nhìn dáng vẻ cô tức giận cũng như vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của cô.

Chỉ cần bấy nhiêu đó, trong lòng anh cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn. Bàn xong một vụ làm ăn lớn, hoàn thành tốt một công trình cũng không có cảm giác như thế.

- Vậy chúng ta về nhanh đi. Em sắp không đợi kịp rồi! Em muốn ăn...! – Cô gái này và cô gái phải mời mọc hết lời lúc này hình như không phải cùng một người thì phải.

Xem ra, sự quyến rũ của anh còn không bằng mấy hộp sashimi nho nhỏ này. Cố Cảnh Ngôn lắc đầu cười khổ, rồi lái xe về nhà.

13. Chương 13: Ăn Uống No Say

Trở về nhà, sau khi ăn no, Mạc Cẩn thỏa mãn nằm trên ghế sofa, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Cố Cảnh Ngôn vốn định để Mạc Cẩn thu dọn tàn cuộc sau khi ăn xong, nhưng bây giờ...

Ăn uống no say rồi, lá gan của Mạc Cẩn cũng lớn hơn. Cô lười biếng nhắc chân dài đá đá Cố Cảnh Ngôn vài cái rồi biu môi, đôi mắt liếc nhìn mớ hỗn độn trên bàn, tỏ ý muốn Cố Cảnh Ngôn dọn dẹp.

Cố Cảnh Ngôn ngạc nhiên. Cô gái nhỏ này lại dám sai khiến anh! Nhưng nhìn bộ dạng thỏa mãn biếng nhác như con mèo lười kia, ma xui quỷ khiến thế nào Cố Cảnh Ngôn lại cứ thế mà dọn dẹp. Tuy nhiên trong lòng anh cũng âm thầm nghĩ cách để lát nữa sẽ trừng trị bé cưng này một phen.

Từ nhỏ đến lớn, chưa có người nào dám sai khiến anh làm những chuyện dọn dẹp như vậy, chỉ có cô nhóc không biết điều này mới dám to gan đến thế. Mà cũng chỉ có cô mới có thể khiến anh chịu cất công ra tay thế này.

Sau khi dọn dẹp xong, Cố Cảnh Ngôn quay trở lại phòng khách thì cô gái nhỏ đã đi đâu mất. Anh vào phòng ngủ tìm cô nhưng không thấy bóng người đâu. Chợt nghe có tiếng nước chảy từ trong phòng tắm vọng ra.

Thì ra mèo con của anh đang tắm. Cố Cảnh Ngôn bắt chợt cười nham hiểm, anh cởi quần áo trên người mình xuống, rồi sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm ra.

Cửa vừa mở, ngay lập tức Cố Cảnh Ngôn bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Phòng tắm ngập tràn một tầng hơi nước nhàn nhạt. Mạc Cẩn đang đứng dưới vòi sen đưa lưng về phía anh, những giọt nước trong suốt kia theo những đường cong hấp dẫn trượt xuống, làn da nõn nà trắng mịn óng ánh lớp nước, dưới ánh đèn mờ ảo lại càng vô cùng quyến rũ.

Đột nhiên Cố Cảnh Ngôn cảm giác bụng dưới nóng nên, dục vọng cuộn trào mãnh liệt ập đến, lập tức người anh em của anh có phản ứng. Trước mặt cô gái này, anh vẫn luôn có ham muốn vô tận, giống như dù làm thế nào cũng không thấy thỏa mãn.

- Á!!

Bất ngờ bị người ta ôm lấy, Mạc Cẩn sợ hãi hét lên, quay đầu lại phát hiện Cố Cảnh Ngôn ở phía sau. Mạc Cẩn vừa định nói gì đó, đôi môi thơm mát của cô đã bị anh ngăn chặn, đầu lưỡi kia cạy mở hàm răng của cô, ngọt ngào mút lấy, mãi cho đến khi hai người thở hồng hộc mới buông ra, khóe miệng còn vương lại một sợi chỉ bạc.

Da thịt hai người dán sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể của cả hai truyền cho đối phương, tim cô đập dồn dập dưới sự vuốt ve của anh, còn với anh, bất cứ chỗ nào trên thân thể cô cũng là sự hấp dẫn chí mạng. Cả hai quyến rũ lẫn nhau, cùng nhau rơi vào vực sâu của dục vọng.

Cố Cảnh Ngôn hôn lên gáy phải của Mạc Cẩn, sau đó đến xương đòn nhạy cảm, kéo dài một đường xuống nụ hoa hồng xinh đẹp kia, dùng miệng và kĩ xảo điêu luyện trên chọc.

- Ừm... đừng mà... rất khó chịu... ừm ừm...

Cơ thể Mạc Cẩn không còn chút sức lực nào, cả người dựa vào lòng Cố Cảnh Ngôn, nếu không phải có anh phía sau, chỉ sợ là Mạc Cẩn đã sớm ngã ra sàn.

- Mèo con, rốt cuộc là khó chịu hay dễ chịu, hử?

Cố Cảnh Ngôn xấu xa vuốt ve hai cánh hoa mềm mại của Mạc Cẩn, thậm chí ngón tay anh còn tham lam tiến vào trong, khuấy động bên trong hoa huyết chặt chẽ kia.

- A... Đừng... A a... đừng mà...

- Miệng nói đừng, nhưng anh biết cơ thể em không có nói như vậy – Nhờ hoa dịch liên tục tiết ra, ngón tay của Cố Cảnh Ngôn bắt đầu tăng tốc, hung hăng ma sát thành trong nháy cảm của Mạc Cẩn.

- Không... không được nói... aaa... đừng... nói... ưm...

Mạc Cẩn bị Cố Cảnh Ngôn dùng thủ đoạn nham hiểm giày vò đến mức ngay cả nói cũng không thể suôn sẻ, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

- Được, anh không nói nữa, chúng ta làm đi.

Cố Cảnh Ngôn thôi không đùa giỡn nữa, xoay người Mạc Cẩn lại, đặt cô tựa lên tường, nâng một chân cô lên, sau đó cầm vật cứng thô dài của mình nhắm ngay cửa hoa huyết, thẳng lưng một cái, toàn bộ gây thịt đều hòa nhập vào trong.

- Aa... - Khoái cảm mãnh liệt ập đến khiến cả hai đồng thời kêu lớn.

Hoa huyết của Mạc Cẩn bao bọc lấy gây thịt cứng ngắc của Cố Cảnh Ngôn như muốn bức điên anh. Anh không nhịn được nữa, cuồn cuộn đâm vào trong. Chỗ hai người va chạm phát ra những tiếng bạch bạch bạch, vô cùng phóng đảng.

Vòi sen vẫn xả nước róc rách vào thân thể của hai người, hóa thành những bọt nước trắng xóa, rơi xuống theo từng động tác dữ dội kia.

- A a... chậm... chậm chút... em... không chịu nổi... ư... chậm...

Mạc Cẩn uốn éo cơ thể, mái tóc đen ướt đầm hỗn độn dính trên trán, hai mắt đầy sương mù mê hoặc, trên gương mặt toát ra vẻ quyến rũ khiến người ta hận không thể hung hăng nhét cô vào cơ thể mình.

Cố Cảnh Ngôn nhịn không được vừa mạnh mẽ hôn lên đôi môi mọng kia, không ngừng liếm mút gặm cắn, thậm chí hôn đến mức khiến Mạc Cẩn cảm thấy đau nhức.

- Ừm... ưm... ưm... ư... - Đôi môi bị ngậm chặt đến mức tê dại khiến Mạc Cẩn càng mẫn cảm hơn, hoa huyết bắt đầu co thắt lại, không ngừng xoắn gây thịt to dài kia ngày một chặt hơn, làm cho Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa đã tước vũ khí đầu hàng.

- Con mèo đáng đánh đòn này!!

Cố Cảnh Ngôn hung dữ quát khẽ, kế đó là một trận điên cuồng rút ra đâm vào hoa huyết non mịn, đưa cô gái dưới thân thẳng đến thiên đường. Nhưng anh vẫn chưa giải phóng chính mình, ôm lấy Mạc Cẩn, đặt cô quỳ lên bồn tắm, rồi từ phía sau tiến thẳng vào, tiếp tục trận chiến đam chọc không ngừng nghỉ.

- Đủ rồi... ưm... không được... á... không được mà... em không muốn... ưm... xin anh... ưm...

- Hu hu... tha cho em... ưm... không muốn... Cảnh Ngôn... từ bỏ... Cảnh Ngôn...

Đến cuối cùng, Mạc Cẩn chỉ có thể gọi tên người đàn ông đang chiếm hữu mình trong vô thức, một lần rồi lại một lần...

Thật lâu sau đó, sau một trận cảm rút mãnh liệt, cuối cùng Cố Cảnh Ngôn cũng bắn ra tinh hoa của mình vào trong cơ thể của cô gái dưới thân.

Cố Cảnh Ngôn tắm rửa sạch sẽ cho cô gái đã hôn mê bất tỉnh từ lúc nào, bế cô về giường, ôm cô vào lòng, ngắm nhìn vẻ mặt đang ngủ ngon lành của cô rất lâu, sau đó mới tiến vào mộng đẹp.

14. Chương 14: Thực Tập Sinh

Tiếng chuông đàn dương cầm vang lên trong phòng ngủ rộng lớn. Mạc Cẩn theo phản xạ mò mẫm chiếc điện thoại trên kệ giường, nhấn nút tắt, rồi vùi đầu vào ngực người nào đó ngủ tiếp.

Cố Cảnh Ngôn nhìn mèo con núp trong lòng mình, không kiềm chế được nở nụ cười. Mấy ngày nay để thích nghi với cuộc sống của một thực tập sinh, mèo con của anh vô cùng mệt mỏi. Hơn nữa đến tối cũng không được ngủ đúng giờ...

Nghĩ đến đây, Cố Cảnh Ngôn lại cảm thấy bụng dưới nóng lên, dục vọng trong anh dần thức tỉnh. Nhưng vì không muốn khiến mèo con mệt thêm nữa, anh cần phải tiết chế một chút.

Anh tiếp tục ngủ cùng cô gái nhỏ thêm một chút, trước giờ đi làm, anh gọi cô dậy. Lúc trước ở một mình, giờ này anh đã đến công ty rồi, đầu còn nằm đây ngủ nướng chứ.

- Mèo con, mèo lười! Đến giờ đi làm rồi. Còn không dậy nữa nhất định sẽ đi làm trễ đấy – Người nào đó nằm bên cạnh nhẹ nhàng đánh thức cô gái nhỏ.

Khí ẩm phun bên tai khiến Mạc Cẩn thấy nhồn nhột, cô mơ màng mở mắt:

- Ừm... Em không đi làm đâu... Em muốn ngủ thêm một chút... ngủ một chút... ngủ chút... - Cái miệng nhỏ lặp đi lặp lại một câu, tay nhỏ xoa xoa mắt, rồi hình như động tác ngày càng chậm dần, giống như lại muốn chìm vào giấc ngủ.

Cố Cảnh Ngôn ôm cô gái nhỏ dậy đi thẳng vào phòng tắm, đặt lên bồn rửa mặt, vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cô cất giọng uy hiếp:

- Mèo con, em còn không chịu tỉnh anh sẽ ăn sạch em đó. Tối qua anh còn ăn chưa đã em đã ngất đi rồi, hay là bây giờ chúng ta tiếp tục, chịu không?

Ngay lập tức Mạc Cẩn bị sự uy hiếp của người nào đó làm cho tỉnh táo hẳn, cô đẩy anh ra, sợ anh sẽ tiếp tục giả trò xấu như tối quá khiến cô mệt đến ngất.

Cố Cảnh Ngôn thấy mình uy hiếp có hiệu quả, cũng không trêu chọc cô nữa, đến bồn bên cạnh rửa mặt. Khoảng 10 phút sau, Mạc Cẩn cầm quần áo, khó xử nhìn Cố Cảnh Ngôn nói:

- Em muốn thay đồ... - Ẩn ý chính là ‘mời anh ra ngoài’.

Cố Cảnh Ngôn ‘Ừ’ một tiếng, sau đó tiếp tục cạo râu.

- Em muốn thay đồ!! – Thấy Cố Cảnh Ngôn không có phản ứng gì, Mạc Cẩn lớn tiếng lặp lại lần nữa.

Lần này, Cố Cảnh Ngôn quay đầu, nhìn vẻ mặt lúng túng của cô gái nhỏ, vừa lau mặt vừa giễu cợt:

- Thì em cứ thay đi.

- Anh ra ngoài!

Cố Cảnh Ngôn cười gian xảo:

- Cũng đâu phải là anh chưa nhìn thấy, em còn thẹn thùng gì nữa chứ.

- Anh!!!

Mạc Cẩn tức giận đến đỏ mặt, đưa tay đẩy Cố Cảnh Ngôn ra khỏi phòng tắm, rồi dùng sức đóng sập cửa lại.

Nhìn cánh cửa bị đóng sau lưng, Cố Cảnh Ngôn nhếch môi để lộ một nụ cười cứng chiều. Nếu ngày nào cũng có thể trêu chọc cô gái nhỏ này thì tốt quá.

Ngồi trên xe, Mạc Cẩn bắt đầu ăn ‘bữa sáng lấy lòng’ của Cố Cảnh Ngôn. Từ sau ngày cô ngủ nướng không kịp bắt xe buýt đi làm, thiếu chút nữa là đến trễ, Mạc Cẩn không còn miễn cưỡng bản thân chen chúc trên

xe buýt công cộng nữa, mà để cho Cố Cảnh Ngôn đưa cô đến ngã tư gần công ty, rồi mới một mình vào trong.

Mỗi lần ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng này, Mạc Cẩn đều tự khinh bỉ bản thân trong lòng từng giây từng phút, âm thầm dạy dỗ bản thân không được bị nhà tư bản kia làm hư, phải biết giữ vững tác phong biết tự phân đầu đuôi gian khổ của mình. Ca dao tục ngữ dạy rất đúng. Từ tiết kiệm ra xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ vào tiết kiệm thì khó...

Nhưng mà, tha thứ cho cô, cô đã bước vào xa xỉ, không ra được...

Nửa giờ sau, xe chạy đến ngã tư gần công ty thì dừng lại.

Mạc Cẩn cầm túi xách của mình lên, chuẩn bị xuống xe thì bị Cố Cảnh Ngôn kéo lại, cô quay đầu nhìn anh tỏ vẻ không hiểu:

- Sao vậy? Có chuyện gì ư?

- Khỏe miệng em dính đầy vụn bánh mì, em lại đây anh lau dùm cho.

- Ừm – Mạc Cẩn nghe lời Cố Cảnh Ngôn xích lại gần anh.

- Umm....

Cố Cảnh Ngôn thật sự giúp Mạc Cẩn lau miệng, chỉ có điều không phải dùng tay mà dùng môi lưỡi mà thôi. Sau khi liếm hết những vụn bánh mì trên môi cô, Cố Cảnh Ngôn trực tiếp hôn lên đôi môi hồng đầy đặn quyến rũ kia.

Một hồi sau, mãi đến khi thỏa mãn, Cố Cảnh Ngôn mới buông Mạc Cẩn ra, cười như một con mèo trộm được thịt.

Mạc Cẩn xấu hổ, đẩy Cố Cảnh Ngôn, mở cửa chạy ra khỏi xe, quay đầu còn hờn dỗi nói một câu:

- Đồ đáng ghét!!

Đến lầu 18 rồi, mặt của cô vẫn còn hồng hồng.

- Chào chị Từ - Thấy thư ký trưởng đã đến đang sắp xếp tài liệu công việc, Mạc Cẩn hơi ngại ngần chào hỏi.

- Chào em – Thư ký Từ mỉm cười, rồi nói – Em pha sẵn một ly cà phê cho tổng giám đốc, ngài ấy sắp đến rồi.

- Dạ, được!

Mạc Cẩn đặt giỏ xách lên bàn làm việc, liền đi pha cà phê. Cố Cảnh Ngôn là người hết sức xoi mói, pha mấy loại cà phê gói ba trong một cho anh thì đừng hòng anh đụng đến. Phòng trà nước lầu 18 và ở nhà đều có một bộ máy chuyên dụng từ Mỹ dùng để pha cà phê. Tất nhiên còn có cả hạt cà phê Jamaica Blue Mountain nguyên chất mà anh yêu thích nhất.

Lúc còn là sinh viên năm nhất, Mạc Cẩn từng làm việc tại một quán cà phê. Hơn nữa còn có cô bạn Ôn Hình là một cao thủ pha cà phê vô cùng ngon, Mạc Cẩn cũng đã học hỏi và luyện được tài nghệ pha cà phê cực phẩm. Nếu không, Thư ký Từ cũng không dám tùy tiện giao cho cô việc pha cà phê đắt giá cho Cố Cảnh Ngôn.

Cà phê Jamaica Blue Mountain nguyên chất đặc biệt có vị chua, đắng, ngọt, hòa quyện tất cả lại tạo nên một hương vị nồng nàn, đậm đà, lại thơm mùi, khác hẳn những loại cà phê thông thường khác. Có thể nói đây là một trong những cực phẩm của các loại cà phê trên thế giới.

Thấy Thư ký Từ đang tập trung làm việc không để ý đến mình, Mạc Cẩn len lén uống một ngụm cà phê, hương vị thuần khiết kia khiến cho cô không nở rời môi, trong lòng quả thật có chút đố kỵ với Cố Cảnh Ngôn.

Tối nay về nhà nhất định cô sẽ tự pha một ly thật ngon để tự thưởng cho mình mới được. Ừm, phải ngàn lần không được để cho người đàn ông kia biết, bởi vì sợ cô không ngủ được, anh vẫn luôn không cho phép cô uống cà phê vào buổi tối.

Đem cà phê đặt trên bàn làm việc của Cố Cảnh Ngôn xong, lúc đi ra cửa gặp anh đang tiến vào, Mạc Cẩn làm bộ chào một câu:

- Chào tổng giám đốc.

- Chào – Cố Cảnh Ngôn tao nhã cười một tiếng.

Mạc Cẩn cũng cười lại với anh, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại bàn làm việc, lúc đang làm bản kê khai, thư ký Từ không biết vô tình hay cố ý quăng ra một câu:

- Gần đây tâm trạng của tổng giám đốc không tệ. Đúng là cười nhiều hơn trước kia.

- Ha ha, vậy sao? Chắc là do công việc thuận lợi – Mạc Cẩn cười gượng đáp lời.

Thư ký Từ cũng không nói gì thêm, cười cười tiếp tục làm việc.

15. Chương 15: Thử Lễ Phục

Buổi chiều, Mạc Cẩn xin thư ký Từ cho nghỉ, vì hôm nay là ngày Ôn Hinh thử áo cưới. Cô là phù dâu đương nhiên cũng phải đi thử lễ phục.

Thư ký Từ không nói gì, thoải mái đồng ý, mà cô cũng đã nói trước với Cố Cảnh Ngôn rồi.

Đến tiệm áo cưới, Ôn Hinh vừa nhìn thấy Mạc Cẩn thì phấn khích muốn bỏ nhào vào người cô, lại bị người đàn ông cao ráo lạnh lùng bên cạnh ôm lại, nói:

- Không được làm bừa!

Lúc này Ôn Hinh mới sực nhớ ra mình đang có thai, phải cẩn thận, bèn nghịch ngợm le lưỡi với người đàn ông của mình:

- Em biết rồi. Tại nhìn thấy tiểu Cẩn em nhất thời hưng phấn quên mất thôi mà – Chất giọng nũng nịu kia quả thật khiến Mạc Cẩn lấy làm kinh hãi.

Này... Đó có phải là Ôn Hinh nghiêm trang mà cô biết không vậy? Còn chưa hồi phục tinh thần, Mạc Cẩn đã bị Ôn Hinh ôm chặt lấy:

- Tiểu Cẩn, tớ rất nhớ cậu!

- Tớ cũng nhớ cậu, tiểu Hinh – Mạc Cẩn cười ngọt ngào.

Hai cô gái hết sức phấn khởi hàn huyên một hồi lâu, mãi đến khi người bên cạnh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở họ mới thôi không nói nữa.

Ôn Hinh đã thử xong áo cưới, đang đứng trước gương để cho những trợ lý sửa sang lại y phục và trang sức, còn chú rể tương lai cũng đã diện một bộ âu phục đen, đứng bên cạnh cô gái của mình. Tuy rằng vẻ mặt của anh vẫn lãnh đạm như bình thường, nhưng ánh mắt nhìn Ôn Hinh đầy tình yêu và sự dịu dàng.

Mạc Cẩn thay xong bộ lễ phục đi ra từ phòng thay đồ thì nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy mừng thay cho bạn mình vì đã gặp được một người yêu cô ấy thật lòng, cũng không khỏi cảm thấy có chút hâm mộ. Chẳng biết đến khi nào cô mới có thể gặp được người đàn ông định mệnh của đời mình nữa. Mà cả đời này, cô còn có thể có được cuộc sống hạnh phúc cho riêng mình hay không đây?

Lúc này, gương mặt điển trai của Cố Cảnh Ngôn tự nhiên lóe lên trong đầu cô, Mạc Cẩn lắc đầu cười khổ. Cô không nên quá tham vọng, anh đã không còn là người xứng đáng để cô tham vọng. Thế giới của anh và cô khác quá xa, nhất định cả hai sẽ không có kết quả.

Mạc Cẩn cũng không muốn suy nghĩ nhiều, đi về chỗ Ôn Hình đang đứng, Ôn Hình nhìn qua gương thấy Mạc Cẩn, xoay người lại, vẻ mặt giống như phát hiện vùng đất mới:

- Tiểu Cẩn, cậu rất xinh đẹp!

Ôn Hình biết cô bạn cùng phòng với mình vốn rất xinh đẹp, nhưng bình thường Mạc Cẩn đều để mặt mộc, không thích trang điểm. Nay cô diện bộ lễ phục màu trắng, trang điểm nhẹ, quả thật là đẹp đến kinh người, ngay cả con gái như Ôn Hình nhìn còn động lòng, huống hồ gì là đàn ông.

Mạc Cẩn hơi mất tự nhiên, dù sao thì bình thường cô cũng ít mặc những loại trang phục lộng lẫy như thế này, cô nhìn Ôn Hình, nói chân thành:

- Cậu này phải là tớ nói mới đúng. Tiểu Hình, cậu rất đẹp.

Áo cưới này là do ai đó đích thân mời nhà thiết kế nổi tiếng ở Milan thiết kế riêng cho ngày trọng đại trong đời của họ, kiểu dáng tao nhã phóng khoáng, rất phù hợp với phong cách của Ôn Hình. Có lẽ Ôn Hình không nhận ra, toàn thân cô ấy toát lên niềm hạnh phúc khiến cho sức hấp dẫn của cô càng khiến người khác bị mê hoặc, không thể rời mắt.

Ôn Hình hơi ngượng ngùng, cười cười:

- Thật à? – Nói xong cô quay đầu nhìn người đàn ông của mình, trong mắt đầy vẻ mong chờ, giống như một cô bé cầm giải nhất cuộc thi về đang chờ ba mẹ khen thưởng vậy.

Bờ môi người đàn ông cong lên một nét cười nhàn nhạt, gật đầu một cái, thì thầm vào tai Ôn Hình mấy câu. Mạc Cẩn không nghe được người đàn ông đó nói cái gì, nhưng nhìn gò má ửng đỏ của Ôn Hình thì biết, nhất định là những lời tâm tình ngọt ngào.

Người đàn ông sợ Ôn Hình mệt mỏi, nên chỉ thử đồ một lát thì cho Ôn Hình nghỉ ngơi, còn mình tự tay giải quyết những việc vặt vãnh.

Đang nghỉ ngơi uống trà, đột nhiên Ôn Hình chỉ vào gáy của Mạc Cẩn nói:

- Tiểu Cẩn, dấu đỏ trên cổ cậu là sao đó? – Giọng Ôn Hình như có chút giễu cợt.

- Hả?

Mạc Cẩn nhất thời không phản ứng kịp, thuận tay cầm chiếc gương lên, nghe Ôn Hình nói có dấu đỏ gì đó, mặt cô lập tức nóng như lửa đốt.

Cố Cảnh Ngôn chết tiệt kia!! Đều là chuyện tốt anh ta gây ra!

- À... là... là muỗi cắn đó. Ha ha, cậu không nói tớ còn không để ý – Mạc Cẩn đáp ứng.

- Tiểu Cẩn, mỗi lần cậu nói dối đều sẽ lắp bắp, hơn nữa mắt cũng nhìn dáo dác né tránh ánh mắt của người khác – Ôn Hình tỏ ra nghiêm túc hỏi – Không định nói cho tớ biết chuyện liên quan đến người kia một chút sao?

Ôn Hình đơn giản chỉ muốn quan tâm bạn tốt của mình. Còn Mạc Cẩn hơi áy náy nói:

- Tiểu Hình, tớ và anh ấy... không phải loại quan hệ đó... Bọn tớ... giữa bọn tớ... ngay cả chính tớ cũng không rõ...

Không phải cô không muốn nói, mà là không biết phải nói thế nào. Quan hệ giữa cô và Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc là cái gì cô cũng không rõ nữa.

- Tiểu Cẩn, không cần phải giải thích ngay đâu. Khi nào cậu muốn nói thì nói cũng được – Ôn Hình an ủi Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn nhìn bạn thân của mình cảm kích vô cùng, đôi mắt như ngân nước:

- Cảm ơn cậu tiểu Hinh.

Bỗng nhiên Mạc Cẩn cảm thấy tất cả đều không còn đáng sợ như cô nghĩ nữa. Cho dù đến cuối cùng cô thật sự bị người nào đó vứt bỏ, chỉ ít cô vẫn còn người bạn tốt Ôn Hinh này, không đến mức mất đi tình yêu cô chỉ còn đôi bàn tay trắng.

16. Chương 16: Hạnh Phúc Của Ai

Sau khi thử lễ phục cùng với Ôn Hinh xong, bọn họ cùng nhau đi ăn tối, trở về nhà Cố Cảnh Ngôn đã là 9 giờ.

Vào nhà, phát hiện Cố Cảnh Ngôn vẫn chưa về, Mạc Cẩn cảm thấy kì lạ. Từ khi Mạc Cẩn vừa bị dỗ ngọt, vừa bị lừa gạt về đây sống chung với Cố Cảnh Ngôn, tối nào anh cũng về nhà, bình thường đều về cùng lúc với cô, cho dù có tiệc xã giao cũng sẽ gọi báo cho cô biết, rồi sẽ cố gắng về nhà sớm nhất.

Mà bây giờ về đây, đứng giữa căn phòng vắng lặng khiến Mạc Cẩn đột nhiên phát hiện, có anh làm bạn quả thật ngọt ngào và ấm áp. Căn nhà không có sự hiện diện của anh, cùng lắm cũng chỉ là một căn nhà trống mà thôi.

Mạc Cẩn tiện tay ném túi xách của mình lên sofa, rồi ngồi ngẩn ra. Hôm nay giúp Ôn Hinh chuẩn bị hôn lễ, cô có rất nhiều cảm xúc, đột nhiên có cái nhìn mới với nhiều chuyện.

Lúc tạm biệt Ôn Hinh ra về, Ôn Hinh nói với cô một câu:

- Tiểu Cẩn, trên thế giới này, không có chuyện gì là không thể. Trước kia, tớ cũng không muốn gắn bó với anh Ý, nhưng sau này tớ nhận ra, nếu như một người đàn ông là niềm hạnh phúc của cậu, chắc chắn anh ta sẽ không phải là hạnh phúc của người khác.

Nếu anh ta là niềm hạnh phúc của cậu, nhất định sẽ không thuộc về của người khác.

Cố Cảnh Ngôn là niềm hạnh phúc của cô ư? Nếu anh ấy là niềm hạnh phúc của người khác thì sao? Cô phải làm thế nào đây? Nếu vậy thì ai là hạnh phúc của cô? Đến khi nào cô mới tìm được hạnh phúc thuộc về mình?

Thật ra cho đến bây giờ cô vẫn còn hơi sợ. Cảnh ngộ của mẹ cô đã là một cái bóng trong lòng mà cô không thể vứt bỏ được. Cô đã từng thề, tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ của mẹ. Nhưng mà, gặp được Cố Cảnh Ngôn, cô hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể vô sức phản kháng mà ngã vào trong ma trận của anh.

Không ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Cô chỉ có thể nắm chắc hiện tại, chỉ có thể quý trọng hiện tại. Cho nên, nhân lúc cô và anh vẫn còn đang ở cùng nhau, cô vẫn còn đang thích anh, anh vẫn đang cưng chiều cô, tốt nhất cô hãy trân trọng thời khắc này.

Thật sự nếu đến mức không thể không chia tay, cô cũng sẽ không oán trách gì cả. Cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời, rồi sẽ giống như mẹ tìm một người đàn ông đàn ông hoàng kết hôn với họ, lặng lẽ sống hết quãng đời còn lại.

Người khác đều cho rằng Mạc Cẩn cô là một người kiên cường. Thật ra cô không kiên cường chút nào. Cô chỉ nhận thức được một điều, của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình thì dù có tham vọng thế nào cũng không thể cưỡng cầu. Cũng có thể nói, phụ nữ nhà cô đều nghĩ như vậy.

Sau khi ngơ ngẩn một hồi, Mạc Cẩn đi tắm, sấy khô tóc, chuẩn bị đi ngủ. Lúc này Cố Cảnh Ngôn vẫn chưa về.

Mạc Cẩn hơi lo lắng, cầm điện thoại do dự không biết có nên gọi cho anh hay không. Muốn gọi, nhưng cô lấy tư cách gì can thiệp vào sự tự do của anh. Một khi gọi, bị hỏi ra, cô sẽ phải viện lý do gì... Nhưng không gọi, cô lại lo lắng không biết anh có chuyện gì không...

Rối rắm một hồi, đến khi Mạc Cẩn phát hiện ra mình đã vô thức bấm vào số điện thoại của người kia thì giật bản mình, vừa định cúp máy thì nghe bên kia có người bắt máy, đầu dây bên kia là một giọng nữ ngọt ngào:

- Alô, cho hỏi tìm ai?

Mạc Cẩn chỉ cảm thấy tim như bị ai đó bóp chặt đau nhói, có cảm giác không hít thở nổi, cơn ác mộng bị phản bội như màn đêm từ từ vây lấy cô, cô cố gắng ổn định giọng nói của mình, tỉnh táo nói:

- Xin chào, tôi là thư ký của Cố tổng, có việc muốn báo cáo với Cố tiên sinh...

- Bây giờ Cảnh Ngôn không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì phiền tiểu thư ngày mai hãy báo cáo đi – Trong giọng nói của cô ta không khó nhận ra sự bất mãn đối với Mạc Cẩn, giống như một thư ký nhỏ nhoi như cô dựa vào cái gì mà dám quấy rầy thời gian ông chủ nghỉ ngơi.

- Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây – Người phụ nữ kia thúc giục.

- Không có gì, tạm biệt – Mạc Cẩn nhỏ giọng, vừa dứt lời, điện thoại đã bị cúp.

Mạc Cẩn dựa vào đầu giường, giống như búp bê không hồn, ngoài đôi tay đang siết chặt thành nắm đấm, toàn thân cô cũng không hề nhúc nhích gì. Trong mắt cũng khô khốc, không có gì chảy ra cả, ngay cả tâm cũng chết lặng, hình như không có cảm giác đau đớn.

Không phải cô đã sớm đoán sẽ thế này ư? Sao vẫn cảm thấy chật vật đến vậy?

Tất cả xảy ra quá nhanh, cô cho là mình đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi, nhưng khi chuyện thật sự xảy ra, cô mới bị quan nhận ra rằng, dù có chuẩn bị thế nào cũng sẽ không đủ. Trừ khi cô không còn yêu Cố Cảnh Ngôn nữa, nếu không vĩnh viễn cô sẽ không thể thản nhiên đối mặt với sự phản bội của anh.

Lần này anh chỉ để cho một phụ nữ khác nhận điện thoại, không còn tận mắt chứng kiến cảnh thân mật kia, cũng không chính miệng nói với cô là anh đã chán... Cô phải nên vui mừng vì 'sự sẵn sàng' này mới đúng chứ nhỉ?

Mạc Cẩn mỉm cười khổ sở, lần này cô phải biết đường mà lảng lạng tránh đi chỗ khác đứng không?

Mạc Cẩn hận, hận Cố Cảnh Ngôn vô tình, hận anh rõ ràng đã chia tay lại quay về dây dưa với cô, hận anh lại lần nữa vứt bỏ cô... Nhưng mà cô hận nhất là chính bản thân mình, hận cô vẫn yêu thích Cố Cảnh Ngôn nhiều như vậy...

Mẹ nói rất đúng, đừng bao giờ trao tim mình cho một kẻ đa tình. Trải qua nhiều lần, cho tới giờ Mạc Cẩn mới hiểu được đạo lý này.

Đừng bao giờ trao tim mình cho một kẻ đa tình, bởi vì chúng ta căn bản không có khả năng giữ chặt người đó.

17. Chương 17: Ma Chú

Trong phòng khách sáng trưng hoàn toàn yên tĩnh, trên sofa, trên bàn trà, nơi nào cũng đầy những cuốn tạp chí văng tứ tung, những tờ tạp chí kia đều mở ra ngay trang có hình một anh chàng điển trai và một cô gái nào đó ôm hôn nhau rất thân mật.

Có một cô gái tiểu tụy đang ngồi trên sofa lặng lẽ rơi nước mắt, đôi mắt sưng đỏ, nhìn thôi cũng đủ biết là đã khóc rất lâu.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, vào trong nhà là đôi nam nữ trông rất xứng đôi, người đàn ông kia đúng là người đàn ông trên những cuốn tạp chí.

Cô gái trên sofa nhìn người đàn ông với ánh mắt tuyệt vọng, đau khổ, trên mặt toàn là nước mắt, giống như có vô vàn điều muốn nói, nhưng lại cắn chặt môi không nói tiếng nào.

Cũng là cô gái ôm người đàn ông kia mở miệng trước:

- Cảnh Ngôn, cô ta là ai vậy? Sao lại ở trong nhà anh?

Người đàn ông cười quynh rữ với cô gái kia, thản nhiên nói:

- Là một người không quan trọng – Sau đó quay lại nhìn cô gái ngồi trên sofa – Mạc Cẩn, game over. Tôi chán rồi

Game over. Tôi chán rồi.

Game over. Tôi chán rồi.

Mạc Cẩn lẩm bẩm lại những lời này, chợt cô nở nụ cười, nhưng là nụ cười của sự tuyệt vọng, nước mắt cũng theo nụ cười đó mà trào ra không dứt, làm cho người khác nhìn mà xót xa.

Đột nhiên tất cả đều biến mất, sau đó cảnh tượng xung quanh thay đổi. Cửa nhà từ từ mở ra, cô gái ngoài cửa vốn đang phấn khởi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, niềm vui trên gương mặt dần dần biến mất, thay vào đó là sự đau đớn vì bị phản bội.

Vật trong tay cô rơi xuống đất, món quà bên trong bung ra ngoài, khiến đôi nam nữ đang hôn nhau say đắm kia giật mình.

Người đàn ông đẩy cô gái trong lòng mình ra, nhìn người nào đó đang đứng trước cửa, khóe môi nhếch lên tựa như đang chế nhạo sự ngu muội của cô gái nhỏ.

- Tại sao? Tại sao... - Cô gái hỏi với giọng run rẩy.

- Mạc Cẩn. Tôi chán rồi.

Mạc Cẩn. Tôi chán rồi.

Mạc Cẩn. Tôi chán rồi.

Mạc Cẩn. Tôi chán rồi. Chán chán chán chán...

Giọng nói của người đàn ông giống như cơn ác mộng không ngừng vây lấy Mạc Cẩn, không ngừng quanh quẩn trong đầu cô, không chịu ra khỏi, giống như muốn bức điên cô.

- Đứng! Đứng! Khôngggg...! – Mạc Cẩn kích động bật dậy.

- Có chuyện gì, mèo con, em sao vậy?

- Á!!!! – Mạc Cẩn bị giọng nói của người đàn ông làm giật mình, trái tim còn chưa kịp bình tĩnh lại bắt đầu đập loạn nhịp.

- Có chuyện gì vậy? Mơ thấy ác mộng sao?

Cố Cảnh Ngôn thấy cô gái nhỏ của mình toát mồ hôi lạnh cả người, vội vàng lấy khăn lau mồ hôi cho cô.

Mạc Cẩn ngơ ngác nhìn Cố Cảnh Ngôn lau mồ hôi cho mình, thật lâu sau mới thoát khỏi ác mộng kia về lại hiện thực. Thì ra là nằm mơ...

Cố Cảnh Ngôn ôm Mạc Cẩn vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, dịu dàng nói:

- Đỡ hơn chút nào chưa?

Mạc Cẩn nhìn Cố Cảnh Ngôn, muốn hỏi anh mà lại không biết phải hỏi gì, cuối cùng cũng chỉ nói một câu:

- Anh về thật rồi sao?

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu nở nụ cười:

- Có vài việc phải giải quyết cho xong, nên anh về trễ - Anh hôn lên trán Mạc Cẩn rồi nói với giọng bồn chồn – Sao thế? Mèo con nhớ anh ư?

Mạc Cẩn không nói gì, chỉ vùi đầu vào ngực Cố Cảnh Ngôn. Vốn Mạc Cẩn còn khẳng khẳng chờ Cố Cảnh Ngôn lật bài với mình, nhưng tình cảnh hiện giờ không giống như kịch bản mà cô đã định diễn.

Cố Cảnh Ngôn cho rằng Mạc Cẩn vẫn còn sợ hãi do ác mộng lúc này, anh không đùa cô nữa mà an ủi:

- Chỉ là mơ thôi mà, đừng sợ, anh ở đây. Mèo con ngoan, ngủ đi.

Anh nằm xuống, nhẹ nhàng ôm Mạc Cẩn vào lòng, đắp kín chăn cho cô, dỗ dành cô như dỗ một đứa trẻ đi ngủ.

Được Cố Cảnh Ngôn ôm chặt, lòng Mạc Cẩn dần dần yên ổn lại, giống tất cả mọi chuyện lúc này đều chẳng còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là bây giờ người đàn ông này vẫn đang thuộc về mình, anh không có chính miệng nói chia tay với cô, anh vẫn còn là của cô. Có lẽ ngày đó sẽ nhanh tới, nhưng mà giờ phút này, cô chỉ muốn trốn trong lòng người đàn ông này, yên lặng làm một cô gái nhỏ được anh cưng chiều.

Còn cú điện thoại kia, những người phụ nữ bên ngoài của anh, cô không muốn nghĩ đến nữa. Những chuyện này không phải là việc cô có thể khống chế, việc cô có thể làm bây giờ là hưởng thụ một chút tình yêu đơn phương trước khi chia tay mà thôi.

Mạc Cẩn. Mày thật là hết thuốc chữa!!

Đây là suy nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu Mạc Cẩn trước khi cô chìm vào giấc ngủ.

Đúng vậy, cô không còn thuốc chữa nữa rồi. Mạc Cẩn mỉm cười nhàn nhạt, bị ác mộng quấy nhiễu đến nửa đêm, vừa nằm xuống thả lỏng cơ thể cô đã cảm thấy vô cùng uể oải, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình đang ngủ say, Cố Cảnh Ngôn thở dài một hơi.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, là tiếng báo có tin nhắn.

Cố Cảnh Ngôn lập tức cầm điện thoại lên tắt tiếng, sợ cô gái trong lòng thức giấc. Anh liếc nhìn tin nhắn một chút rồi xóa đi, thuận tay tắt luôn máy, sau đó ném lên bàn.

Nhẹ nhàng nghịch lọn tóc của cô gái trong lòng mình, thấy cô ngủ say, anh nhin không được dụi dằm vuốt ve gò má trắng mềm của cô. Chẳng biết từ lúc nào, anh đã có thói quen thích ngắm nhìn cô nhóc này ngủ, thích cô vùi đầu trong ngực mình, thích cô vô thức có những hành động thân mật với anh, thích cô ỷ lại vào anh...

Nên cho dù đã là nửa đêm, anh vẫn cố gắng về nhà ôm cô ngủ. Dù không làm gì cả, chỉ cần nhìn cô thôi cũng đã cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời.

Anh có rất nhiều căn hộ, nhưng chỉ nơi này có cô mới có thể khiến anh cảm thấy ấm áp, có sức sống, chứ không còn là một ngôi nhà lạnh lẽo nữa.

18. Chương 18: Tin Đồn

Hôm sau thức dậy, Mạc Cẩn không hỏi gì cả, Cố Cảnh Ngôn cũng không nói gì. Giữa hai người giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Cú điện thoại kia, người phụ nữ kia, tựa như chỉ là một giấc mơ.

Tuy Mạc Cẩn vẫn giống như mọi ngày, không có gì kì lạ, nhưng Cố Cảnh Ngôn vẫn luôn thấy cô có gì đó khang khác, mà lại không biết khác chỗ nào. Thấy Mạc Cẩn đang vui vẻ ăn bữa sáng, anh cũng không suy nghĩ nhiều.

Đến công ty, Mạc Cẩn nhanh chóng bị công việc làm cho bận rộn cả lên. Mặc dù cô chỉ là một trợ lý thư ký nhỏ nhoi, nhưng vì chiều hôm qua xin nghỉ nửa ngày, nên công việc bị dồn lại một chút.

Đến khi mọi việc được xử lý ổn thỏa, đã là giờ cơm trưa. Lúc sáng, Thúy Thúy và các bạn đã hẹn cô cùng nhau xuống nhà ăn cho nhân viên ở tầng 6 dùng cơm.

Nhìn đồng hồ, thấy cũng đã gần đến giờ, thừa lúc Cố Cảnh Ngôn còn chưa ‘bắt cóc’ cô, Mạc Cẩn nhanh chân chạy xuống tầng 12 tìm các bạn.

Tại nhà ăn nhân viên ở tầng 6.

- Hừm, ở đây hầm thịt cũng không tệ! – Thúy Thúy vừa ăn vừa bàn tán, cuối cùng bổ sung thêm một câu
- Ngon hơn trường chúng ta làm nhiều.

Mạc Cẩn không nói gì, chỉ liếc nhìn cô bạn mình một cái, con nhỏ này sao không biết mở to mắt ra nhìn xem đây là đâu, làm sao có thể đánh đồng đồ ăn ở trường với thức ăn ở một tập đoàn lớn như thế này chứ.

- À, đúng rồi. Tiểu Cẩn, cậu làm việc ở tầng 18 có nghe ngóng được tin đồn gì từ tổng giám đốc không? – Một cô bạn cùng trường tò mò hỏi.

- Phải đó, phải đó! Mạc Cẩn có nghe tin tức gì hay ho không thế? – Vừa nghe đến tin đồn về tổng giám đốc, những người khác cũng tò mò hỏi Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn buông đũa xuống, nghiêm túc nói:

- Tin đồn lớn nhất chính là tớ hiện đang là bạn gái của tổng giám đốc, còn sống chung với nhau nữa. Các cậu tin không?

Các cô gái ngồi cùng bàn sững sờ, sau đó Thúy Thúy cười ha hả:

- Tiểu Cẩn, hóa ra cậu cũng biết nói đùa đó! Ha ha. Nếu như câu nói này tớ nghe được ngày hôm qua, có lẽ tớ sẽ xem xét xem có nên tin hay không.

Mạc Cẩn nhún vai:

- Tại sao? – Được rồi, cô đã nói thật mà chẳng có ai tin, cô nói dối thì lại tin răm rắp.
- Cậu không biết ư? – Thúy Thúy hơi ngạc nhiên.
- Tớ phải biết cái gì mới được chứ? Cậu cũng biết hôm qua tớ phải đi thử lễ phục với Ôn Hinh mà.
- Là mối tình đầu của Tổng giám đốc từ nước ngoài trở về! – Một cô bạn không đợi kịp nhanh miệng nói ra tin đồn lớn nhất hiện nay trong công ty.
- Mối tình đầu? – Ngược Mạc Cẩn nhói một cái, cô bất chợt nhớ đến cú điện thoại tối qua.
- Đúng vậy, là một người phụ nữ rất đẹp, đẹp hơn tổng giám đốc tiền nhiệm Trương Diễm Diễm nhiều. Hôm qua còn có người thấy tổng giám đốc cùng cô gái đó rời khỏi công ty!
- Nghe bác công nhân nói cô ta chính là mối tình đầu của tổng giám đốc, sau đó ra nước ngoài du học. Đoán chừng là không nỡ xa tổng giám đốc nên bây giờ quay lại.
- Đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ mà!
- Phải đó! Nghe nói hôm qua lúc hai người rời khỏi đây còn rất thân mật, khó trách hôm nay lúc đưa văn kiện lên tầng 18 thấy mặt mày tổng giám đốc hớn hở, tâm trạng không tệ chút nào – Thúy Thúy đột nhiên hạ giọng – Nghe nói khoảng thời gian trước đây tổng giám đốc rất khủng bố, vui buồn thất thường.

...

Các cô gái tiếp tục xì xào bàn tán tin đồn liên quan đến Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn ở một bên im lặng lắng nghe, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, thậm chí ngay cả tay đang cầm cái ly cũng không kiềm được run rẩy.

Không phải cô không biết bên ngoài anh có nhiều phụ nữ, nhưng cô chưa bao giờ biết anh có mối tình đầu, mà mối tình đầu này hình như không phải người bình thường. Có phải trong lòng anh vẫn luôn tồn tại một người đặc biệt, mà anh quen nhiều phụ nữ như vậy cũng chỉ là muốn thay thế chỗ cô ta? Vậy còn cô... cô cũng chỉ là vật thay thế thôi sao?

Tối qua... Tối qua anh về nhà trễ như vậy là vì ở cùng với tình đầu của anh ư? Bọn họ...

Trong lòng Mạc Cẩn ngổn ngang, cô muốn khổng chế bản thân không được nghĩ lung tung. Nhưng dù cố gắng xem nhẹ thế nào, những lời mà Thúy Thúy và các bạn nói vẫn quanh quẩn trong đầu cô, khiến cô không thở nổi.

- Sao vậy tiểu Cẩn? Trông cậu có vẻ không ổn lắm, không khỏe sao? – Cuối cùng Thúy Thúy cũng để ý đến sự khác thường của Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn miễn cưỡng cười nhẹ:

- Không sao, không có gì đâu. Chỉ là hơi khó chịu trong người một chút thôi.
- Có cần xin nghỉ không – Thúy Thúy lo lắng hỏi.
- Không cần, không cần đâu. Nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe thôi.
- Vậy cậu ăn chút gì rồi đi nghỉ.
- Ừ - Mạc Cẩn đáp lại.

Cô tùy tiện ăn vài miếng, không cảm nhận được vị gì, giống như đang nhai sáp nến. Cô chỉ mong nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm một nơi an tĩnh để trấn định đầu óc một chút.

19. Chương 19: Bộc Phá

Ăn qua loa một bữa trưa không mùi vị nhạt nhẽo, Mạc Cẩn thấp thỏm lên tầng 18. Ngay lúc thang máy đóng lại cô sơ ý để ngón tay bị kẹp vào khe cửa, sưng tấy lên. Cũng không biết là do tay đau hay là do sự bức bối trong lòng mà nước mắt cô cứ thế tuôn ra không ngừng.

Máy mắn trong thang máy không có ai, Mạc Cẩn đứng trong thang máy khóc một hồi lâu, sau khi lau khô nước mắt và điều chỉnh nét mặt như không có việc gì mới đi ra ngoài.

Trở về tầng 18, không thấy thư ký Từ, đoán chừng là chị ấy đi ăn trưa vẫn chưa về, lại nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đang đứng trước cửa văn phòng, giống như đang chờ ai đó.

Vừa thấy Mạc Cẩn, Cố Cảnh Ngôn liền bước đến kéo tay cô, vốn tính hỏi cô đã đi đâu, nhưng vừa cầm tay cô anh đã phát hiện vẻ mặt cô nhăn nhó khổ sở, giống như đang kiềm chế nỗi đau thương nào đó..

Cố Cảnh Ngôn nhìn tay Mạc Cẩn, phát hiện ngón tay cô xanh tím, đôi mắt sắc xảo của anh lập tức tối xuống, anh không nói gì, môi mỏng mím thật chặt, chỉ nhìn Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn bị anh nhìn đến mất tự nhiên, lúng túng muốn rút tay về, nhưng cô hoàn toàn quên mất tay mình đang bị thương, không cẩn thận nên đã đụng đến ngón tay sưng phù kia, lập tức xuất xoa vì đau.

Cố Cảnh Ngôn vội nâng tay Mạc Cẩn lên một cách cẩn thận, nhìn cô một cái, vẫn không nói gì, dắt cô vào văn phòng, rồi lấy hòm thuốc bôi thuốc và băng vết thương lại cho cô.

Suốt cả quá trình, Mạc Cẩn giống như một đứa trẻ mắc lỗi, ngồi yên không dám lộn xộn, để Cố Cảnh Ngôn bôi thuốc cho cô. Mặc dù là bôi thuốc nhưng khi đụng đến vết thương cô vẫn cảm thấy rất đau, Mạc Cẩn cắn răng, ráng nhịn không rên thành tiếng.

Cố Cảnh Ngôn vốn đã nổi giận, định trừng phạt cô gái nhỏ không biết tự chăm sóc bản thân này, cho nên khi bôi thuốc anh cố tình mạnh tay một chút. Nhưng khi thấy Mạc Cẩn đau mà không dám kêu, đôi mắt lại ngấn nước, lòng của Cố Cảnh Ngôn nhất thời mềm nhũn ra, muốn trừng phạt cô rốt cuộc người đau lòng lại là mình.

Cố Cảnh Ngôn cảm thán, thật bó tay với cô gái này. Anh ôm cô gái nhỏ vào lòng hỏi:

- Còn đau không?

Mạc Cẩn rưng rưng lắc đầu, rồi lại gật đầu, cần môi nhìn Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào.

Cố Cảnh Ngôn lại thở dài, thầm nghĩ rằng đời này anh thật sự hết cách với cô, đừng nghĩ bình thường thấy cô giống như con mèo hoang dữ dằn với anh thế thôi, chứ một khi cô sử dụng nước mắt, anh sẽ hoàn toàn

bó tay chịu trói. Anh cúi đầu cắn mạnh lên môi cô, rồi trần trọc mút lấy, không buông tha cho đôi môi bị ngược đãi kia.

- Ừm... ừm...

Một hồi sau, Cổ Cảnh Ngôn buông đôi môi bị hôn đến sưng đỏ kia ra, hung dữ hỏi.

- Nói! Tại sao lại bị thương?

- Không cẩn thận bị cửa thang máy kẹp... - Mạc Cẩn lí nhí trả lời, đầu chôn thật sâu vào lòng người đàn ông, giống như sợ anh sẽ ăn mình vậy.

- Em đúng là không khiến người ta an tâm một chút nào mà!

Cổ Cảnh Ngôn nghiêng răng gặm lên, thậm chí còn đưa tay vỗ một cái không mạnh không nhẹ vào mông Mạc Cẩn, cũng xem như là trừng phạt sự lơ đãng của cô.

Nhưng trăm ngàn lần anh không ngờ đến, bình thường Mạc Cẩn dữ dằn như thế mà lại òa khóc lên như một đứa con nít, nhất thời anh luống cuống, không biết phải làm sao.

- Hu hu hu.... Vậy mà anh cũng đánh em! Anh đánh em! Hu hu hu...

Hai ngày nay, nào là cú điện thoại kia, nào là tin đồn về mối tình đầu của anh, trong lòng Mạc Cẩn đã rối thành một nùi. Lúc này, tâm tình đè nén đã lâu của cô giống như không thể chịu thêm đả kích nào nữa, như giọt nước tràn ly, cô òa khóc thật to.

Không phải là anh chưa từng thấy Mạc Cẩn khóc. Trước khi chia tay, lúc cô rời đi trên mặt cũng chảy đầy nước mắt, chỉ là lần đó cô khóc trong yên lặng, hơn nữa nước mắt lúc ấy thuộc dạng âm thầm tuyệt vọng. Nhưng lần này, cô khóc trong đau đớn, giống như đang liều mạng giải tỏa nỗi lòng ra vậy.

Đối mặt với một Mạc Cẩn như vậy, tay chân Cổ Cảnh Ngôn luống cuống. Phụ nữ theo anh không ít, nhưng chưa có người phụ nữ nào ở trước mặt anh khóc đến mất hình tượng như vậy, càng không có nước mắt của bất cứ người phụ nữ nào có thể khiến anh cảm thấy lo lắng như của Mạc Cẩn.

Cổ Cảnh Ngôn chỉ có thể ôm lấy cô, dịu dàng dỗ dành:

- Đừng khóc, ngoan, đừng khóc nữa. Nhìn xem em khóc đến mức thành mặt mèo lem luốc luôn rồi kia. Ngoan, nghe lời, đừng khóc nữa.

Trước giờ anh không nghĩ sẽ có ngày mình lại dịu dàng đi dỗ ngon dỗ ngọt một cô gái như thế này. Vốn là người làm mưa làm gió trên thương trường, mà nay lại không có cách nào đối phó với một cô gái nhỏ đang khóc bù lu bù loa như vậy, nói ra thật là mất mặt.

Nghe thấy Cổ Cảnh Ngôn vụng về an ủi, Mạc Cẩn càng khóc dữ dội hơn, giống như muốn trút hết những uất ức, bất mãn ra ngoài vậy, khóc đến mức Cổ Cảnh Ngôn thật sự bó gối, chỉ có thể mặc cho cô nằm trong lòng mình 'xả nước' lên chiếc áo vest đắt tiền kia.

Khoảng 20 phút sau, cuối cùng Mạc Cẩn cũng mệt vì khóc, cô cuộn người vào lòng Cổ Cảnh Ngôn ngủ thiếp đi.

Nhìn con mèo đang bày bộ mặt đáng thương đầy nước mắt kia ngủ trong lòng mình, Cổ Cảnh Ngôn thở dài, nhẹ nhàng ôm Mạc Cẩn vào phòng nghỉ, đặt cô nằm lên giường, rồi lau sạch sẽ nước mắt trên gương mặt của cô, đắp kín chăn cho cô, sau đó mới ra ngoài tiếp tục làm việc.

Anh biết Mạc Cẩn nhất định đã gặp phải việc gì rồi, nếu không cô sẽ không khóc bất thường như vậy. Anh đoán dù có hỏi cô cũng sẽ không nói, xem ra anh cần phải lưu ý một chút.

- Thư ký Từ, phiền cô vào đây một chút – Cổ Cảnh Ngôn cầm ống nghe lên, bấm số nội bộ.

20. Chương 20: Gặp Mặt

Hai ngày sau, Cố Cảnh Ngôn không có gì khác thường, anh không nhắc đến chuyện tin đồn về mối tình đầu dù chỉ một chữ, Mạc Cẩn cũng không lên tiếng hỏi. Từ ngày ở trong phòng làm việc của Cố Cảnh Ngôn khóc nức nở xong, lòng Mạc Cẩn nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng cảm giác bất an kia vẫn không biến mất. Mạc Cẩn biết chuyện này sớm muộn gì cũng phát sinh, nhưng cô không hiểu tại sao Cố Cảnh Ngôn không lật bài ngửa với cô, ngược lại còn tỏ ra như không hề có chuyện gì.

Không biết có phải Thư ký Từ cố tình sắp xếp cho công việc cho cô ít đi hay không, Mạc Cẩn cảm thấy hai ngày nay cô không có nhiều việc để làm, ngược lại thường xuyên bị sai đi pha cà phê cho Cố Cảnh Ngôn, không thì cũng bị anh gọi vào trong gây rối cô.

Sắp đến giờ tan làm cô lại nhận được một cú điện thoại trong dự liệu, giọng điệu ở đầu dây bên kia như không cho phép từ chối, hẹn cô gặp mặt ở một quán cafe gần đây.

Chính là người phụ nữ tối hôm đó bắt điện thoại của cô. Cô ta tên là Tống Chi Tình, cũng là mối tình đầu trong tin đồn của Cố Cảnh Ngôn.

Cuối cùng cũng đến rồi. Mạc Cẩn mỉm cười kỳ lạ, sau khi nhận được điện thoại, lòng dạ vốn thấp thỏm bất an của cô không ngờ lại bình tĩnh đến lạ thường.

Đoán chắc họ cũng sẽ không nói chuyện lâu, cho nên cô cũng không xin phép thư ký Từ. Giờ nghỉ trưa, cô bắt xe đến quán cafe đã hẹn.

Sau khi vào quán, Mạc Cẩn nói với nhân viên phục vụ vài câu thì được mời đến một góc khuất yên tĩnh. Tại đó có một cô gái trẻ đang ngồi chờ, đưa lưng về phía Mạc Cẩn, tuy rằng chỉ nhìn lấy dáng người từ phía sau nhưng vẫn có thể đoán được đó là một cô gái xinh đẹp.

Thấy Mạc Cẩn đến, người đẹp nào đó khẽ gật đầu:

- Chào Mạc tiểu thư – Về mặt cô ta kiêu căng, sau khi quan sát một chút, nụ cười trên môi có thêm chút khinh thường.

Mạc Cẩn cũng không để tâm, dù sao trước giờ tình địch vẫn luôn xem thường lẫn nhau.

- Không biết Tống tiểu thư hẹn tôi ra đây có chuyện gì? – Tuy rằng trong lòng đã rõ nhưng Mạc Cẩn vẫn quyết định dịch bất động ta bất động.

Tống Chi Tình cười cười, vén mái tóc quăn ra sau vai, phong thái đoan trang có thêm vài phần xinh đẹp quyến rũ, không cần nói cũng biết đây đích thực là một cô gái xinh đẹp, chẳng trách mối tình đầu của Cố Cảnh Ngôn lại là cô ta.

- Mạc tiểu thư là người thông minh, tôi cũng không muốn quanh co, vậy thì tôi nói thẳng luôn – Tống Chi Tình đặt cái ly trong tay xuống, nhìn Mạc Cẩn nói – Chắc hẳn Mạc tiểu thư biết tôi là mối tình đầu của Cảnh Ngôn. Bây giờ tôi đã quay về.

Đây chính là sự tuyên chiến của một cô gái với tình địch của mình.

Mạc Cẩn cười cười, giống như không nghe thấy lời khiêu khích kia, nhàn nhã cầm ly cà phê phục vụ vừa đem tới lên thưởng thức, tinh tế uống một ngụm, sau đó mới ngược nhìn Tống Chi Tình đang dần tháo lớp mặt nạ tình xảo trên mặt xuống, Mạc Cẩn hùng hổ dọa người, hỏi:

- Rồi sao? Cho tôi một tờ chi phiếu để tôi rời khỏi anh ấy à?

Nói xong cũng không mấy quan tâm câu trả lời, lại tiếp tục thưởng thức ly cà phê của mình. Tuy rằng còn thua xa cà phê Mountain Blue của Cố Cảnh Ngôn, nhưng dù sao đây cũng là một quán cà phê có tiếng, tay nghề pha chế cũng không tệ lắm.

Tống Chi Tình không ngờ Mạc Cẩn lại phản ứng như vậy, cô ta hơi sững sờ. Nhưng dù sao cũng là người từng trải, cô ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười hỏi câu tương tự:

- Vậy nếu như tôi thực sự yêu cầu như vậy?

- Thế thì phải xem Tổng tiểu thư ra giá bao nhiêu.

Biết Mạc Cẩn đang châm chọc mình, Tống Chi Tình có chút tức giận, nhưng vẫn biết kiềm chế, có điều giọng nói gắt gỏng hơn nhiều.

- Tối đó Cảnh Ngôn ở với tôi – Thấy sắc mặt của Mạc Cẩn thay đổi, Tống Chi Tình biết mình đã đánh trúng chỗ đau của đối phương, cô ta nói tiếp – Tôi biết mấy năm nay bên cạnh Cảnh Ngôn có rất nhiều phụ nữ, đó là vì tôi ở nước ngoài, cho nên tôi cũng không so đo với anh ấy. Đàn ông mà, khó tránh gặp dịp thì chơi. Bây giờ tôi đã về, Cảnh Ngôn cũng không cần những oanh oanh yến yến bên cạnh nữa.

Mạc Cẩn không nói gì, chỉ chờ Tống Chi Tình nói hết, nhưng tay cầm ly cà phê của cô đã run run.

Hừ, một con nhóc như thế này dựa vào cái gì mà đấu với mình. Tống Chi Tình khinh thường trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười hòa nhã:

- Tôi vừa về nước, Cảnh Ngôn đã bỏ hết công việc đến đón tôi, còn ở cùng tôi cả đêm. Điều đó nghĩa là gì tôi nghĩ không cần nói ra hẳn là Mạc Tiểu thư đây cũng đã hiểu.

Tống Chi Tình còn muốn nói thêm gì đó, nhưng bị Mạc Cẩn ngắt lời.

Chỉ thấy Mạc Cẩn buông ly cà phê trong tay ra, trên mặt đã không còn vẻ yếu ớt vừa rồi, thay vào đó là một nụ cười tự tin, điềm tĩnh:

- Tôi còn tưởng Tổng tiểu thư ra nước ngoài học nhiều tinh hoa như vậy sẽ cao quý, khôn ngoan hơn những sinh viên trong nước chúng tôi nhiều cơ đấy. Không ngờ cuối cùng cũng không tránh khỏi việc bị tiếm nhiệm mấy loại phim thần tượng – Mạc Cẩn nhìn Tống Chi Tình cười khinh khỉnh – Tổng tiểu thư, cô coi nhiều phim thần tượng lắm đúng không?

Mặt Tống Chi Tình trắng xanh, có chút tái nhợt.

- Tôi nhắc Tổng tiểu thư nhớ, dựa theo nội dung kịch bản của mấy phim thần tượng, Tổng tiểu thư hiện giờ đang vào vai nữ phụ nham hiểm xảo trá đó – Thấy Tống Chi Tình tức giận, Mạc Cẩn cảm thấy tốt hơn một chút, sau đó cô nghiêm mặt nói – Nếu Tổng tiểu thư muốn tôi rời khỏi Cố Cảnh Ngôn, cô cứ bảo Cố Cảnh Ngôn nói thẳng với tôi là được, tôi sẽ không sống chết quẩn lầy anh ta đâu. Còn cô, cô không có tư cách yêu cầu tôi rời đi, chuyện giữa tôi và anh ấy, không cho phép kẻ thứ ba nhúng tay vào.

Mạc Cẩn đứng lên, nhìn xuống Tống Chi Tình từ trên cao:

- Cho nên chuyện hôm nay đến đây thôi. Rất hân hạnh vì gặp được cô, Tổng tiểu thư. Tôi còn có việc, xin phép đi trước – Nói xong, Mạc Cẩn xoay người bỏ đi, để lại Tống Chi Tình tức giận đến xanh mặt.

Ra khỏi quán cà phê, Mạc Cẩn bắt ngay một chiếc taxi. Sau khi lên xe, cô cố nén nước mắt chực trào như vỡ đê kia. Khi đối mặt với tình địch, sống chết gì cũng phải chống trả, tuyệt đối không được để tình địch đắc ý. Nhưng lúc chỉ còn một mình, muốn kiên cường cũng không kiên cường nổi.

Từ lúc nghe Tống Chi Tình nói đêm đó Cố Cảnh Ngôn ở cùng với cô ta, Mạc Cẩn đã bị lời nói đó đã thương nghiêm trọng. Nhưng vì sự tự tôn của bản thân, giá nào cô cũng phải thắng trận này. Thật đúng là mình suy đoán không bằng chính tai mình nghe được. Mạc Cẩn không kiềm chế được bật khóc.

- Cô gì ơi, cô không sao chứ? – Thấy Mạc Cẩn rơi nước mắt như thế, anh tài xế lên tiếng hỏi han.

- Không có gì, bụi bay vào mắt thôi. Anh tài xế, phiền anh đưa tôi đến đường Thành Dương – Mạc Cẩn vừa lau nước mắt vừa nói với người tài xế.

Anh tài xế lắc đầu, tuổi trẻ thật là...

21. Chương 21: Bỏ Đi

Cố Cảnh Ngôn, đừng mong tôi sẽ tiếp tục làm con rỗi của anh!

Mạc Cẩn ngồi trên xe, tức giận thầm mắng trong lòng. Cô thừa nhận mình để ý đến mối tình đầu kia, cũng vô cùng để bụng chuyện tối hôm đó họ ở cùng nhau, chất đầy bụng!!! Cô cũng không biết phải đối mặt với Cổ Cảnh Ngôn như thế nào nữa.

Trên ô kính xe phản chiếu hình ảnh gương mặt tràn đầy sự dố kỵ của mình, khiến Mạc Cẩn cảm thấy bản thân vô cùng xấu xí, cô không thích mình như vậy. Vì một người đàn ông mà làm cho cuộc sống của cô điên đảo, còn khiến cô biến thành một cô gái xấu xa vì dố kỵ ghen ghét thế này đây.

Lúc này Mạc Cẩn thật sự muốn quát vào mặt Cổ Cảnh Ngôn “anh đi chết đi!” Cổ Cảnh Ngôn là một tai họa, cô phải sớm thay trời hành đạo tiêu diệt tên ác ma này, không cho hắn tiếp tục gieo rắc tai họa trên những người phụ nữ khác nữa mới được!

Mạc Cẩn càng nghĩ càng giận. Khó khăn lắm mới nguôi ngoai được một chút nay lại bắt đầu kích động. Gương mặt của cô đủ màu sắc như món ăn Tứ Xuyên khiến cho anh tài xế phải há hốc mồm.

- Cô... cô gì ơi, đã đến đường Dương Thành rồi.

Mạc Cẩn hít sâu vài lần, sau đó đưa tiền cho tài xế rồi xuống xe. Cô vẫn chưa trở về công ty, mà quyết định từ bây giờ sẽ trốn đi luôn, để Cổ Cảnh Ngôn kia phải đi tìm, cũng là cho bản thân một câu trả lời. Nếu Cổ Cảnh Ngôn tìm được cô, có lẽ cô sẽ đồng ý nghe anh giải thích, nói rõ ràng mọi chuyện. Nếu như Cổ Cảnh Ngôn không tìm cô, vậy thì không còn gì để nói nữa, tất cả đều đã rõ. Mạc Cẩn cô là một kẻ không quan trọng, đã vậy cô cũng không dây dưa với anh ta làm gì.

Tuy rằng làm như vậy là không có trách nhiệm với kỳ thực tập này, nhưng cô không thể xem như không có chuyện gì tiếp tục sống chung với Cổ Cảnh Ngôn được. Nếu cứ như vậy thì cô sẽ điên mất. Bây giờ cô chỉ có thể nhờ Ôn Hình giúp đỡ, tin rằng với khả năng của Tư Đồ Ý, muốn giấu một người sẽ dễ như trở bàn tay.

Đến khu căn hộ cao cấp của Tư Đồ Ý và Ôn Hình, Mạc Cẩn nói thẳng mục đích cô đến tìm họ, nhưng chỉ nói là đang muốn trốn tránh một thời gian, những cái khác đều không nói rõ. Không phải cô cố tình giấu diếm, mà hiện tại sự việc này bỏ thì không xong giữ thì lại loạn, cô cũng không biết nên bắt đầu kể từ đâu.

Ôn Hình cũng biết ý không hỏi nhiều, muốn cho cô yên tâm ở lại đây. Ôn Hình nói dù sao dạo gần đây Tư Đồ Ý cũng không để cho vợ sắp cưới của mình chuẩn bị hôn lễ, Ôn Hình đã sắp buồn bực đến điên lên, cũng may có Mạc Cẩn đến bầu bạn.

Tư Đồ Ý vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, thấy Mạc Cẩn cũng chỉ gật đầu nhẹ. Anh cũng không có ý kiến gì về việc Mạc Cẩn muốn đến ở tạm phòng của Ôn Hình, miễn sao vợ anh thích là được, có người bầu bạn với cô anh cũng yên tâm.

Cứ như vậy, Mạc Cẩn đến nhà Ôn Hình ở. Tất nhiên cô có gọi điện cho Diệt Tuyết sư thái, viện cớ nói gia đình có chuyện cô phải về gấp. Diệt Tuyết sư thái không hề nghi ngờ gì về lời nói của cô học trò cưng. Tuy rằng cũng tiếc vì Mạc Cẩn bỏ lỡ một cơ hội thực tập tốt, nhưng nếu có chuyện gia đình thì cũng không còn cách nào khác.

Cũng vậy, Mạc Cẩn gọi cho Thúy Thúy để cô bạn không lo lắng cho mình, nhưng cô cũng không nói rõ mình ở đâu, chỉ nói là có việc nên phải về nhà một chuyến.

Lúc báo tin xong Thúy Thúy còn dặn dò cô phải cẩn thận gìn giữ sức khỏe, làm cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Sau khi gọi điện xong, Mạc Cẩn tắt máy ngay lập tức. Cô sợ Cổ Cảnh Ngôn sẽ gọi cho cô, sợ bản thân không đủ kiên định, không chịu nổi sự mê hoặc của anh. Cho nên sau khi cô tắt điện thoại thì quẳng qua một góc bỏ lơ nó.

Loay hoay một hồi đã chạng vạng tối. Lúc dùng cơm với Ôn Hình cô cũng ăn không vô, nhưng vì không muốn Ôn Hình lo lắng, cô cũng đành ráng bỏ vài món vào miệng, ép mình phải nuốt chúng vào bụng.

Sau khi tắm rửa xong, Mạc Cẩn ngồi trên sofa ngẩn người, sau đó cô mở tivi lên, đổi kênh liên tục mà không tìm được kênh nào ưng ý.

Mạc Cẩn ném điều khiển tivi qua một bên, lên giường nằm nhìn trần nhà lại ngẩn người, rồi lặn qua lặn lại... chẳng buồn ngủ chút nào. Cố gắng làm lơ đã lâu, cuối cùng Mạc Cẩn cũng không nhận được tín hiệu di động bật nguồn lên, nhưng lúc chuẩn bị ấn phím nguồn đột nhiên cô dừng lại, tiếp tục trằn trọc trên giường cuối cùng bỏ điện thoại lại vào trong giỏ xách, trở về giường dùng chăn đắp kín người.

Mạc Cẩn ơi là Mạc Cẩn, mày đúng là không có tiền đồ! Trước mặt Tống Chi Tình ra vẻ thần nhiên lợi hại lắm, bây giờ thì sao? Mày đúng là đáng bị tên khốn Cố Cảnh Ngôn ăn sạch mà!

Mạc Cẩn vừa thăm mắng chính mình, vừa đập bụm bụm trên nệm giường êm ái để trút giận.

Cuối cùng đến tận khuya Mạc Cẩn vẫn không ngủ được, cũng không thể chiến thắng bản thân, sau khi lặn lội một hồi cô đứng dậy tìm di động trong giỏ xách của mình, khởi động máy, thấy có hơn 20 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Cố Cảnh Ngôn thì lập tức tắt máy, tiếp tục về giường nằm.

Lần này Mạc Cẩn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trên môi còn ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt.

22. Chương 22: Em Ở Đâu?

Lúc trưa không giữ được người, Cố Cảnh Ngôn đã có chút bất mãn. Anh định đợi đến khi con mèo hoang kia trở về sẽ bắt cô vào phòng dạy dỗ một trận. Nhưng không ngờ giờ làm chiều đã qua một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Mạc Cẩn đâu.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngôn còn tưởng rằng thư ký Từ giao việc cho cô nên mới không thấy cô ở văn phòng. Nào ngờ tìm không thấy Mạc Cẩn đâu, Cố Cảnh Ngôn không thể tập trung làm việc được, thế nên anh gọi nội bộ bảo thư ký Từ tìm người.

Nhưng không ngờ thư ký Từ cũng không thấy Mạc Cẩn, còn tưởng Mạc Cẩn bị Cố Cảnh Ngôn gọi vào phòng làm việc đến giờ vẫn chưa ra.

Đến lúc này Cố Cảnh Ngôn mới phát hiện từ lúc Mạc Cẩn ra ngoài từ buổi trưa đến nay vẫn chưa trở về công ty. Không lẽ cô ấy trốn việc? Nhưng Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này, bởi vì Mạc Cẩn không phải là loại người cố tình bỏ việc, cô làm chuyện gì vẫn luôn rất có nguyên tắc.

Ngay sau đó, Cố Cảnh Ngôn gọi vào di động của Mạc Cẩn, nhưng gọi bao nhiêu cuộc, điện thoại của Mạc Cẩn đều ở trạng thái tắt máy. Nghe di động vang ra những tiếng thông báo không liên lạc được, lúc này Cố Cảnh Ngôn mới ý thức được sự việc có chút bất ổn. Anh lập tức sai thư ký Từ hỏi thăm mấy bạn thực tập cùng trường của cô xem có ai biết Mạc Cẩn ở đâu không.

Trên gát tàn đầy những mẩu thuốc lá, phòng làm việc ngập tràn khói trắng, suýt chút nữa khiến thư ký Từ vừa bước vào thì chết ngất vì sặc khói.

Nhưng người đàn ông ngồi sau bàn làm việc hoàn toàn không hề hấn gì, anh không ngừng hút thuốc, sắc mặt trầm xuống, ngoài mặt thì điềm tĩnh nhưng trong lòng lại dậy sóng. Mặc dù không lên tiếng nhưng nhìn anh giống như ác ma từ địa ngục vậy, trông rất dọa người.

- Tổng giám đốc, tôi đã hỏi xong, một cô bạn thực tập chung với Mạc tiểu thư có nói lúc chiều Mạc tiểu thư có gọi điện báo cho cô ấy biết là phải về nhà có chuyện gấp. Hơn nữa Mạc tiểu thư cũng có gọi điện thoại báo cho giáo sư Diệp, cũng nói là trở về nhà - Thư ký Từ dè dặt báo cáo.

Có việc gấp phải về nhà? Cố Cảnh Ngôn cảm thấy hơi nghi ngờ. Nếu quả thật phải về nhà sao Mạc Cẩn chỉ gọi điện báo cho bạn thân và giáo sư Diệp? Còn người chung chăn gối với cô là anh đây sao lại không nhận được một lời nào cả?

Bất luận là sự việc có đúng như lời bọn họ nói hay không, anh cũng phải điều tra cho rõ cô có thật sự về nhà không, nhất định phải tìm cô cho bằng được.

Cố Cảnh Ngôn biết nhà của Mạc Cẩn ở đâu. Lúc trước khi sống chung với nhau, Mạc Cẩn có đề cập đến. Mặc dù chỉ là vô tình nhắc đến những món ăn bình dân của quê hương, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ ràng.

Cố Cảnh Ngôn dặn dò thư ký Từ:

- Gọi điện cho chi nhánh xx của công ty, kêu quản lý Triệu điều tra chuyện này cho tôi. Tôi muốn xác thực tin này.

- Được, tôi đi làm ngay.

Nói xong, thư ký Từ ra khỏi phòng làm việc, trong lòng không khỏi than thầm. Bây giờ cô chỉ mong có thể tìm được Mạc Cẩn, nếu không chỉ sợ cô phải quay về với cuộc sống bi thảm trước đây là phải luôn đối mặt với cái núi lửa kia mất.

Đập điều thuốc trong tay, Cố Cảnh Ngôn bắt đầu không ngừng gọi vào di động của Mạc Cẩn, nhưng di động vẫn báo thuê bao không liên lạc được. Cố Cảnh Ngôn tức giận đập điện thoại xuống đất, không thèm liếc mắt nhìn một cái, cầm lấy chìa khóa trên bàn ra khỏi phòng làm việc.

- Hủy bỏ tất cả cuộc hẹn và hội nghị chiều nay – Sau khi dặn dò xong, Cố Cảnh Ngôn đi vào thang máy xuống bãi đậu xe.

Lái xe trở về nhà, lúc mở cửa, Cố Cảnh Ngôn phát hiện trong thâm tâm anh có chút sợ hãi. Từ khi tiếp quản cơ ngơi của gia đình, sau khi lăn lộn ngoài thương trường vài năm, rất ít khi anh có cảm giác như thế này. Mặc dù không ít lần anh phải đối đầu với những đối thủ rất mạnh, nhưng cũng chưa từng sợ hãi đến vậy. Dùng câu Mạc Cẩn hay nói chính là: Anh luôn tự cho mình là đúng.

Nhưng mà giờ phút này, tận sâu trong lòng Cố Cảnh Ngôn có một loại cảm giác hoảng sợ xa lạ. Anh đang sợ ư? Anh sợ cái gì?

Nếu như anh thành thật với bản thân một chút, anh sẽ phát hiện ra điều mà lòng anh đang sợ: Anh sợ sau khi mở cửa sẽ không tìm thấy bóng dáng của Mạc Cẩn trong nhà. Anh sợ Mạc Cẩn sẽ thật sự tự nhiên biến mất khỏi vòng tay anh không dấu vết...

Chìa khóa xoay một vòng, cửa từ từ mở ra. Ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào phòng khách, trông vô cùng ấm áp, nhưng cũng cực kỳ yên ắng. Tất nhiên là không có ai trong nhà.

Cố Cảnh Ngôn đến phòng ngủ, rồi vào phòng tắm, nhưng mọi thứ trong nhà hoàn toàn giống y như lúc sáng bọn họ rời khỏi, không có chút gì thay đổi, chỉ trừ việc nữ chủ nhân nơi này vẫn chưa trở về.

Cố Cảnh Ngôn chán nản ngồi bên giường, thật sự không thể nghĩ ra Mạc Cẩn đã đi đâu.

Lúc này, điện thoại ở phòng khách vang lên.

Cố Cảnh Ngôn nghe thấy, vội vàng bước nhanh đến bắt điện thoại:

- Tiểu Cẩn!

Nhưng đầu dây bên kia không phải Mạc Cẩn mà là giọng của một người thanh niên trẻ:

- Tổng giám đốc, tôi là Triệu Dương. Tôi đã phái người thăm dò gia đình của Mạc tiểu thư. Mạc tiểu thư vẫn chưa trở về nhà.

Nghe thấy giọng nói này không phải của Mạc Cẩn, Cố Cảnh Ngôn thất vọng não nề, anh cố kiềm chế cảm xúc của mình, bình tĩnh nói:

- Vậy anh cứ tiếp tục để ý tình hình ở đó, có tin gì lập tức báo cho tôi.

- Rồi.

Cúp điện thoại, Cố Cảnh Ngôn ngồi trên sofa suy tư. Lúc này anh đã có thể khẳng định, Mạc Cẩn không phải đã xảy ra chuyện gì không hay, mà là cô cố tình trốn tránh anh. Nhưng tại sao lại đột nhiên bỏ đi? Trong chuyện này hẳn đã phát sinh gì đó mà anh không biết.

Cố Cảnh Ngôn chợt cảm thấy, không có hình bóng của Mạc Cẩn, căn nhà của họ có phần lớn hơn, vắng vẻ hơn rất nhiều. Anh cảm thấy cả ngôi nhà lẫn trong lòng đều thiếu vắng một cái gì đó.

Mèo con của anh, rốt cuộc bây giờ em đang ở đâu?

23. Chương 23: Ôn Hình

Mạc Cẩn ở trong nhà Ôn Hình không hề hay biết Cố Cảnh Ngôn đang tìm kiếm cô thiếu điều muốn lật trời. Điện thoại di động vẫn tắt, cô chỉ lén lút mở lên một lần mỗi buổi tối trước khi đi ngủ. Nhìn thấy máy báo vài chục cuộc gọi nhờ của tên ác ma đáng ghét nào đó, cô lập tức tắt điện thoại, sau đó ngủ một giấc ngon lành.

Cho tới giờ Mạc Cẩn vẫn còn cảm giác lo sợ và tức giận. Cô phải để cho Cố Cảnh Ngôn cũng nếm thử cảm giác này, nếu không cô sẽ rất có lỗi với bản thân. Mà nghĩ lại, lúc không có cô, tên đáng ghét đó rất có thể đang lẩn lộn với cả đám phụ nữ, làm gì lo sợ mất cô. Mạc Cẩn chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy tức giận một bụng.

- Cố Cảnh Ngôn anh là tên khốn kiếp!! Đi chết đi!! – Mạc Cẩn hung hăng quăng chiếc gối xuống đất trút giận, giống như cái gối chính là tên đàn ông khốn kiếp kia vậy.

Trùng mắt nhìn cái gối trên sàn nhà một hồi, Mạc Cẩn hậm hực nhặt lên, ngã ra giường, hít thở chậm chậm phục hồi tâm trạng.

Thật ra Mạc Cẩn biết là cô đang giận dỗi, nhưng cô không biết rõ rốt cuộc là cô giận Cố Cảnh Ngôn hay giận chính bản thân mình.

Mỗi ngày Mạc Cẩn đều lén lút khởi động điện thoại xem có cuộc gọi nhờ nào không, dù sao cô cũng chỉ có thể dựa vào những tin báo gọi nhờ kia để tự an ủi bản thân rằng người kia vẫn còn quan tâm đến mình.

Nhưng mà cô muốn giận dỗi như vậy đến lúc nào chứ? Có một số việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Đạo lý này Mạc Cẩn vẫn luôn hiểu. Nhưng một người khi vướng vào lưới tình, có rất nhiều chuyện nói thì dễ, chứ muốn làm được lại phải cần dũng khí rất lớn.

Mà Mạc Cẩn cô hiện tại chính là thiếu phần dũng khí này.

Cộc cộc cộc.

- Là tớ, tiểu Cẩn – Giọng nói của Ôn Hình vang lên.

Mạc Cẩn nhanh chóng đứng dậy mở cửa.

- Có chuyện gì vậy tiểu Hình?

Từ sau khi Ôn Hình mang thai, cô ấy đã bị gã mặt lạnh đó quản đến mệt chết được, đáng lẽ lúc này cô ấy phải ngủ rồi mới đứng.

Ôn Hình cười ngượng, quay người nhìn cái gì đó, giống như sợ có ma đuổi theo vậy, sau đó Ôn Hình nhanh chóng bước vào phòng Mạc Cẩn, đóng cửa lại. Lúc này Mạc Cẩn mới phát hiện trên tay Ôn Hình có cầm gối.

- Tiểu Cẩn, tối nay tớ ngủ với cậu.

- Ngủ với tớ?

Mạc Cẩn tưởng đầu mình nghe lầm. Làm gì có người nào đang bình thường với ông xã mà chạy đến ngủ với bạn mình chứ.

Ôn Hình ra sức gật đầu, như là sợ Mạc Cẩn không tin vậy. Đột nhiên Mạc Cẩn hiểu ra, cười trên choker:

- À... Thì ra là đang giận dỗi ông xã sao?!

- Đâu... đâu có! Ai thèm giận dỗi anh ta chứ - Ôn Hình vội vàng phủ nhận.

- Haha, còn nói không có! Cậu nhận đi, nếu không đừng hòng ngủ với tớ - Thật ra chỉ cần là chuyện không liên quan đến Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn đều rất thông minh.

Bị phát hiện rồi, Ôn Hinh cũng không giả bộ nữa, chu môi lên tức giận nói:

- Hừ, đừng nhắc đến anh ấy trước mặt tớ!

- Xảy ra chuyện gì rồi? – Mạc Cẩn quan tâm.

- Anh ấy biết rõ tớ ghét nhất là sữa tươi, lại cứ bắt tớ mỗi ngày phải uống hết một ly mới cho ngủ! Tớ đã nói là không uống, anh ấy lại không chịu nghe, bắt tớ uống cho bằng được! Không tôn trọng tớ chút nào!

Nói một hơi hùng hồn xong, Ôn Hinh leo lên giường, chỉnh gối nằm của mình rồi đắp mền kín mít ra vẻ như chuẩn bị đi ngủ.

- Chỉ vậy thôi hả? – Mạc Cẩn tròn mắt, cô còn tưởng có chuyện gì nghiêm trọng, ví dụ như Tư Đồ Ý có người khác bên ngoài chẳng hạn. Không ngờ lại là chuyện cón con như thế này.

Được rồi, là cô suy nghĩ nhiều, xem tất cả đàn ông đều giống như Cố Cảnh Ngôn phong lưu đáng ghét kia. Ai cũng có thể có một người phụ nữ khác bên ngoài, nhưng Tư Đồ Ý thì không. Không biết tại sao Mạc Cẩn lại có thể khẳng định Tư Đồ Ý không phải là người như vậy.

- Cái gì mà ‘chỉ vậy thôi’?! Đây là chuyện rất nghiêm trọng đó cậu có biết không hả!!

- Được được được, đây là chuyện rất nghiêm trọng.

Mạc Cẩn nhanh chóng phụ họa, bây giờ thai phụ là lớn nhất. Cô từng nghe nói phụ nữ mang thai tính khí rất cáu kỉnh, hơi bất định. Xem ra quả thật là vậy rồi, dù là Ôn Hinh luôn tốt tính cũng không chạy thoát cái quy luật thép này. Tư Đồ Ý phải chịu đựng dài dài rồi.

- Vậy cậu có thể ngủ ở phòng dành cho khách mà! – Không phải Mạc Cẩn không muốn ngủ chung với Ôn Hinh, chỉ là thắc mắc tại sao còn một phòng trống dành cho khách Ôn Hinh không ngủ lại nhất định muốn ngủ với cô.

- Đương nhiên không được – Ánh mắt Ôn Hinh nhìn Mạc Cẩn như muốn nói ‘sao cậu đàn vậy’, bổ sung thêm – Nếu như sang đó, không bao lâu tớ sẽ bị anh ấy lôi về phòng, nhưng có cậu ở đây thì khác, anh ấy sẽ không tùy tiện vào đây.

Được rồi, Mạc Cẩn thừa nhận cô hoàn toàn bị cô bạn thân này đánh bại.

Chỉ là, cô bạn nào đó đòi sang đây tâm sự với Mạc Cẩn mà nói còn chưa đến 10 phút đã ngủ thẳng cẳng.

Mạc Cẩn nhìn Ôn Hinh đang ngủ say, một lần nữa lắc đầu thở dài. Không lâu sau Mạc Cẩn cũng từ từ ngủ thiếp đi. Cũng nhờ Ôn Hinh, đêm nay Mạc Cẩn không còn suy nghĩ về Cố Cảnh Ngôn nữa.

24. Chương 24: Tin Tức

Đã là ngày thứ ba. Mạc Cẩn đã biến mất ba ngày không một chút tin tức gì.

Tuy rằng Cố Cảnh Ngôn vẫn đi làm như bình thường, nhìn như không có gì bất ổn, nhưng mà thư ký Từ hoàn toàn hiểu được sự khùng bố đằng sau vẻ bề ngoài ‘không có gì thay đổi’ kia.

Nhớ hồi trước, suốt nửa năm trời cô đều phải đối mặt với cảnh tượng thế này. Ông chủ các cô giống như một quả núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào vậy, một khi ai đó đập trúng điểm yếu của anh, nhất đi sẽ bị nổ tan xương nát thịt.

Cho nên thư ký Từ suy đoán, nửa năm trước một tay già đời trên tình trường như ông chủ cô đã dụng phải một khối thép, nếu không cô thật không nghĩ ra chuyện gì có thể làm cho ông chủ mình từ bình thường trở nên khùng bố như vậy. Nhất là sau khi Mạc Cẩn đến thực tập, thư ký Từ lại càng khẳng định suy đoán của

mình không sai chút nào. Tuy rằng cô không dám chắc khối thép kia có phải Mạc Cẩn hay không, nhưng ít ra cô cũng có thể xác định, bây giờ người duy nhất có thể cứu cô ra khỏi tình hình nước sôi lửa bỏng này chỉ có thể là Mạc Cẩn.

Điện thoại vang lên, thư ký Từ lập tức nhận. Sau khi cúp điện thoại, cô không kiềm được mà nở một nụ cười. Có tin tức rồi.

Đến phòng làm việc của Cố Cảnh Ngôn, sau khi gõ cửa, nghe bên trong vang ra giọng nói của ông chủ, thư ký Từ mới vào trong:

- Tổng giám đốc, đã có tin tức. Có người điều tra được, buổi trưa ba ngày trước Mạc Cẩn tiểu thư có một cuộc gặp mặt với Tổng Chi Tình tiểu thư.

- Tổng Chi Tình?

Hình như Cố Cảnh Ngôn cũng bất ngờ khi nghe đến cái tên này, nhưng mà nghĩ kỹ liền hiểu rõ. Xem ra là do anh sơ sót, để cho kẻ có ý đồ xấu có cơ hội lợi dụng. Nhưng anh nhất định sẽ không cho họ được như ý đâu.

Đột nhiên Cố Cảnh Ngôn nhếch môi cười một cách gian tà, khiến thư ký Từ rùng mình. Quái lạ, trời tháng 8 rất nóng mà, mùa thu đến nhanh vậy sao?

Sau đó Cố Cảnh Ngôn giao một đồng việc xuống, làm cho thư ký Từ phải loay hoay cả buổi.

Sau khi biết tin, Cố Cảnh Ngôn giống như biến thành một người khác vậy, trở lại là một Cố Cảnh Ngôn ung dung tự tại như trước kia. Bây giờ biết được mèo con của anh bỏ đi là vì ghen, có đầu mối Tổng Chi Tình này, muốn tìm ra người cũng không có gì là khó, chỉ cần chờ thêm vài ngày nữa thôi.

Có điều, muốn con mèo hoang kia cam tâm tình nguyện trở về bên anh, có lẽ phải hao tâm tổn sức một chút. Anh là một người có 'tiền án', mặc dù không nói ra, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được, sau khi chia tay, mèo con vẫn luôn nghi ngờ anh, không còn một chút tin tưởng nào với anh nữa. Xem ra, trong mấy ngày vẫn còn đang tìm người này, anh cần phải xử lý một số việc, chấm dứt hậu họa sau này, tránh để những tình huống như vậy xảy ra lần nữa.

Còn bên kia, Mạc Cẩn đang vội vàng giúp Ôn Hinh chuẩn bị hôn lễ. Cô loay hoay đến sức đầu mẻ trán, giống như người sắp kết hôn là mình chứ không phải là Ôn Hinh vậy. Mỗi ngày ăn xong cơm tối là lăn ra giường ngủ thẳng cẳng, hoàn toàn quên Cố Cảnh Ngôn lên chín tầng mây mà quên mất.

Có lúc Mạc Cẩn có cảm giác như Tư Đồ Ý cố tình chinh cô. Tuy rằng Mạc Cẩn không muốn nghĩ như vậy, cũng không biết tại sao Tư Đồ Ý lại muốn chinh cô, nhưng mà Mạc Cẩn thật sự không thể hiểu nổi tại sao ngay cả cách bày trí hội trường hôn lễ và thực đơn tiệc cưới cũng giao cho cô quyết định. Tuy rằng cô là chị em tốt của cô dâu thật, nhưng dù sao cũng không phải là cô kết hôn mà.

Tuy nhiên, ở nhà người ta không thể không cúi đầu, cho dù Tư Đồ Ý thật sự có ý chinh người, cô cũng phải nhận. Người khôn phải biết giữ mình, cho nên đêm nay nói thế nào cô cũng sẽ không cho Ôn Hinh qua phòng cô ngủ! Mạc Cẩn cảm thấy đây là lý do chính đáng nhất khiến cô bị Tư Đồ Ý chinh ác đến vậy!!

Tư Đồ Ý cũng giống như Cố Cảnh Ngôn, tuyệt đối không phải là người dễ dụ dỗ, nếu có lỡ gặp tốt nhất nên đi đường vòng, tránh mặt thì hơn. Cũng không biết lúc trước Ôn Hinh quen núi bằng Tư Đồ Ý này thế nào nữa, bộ không sợ lạnh chết sao?

Mạc Cẩn bơ phờ lấy điện thoại trong túi xách ra, khởi động máy. Vốn tưởng đâu cô sẽ nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ giống như mấy ngày trước, nào ngờ một cuộc cũng không có!!

Mạc Cẩn kinh ngạc. Mấy ngày trước bởi vì luôn có những cuộc gọi nhỡ của Cố Cảnh Ngôn, cô xem xong thì biết anh đang tìm mình, cảm thấy trong lòng cũng nguôi giận phần nào. Nhưng bây giờ tên chết tiệt kia không thèm gọi cho cô nữa! Mới ba ngày thôi mà! Không phải vẫn chưa tìm được cô sao?! Có phải anh coi như cô đã mất tích hay đã chết vất vưởng đâu đó rồi không?

Vừa nghĩ đến khả năng Cố Cảnh Ngôn đã có niềm vui mới, nước mắt Mạc Cẩn lại trào ra không ngừng. Mạc Cẩn giận dỗi lau nước mắt, thâm mắng bản thân "Mày khóc cái gì?! Đâu phải mày đang mang thai, mày gì kích động vậy chứ?!"

Như vậy cũng tốt, có lẽ lần này giữa bọn họ thật sự đã hoàn toàn kết thúc. Tuy rằng có thể sẽ rất đau, nhưng nếu như có thể chấm dứt triệt để cũng là một chuyện tốt.

Tự an ủi bản thân, vừa khóc vừa cười một hồi, Mạc Cẩn mơ màng chìm vào mộng đẹp.

Lại không ngờ, hôm sau cô ngã bệnh, còn sốt cao, thiếu chút nữa là dọa chết Ôn Hinh.

Ôn Hinh vội vàng mời bác sĩ đến nhà chuẩn đoán bệnh cho Mạc Cẩn, sau khi tiêm thuốc, Mạc Cẩn nằm mãi đến buổi chiều hôm sau nữa mới hạ sốt.

Ôn Hinh cũng không dám để cho Mạc Cẩn lo toan chuyện hôn lễ nữa. Ôn Hinh hiểu lắm Mạc Cẩn bệnh là do chồng sắp cưới của mình, suốt một ngày trời cô không thèm để ý đến Tư Đồ Ý.

Còn Mạc Cẩn lại bị bệnh tình hành hạ cho đến trước đêm hôn lễ của Ôn Hinh mới khỏi hẳn.

25. Chương 25: Hôn Lễ Của Ôn Hinh Và Tư Đồ Ý

Hôn lễ của Ôn Hinh được cử hành, khắp nơi đều là nam thanh nữ tú diện quần áo đủ mọi loại màu sắc. Nghi thức hôn lễ vừa mới kết thúc, mọi người từ từ nhập tiệc, cô dâu và chú rể cũng đã thay lễ phục dạ hội bắt đầu tiếp đón khách.

Giúp Ôn Hinh uống rượu mới có vài ly mà Mạc Cẩn đã ngà ngà say, gương mặt cô ửng hồng, ngay cả trong mắt cũng có vài phần sương mờ. Nhưng say như thế trông Mạc Cẩn lại càng hấp dẫn, trong sảnh tiệc có không ít những thanh niên trẻ tuổi tỏ ra có tình cảm tốt với phù dâu xinh đẹp này. Vài người can đảm đến bắt chuyện với Mạc Cẩn, chỉ có điều đều bị cô khách sáo từ chối hết.

Vừa mới đuổi khéo một ông chủ nhỏ của một công ty nào đó xong, Mạc Cẩn ngờ ngợ dáo dác nhìn quanh, không phát hiện được gì. Từ lúc bắt đầu đến giờ cô luôn có cảm giác kì lạ trong lòng, cứ có cảm giác hình như có ai đó đang nhìn mình chằm chằm, nhất là những lúc cô nói chuyện cùng những người đàn ông kia, cái cảm giác bị người khác nhìn chằm chú này ngày càng mãnh liệt.

Nhưng cô đã quan sát xung quanh vẫn không phát hiện ra gì cả. Chắc là do cô uống nhiều quá nên sinh ra ảo giác thôi.

Mạc Cẩn nhìn Ôn Hinh ở bên kia, bọn họ đang tiễn khách. Cô muốn nhân cơ hội này lên phòng ở lầu hai nghỉ ngơi, nếu không cô thật sự sẽ chịu không nổi mất. Hôm qua vừa mới hết bệnh, vốn dĩ không nên uống rượu, nhưng mà tửu lượng của Ôn Hinh còn kém hơn cô, lại mang thai không thể uống rượu. Không còn cách nào, bạn thân phù dâu này đành phải uống thay cô dâu thôi.

Có vài lần không thể tránh khỏi bị người ta mời thêm mấy ly, đầu cô càng lúc càng quay, hơn nữa cũng có cảm giác muốn hôn mê.

Mạc Cẩn vịn cầu thang, cố gắng đi lên lầu hai. Mới đi được vài bậc, liền không cẩn thận vấp chân, cả người đổ nhào về phía bậc thang. Mạc Cẩn nhắm chặt mắt chịu trận.

Nhưng 30 giây trôi qua, một phút trôi qua, hình như cơn đau đến cô đang chờ đợi vẫn không thấy đâu. Mạc Cẩn từ từ mở mắt, bắt gặp một đôi mắt nâu trong suốt, ấm áp đang cười, chủ nhân đôi mắt là một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông cẩn thận đỡ Mạc Cẩn dậy, Mạc Cẩn vội vàng nói:

- Cảm ơn.

- Tiểu thư đừng khách sáo, có bị thương không? – Người đàn ông kia trả lời, trong đôi mắt ấm áp có vài phần quan tâm.

Mạc Cẩn thử đi vài bước, phát hiện không có trật chân, cô cười với người đàn ông kia:

- Không có, vừa rồi may là có anh, rất cảm ơn.

Lúc này Mạc Cẩn mới nhìn rõ gương mặt của người đàn ông vừa giúp mình.

Người đàn ông này khoảng chừng 27 28 tuổi, nét mặt tuấn tú, mặc dù vẫn còn kém hơn Cố Cảnh Ngôn một chút, nhưng cũng có khí chất nho nhã lịch sự.

- Tôi đỡ cô lên trên – Người đàn ông không để ý đến sự khách sáo của Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn không tiện từ chối, cô cười cười để anh ta đỡ mình lên lầu hai.

Đến lầu hai, Mạc Cẩn có phần lúng túng, cô không biết phải giải thích thế nào về việc mình có thể tự đi. Những người đàn ông trước cô có thể đuổi được, nhưng mà người đàn ông trước mặt này nói thế nào cũng đã giúp đỡ mình, không thể từ chối thẳng thừng được.

Người đàn ông nhận ra Mạc Cẩn khó xử, khẽ cười, trong ánh mắt vẫn là tia ấm áp, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư cứ đi nghỉ ngơi, tôi không quấy rầy nữa.

Mạc Cẩn cười xấu hổ, nhưng giọng nói vẫn rất chân thành:

- Cảm ơn anh.

- Có duyên gặp lại – Nói xong, người đàn ông xoay người rời đi.

- Có duyên gặp lại – Cũng không biết anh ta có nghe được không, nhìn bóng người đàn ông rời đi, Mạc Cẩn chỉ cười cười, cũng không nghĩ gì nhiều, xoay người đi về hướng phòng nghỉ của mình.

Đến trước phòng, cầm chìa khóa mở cửa, cô vào phòng, cửa vừa được đóng, còn chưa kịp quay người lại, thân thể cô đã bị một đôi tay cường tráng từ phía sau ôm lấy.

- A!!! Ai đó?!! – Mạc Cẩn giật nảy mình, cô tức giận, phòng của cô tại sao lại có người khác ở đây?!

- Mèo hoang nhỏ.

Phía sau vọng tới giọng nói mà Mạc Cẩn muốn quên cũng không quên được, hơi ẩm phun bên tai khiến cô rùng mình một trận.

- Anh... sao anh lại ở chỗ này?!! – Mạc Cẩn kinh ngạc đến mức quên mất nghi vấn trong đầu mình. Chỉ có thể ngơ ngác nhìn về mặt bí hiểm của Cố Cảnh Ngôn.

- E hèm, mèo hoang nhỏ, em trốn cũng lâu thật đấy! – Cố Cảnh Ngôn nghiêng rằng nghiêng lợi nói, anh rất muốn hung hăng nhét cô gái nhỏ này vào trong thân thể mình, như vậy anh sẽ không còn sợ cô sẽ chạy khỏi anh nữa.

- Tôi muốn trốn đấy, thì sao nào! – Nghe anh nói vậy, Mạc Cẩn cũng tức giận, lập tức sẵng giọng.

- Thì sao à? – Cố Cảnh Ngôn cười nham hiểm khiến cho Mạc Cẩn sợ hãi – Không sao cả, chỉ là...

Ngay lúc Mạc Cẩn chưa kịp phản ứng, Cố Cảnh Ngôn đã cúi đầu, cuồng dã hôn lên đôi môi khiến anh bị dày vò mỗi đêm trong giấc mộng kia, như thể anh dùng hết sức mình, chà đạp đôi môi đỏ mọng của cô, gian xảo mút vào.

- Ừm... đau.... ừm...

Mạc Cẩn bị hôn đến đau nhức, nhưng không thể kháng cự mà chỉ có thể không ngừng kêu ư ử dưới nụ hôn bá đạo mà cuồng nhiệt kia.

- Chỉ là muốn dạy dỗ em một chút thôi...

Buồng đôi môi bị hôn đến sắp nghẹt thở của cô gái nhỏ ra, Cố Cảnh Ngôn cười đắc ý như một ác ma nham hiểm xảo trá.

26. Chương 26: Bắt Được

- Chỉ là muốn dạy dỗ em một chút thôi...

Buông đôi môi bị hôn đến sắp nghẹt thở của cô gái nhỏ ra, Cố Cảnh Ngôn cười đắc ý như một ác ma nham hiểm xảo trá.

Tuy rằng Mạc Cẩn bị hôn đến choáng váng, nhưng khi nghe được câu nói kia vẫn không tự chủ được mà run lên. Thủ đoạn ác độc của tên đàn ông này Mạc Cẩn đã được chứng kiến, hôm nay tuyệt đối không thể để anh bắt được, nếu không cô đừng mong ngày mai có thể rời giường.

Nghĩ đến đây, Mạc Cẩn lập tức dùng sức giãy dụa, giống như muốn thoát ra khỏi vòng kim cô đang trói buộc mình. Nhưng mà càng giãy dụa, Cố Cảnh Ngôn càng ôm cô chặt hơn, chặt đến mức giống như muốn đem Mạc Cẩn hòa nhập vào cơ thể mình vậy.

- Anh buông ra!! Buông ra!! Cố Cảnh Ngôn – Mạc Cẩn quát lên.

- Mèo hoang nhỏ, em có biết anh vì tìm em mà hao tổn bao nhiêu tâm sức không?!

Nếu như không phải Tư Đồ Ý tự mình đến đưa thiệp cưới, úp úp mở mở nói có một sự kinh hỉ đang chờ anh, có lẽ anh vẫn sẽ tốn thêm vài ngày nữa mới có thể tìm được cô. Dù thế nào anh cũng không nghĩ ra Mạc Cẩn trốn ở chỗ Tư Đồ Ý, xem ra anh đã đánh giá con mèo hoang này quá thấp rồi.

Đột nhiên nhớ đến vừa rồi ở dưới lầu, cô gái nhỏ này vô ý để lộ sức quyến rũ khiến cho hơn một nửa đàn ông trong sảnh tiệc đều nhìn cô chảy nước miếng. Hơn nữa lúc thấy cô vấp ngã, tim anh suýt chút là rút ra ngoài, may mắn là có người gần đó giúp cô. Nhưng đến khi thấy gã thanh niên trẻ tuổi kia thân mật đỡ cô lên lầu, hơn nữa hai người còn nhìn nhau cười đùa, lòng Cố Cảnh Ngôn ghen ghét dữ dội, chỉ hận không thể băm gã đàn ông kia ra thành trăm mảnh.

Loại ham muốn độc chiếm cuồng nhiệt này có chút biến thái, trải qua mấy ngày cực khổ, Cố Cảnh Ngôn đã hiểu cô quan trọng đến mức nào, không thể không thừa nhận, anh đã hoàn toàn yêu cô gái nhỏ này đến đánh mất chính mình rồi. Cũng không biết là từ lúc nào, cô gái nhỏ này đã bước thẳng vào trong tim anh, ở lì đó không chịu rời đi.

Có điều may mắn là trước đó anh có hỏi Tư Đồ Ý chìa khóa phòng Mạc Cẩn, hơn nữa nhanh chân vào phòng trước, nếu không anh sẽ lại để con mèo hoang này chạy mất lần nữa rồi.

Thế là Cố Cảnh Ngôn hung dữ chất vấn Mạc Cẩn:

- Người đàn ông vừa rồi là ai? Em biết hắn sao?

- Hừ, là ai quan trọng sao?! Tình đầu của anh trở về rồi, tôi biết ý tự động rút lui, không cần anh đuổi, anh còn muốn thế nào nữa?! Tôi là người đang hoang, không phải là đồ chơi của anh, sao anh cứ không chịu buông tha cho tôi?! Cố Cảnh Ngôn, đừng ép tôi hận anh!! Tôi sẽ hận anh!!

Vốn là Mạc Cẩn đang mắng Cố Cảnh Ngôn dữ dội, nhưng vừa nói đến gần cuối nước mắt lại rơi, cô xúc động không kiểm soát được cảm xúc, ghé vào người Cố Cảnh Ngôn khóc nức nở.

Ồ, anh còn đang định dạy dỗ cô gái nhỏ này một trận kia mà, sao bây giờ thấy cô khóc tim anh lại mềm nhũn ra thế này. Đối với cô gái mà anh không biết đã yêu từ lúc nào này, thấy cô vừa khóc, anh liền gơ cờ trắng đầu hàng.

Có lẽ lúc trước anh bất tri bất giác yêu cô, nhưng bản thân lại không hề phát hiện ra, hoặc là anh cũng đã nhận ra một phần nào đó, nhưng lại không tin bản thân mình có thể yêu một cô gái. Thế nên anh tự lừa dối chính mình, tự nhủ chỉ chơi đùa một thời gian, sau khi chán ngán sẽ chấm dứt cuộc chơi này.

Nhưng sau khi bức cô rời đi, anh không hề thấy thoải mái chút nào, ngược lại luôn thấy trong lòng trống trải, không có chuyện gì có thể khiến anh nổi lên hứng thú, ngay cả tính cách cũng trở nên cáu kỉnh bất thường. Nhân viên trong công ty ai nấy đều sợ vào báo cáo công việc cho anh, vì ‘cơ hội’ họ sẽ trở thành bia đỡ đạn cho cảm xúc thất thường của anh là rất cao.

Nhưng anh vẫn không muốn thừa nhận sự thất thường đó là do sự thiếu vắng Mạc Cẩn gây ra. Anh cho rằng có thể là do ở chung với Mạc Cẩn một thời gian, vì chia tay đột ngột nên có chút không thích ứng kịp mà thôi. Thật ra, không cần nghĩ cũng biết, người như anh làm gì cần thời gian thích ứng chứ. Nói dõc!

Lúc cùng bạn bè uống rượu trong quán bar, có người dẫn hai cô sinh viên đến, trong đó có một người vừa tới đã tiếp cận anh, nào là làm nũng nào là dựa dẫm đưng chạm. Chuyện này cũng chỉ làm theo quy tắc cũ, nên anh cũng nể mặt bạn bè để cô gái đó tùy ý làm gì thì làm.

Anh nhìn cô gái ra sức lấy lòng mình, tuy rằng dáng dấp cũng xinh xắn, nhưng mà người đẹp anh từng gặp còn đẹp hơn cô ta rất nhiều, cô gái này cũng không có gì đặc biệt, ngồi bên cạnh rót rượu cũng không sao.

Được tặng nhưng anh không có ý định nhận ‘món quà’ này, mãi đến lúc anh vô tình nghe được cô gái đó là sinh viên cùng trường với Mạc Cẩn, thế là ma xui quỷ khiến cô sinh viên kia trở thành niềm vui mới của anh. Thỉnh thoảng anh cũng đến trường đón cô gái kia, đi dạo mấy cửa hàng ở gần trường học với cô.

Anh biết rõ mình không thích cô gái đó, thậm chí có một khoảng thời gian ngắn anh còn không biết cô ta tên gì. Chính anh cũng không rõ cảm giác của mình như thế nào, giống như anh đang làm chuyện này cho ai đó xem, cũng giống như anh đang tìm kiếm cái gì đó.

Mãi đến một hôm, khi anh đến cửa hàng kia và nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cảm thấy bản thân đối với hình bóng yếu điệu duyên dáng kia vẫn còn những tham muốn bất tận, anh mới dần hiểu ra.

Thế là anh quay đầu lại, một lần và mãi mãi.

Cho nên, dù anh có phải dùng mọi thủ đoạn, mọi kế sách cũng phải nhất định kéo con mèo hoang nhỏ về bên cạnh anh, trói thật chặt bên người mình, cho đến lúc anh chán mới thôi. Nhưng anh cho rằng, ngày đó sẽ không đến đâu.

Bây giờ thế này đoán chừng là báo ứng của anh. Xem ra muốn cứu vãn một chút tin tưởng trong lòng Mạc Cẩn, anh còn phải hao tổn thêm không ít tâm sức nữa đây.

Không biết đã khóc bao lâu, Mạc Cẩn khóc đến mệt, chôn đầu trong lòng Cổ Cảnh Ngôn thút thít, để anh tùy ý nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Cả hai đều không nói gì. Không khí ôn tồn chăm sóc này không dễ gì mới có được, dường như cả hai đều không muốn phá vỡ nó.

Thật lâu sau, Cổ Cảnh Ngôn mới chậm rãi nói:

- Tiểu Cẩn, trước kia là anh không tốt. Xin lỗi em.

27. Chương 27: Ác Ma Tổ Tình

- Tiểu Cẩn, trước kia là anh không tốt. Xin lỗi em.

Mạc Cẩn kinh ngạc nói không nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Cổ Cảnh Ngôn. Cô cho rằng anh đang nói đùa, nhưng khi nhìn nét mặt tràn đầy nghiêm túc của anh, không có tí gì là đùa bỡn, nhất thời cô không biết phải làm sao.

Mạc Cẩn có thể tưởng tượng Cổ Cảnh Ngôn hung hăng dạy dỗ cô, nhưng thế nào cũng không thể hình dung được anh sẽ nói lời xin lỗi.

Nhưng Mạc Cẩn còn kinh ngạc hơn nữa khi Cổ Cảnh Ngôn lại tiếp tục thành khẩn nói:

- Tiểu Cẩn, cho anh một cơ hội nữa được không? – Giọng nói của anh có vài phần như cầu xin.

Nhưng Mạc Cẩn lắc đầu, nước mắt lại bắt đầu tràn ra:

- Tôi không biết còn có thể tha thứ cho anh được bao nhiêu lần... - Sau khi chia tay, đến hiện tại cô đã giả vờ ngó ngán một thời gian rồi. Giờ còn phải tiếp tục giả vờ ngu ngốc, mắt nhắm mắt mở, nhìn như không thấy nữa sao?

Lúc này, Cố Cảnh Ngôn có chút gấp gáp. Lần đầu tiên là anh không đúng, nhưng lần thứ hai anh thật sự không có phần bội cô. Anh chỉ là không xử lý tốt, khiến cho cô ở kia có cơ hội lợi dụng Mạc Cẩn mà thôi:

- Tiểu Cẩn, tối hôm đó đi cùng Tống Chi Tình, anh và cô ta không hề phát sinh chuyện gì cả. Anh chỉ đưa cô ta về nhà thôi.

Nhưng Mạc Cẩn nghe xong cũng chẳng thấy vui vẻ gì:

- Phải rồi, tình đầu vừa trở về không nói lời nào liền chạy đi đón, xem ra đây cũng không phải là lần đầu tiên đúng không, Cố thiếu gia.

Có lẽ vì uống rượu, cảm xúc vốn đè nén bấy lâu nay bộc phát, rượu vào lời ra, Mạc Cẩn không còn là con mèo ngoan biết nghe lời như trước nữa, mà là cọp cái đang thả mình phạm nhân.

Cố Cảnh Ngôn chưa từng hạ mình cầu xin ai, thấy Mạc Cẩn nói như châm chọc mình, trong lòng anh có chút bực bội, nhưng vì bản thân đuối lý, không có quyền tức giận, nên anh cũng không dám lên tiếng, hạ giọng không ngừng nói xin lỗi bên tai Mạc Cẩn, giống như muốn dùng lời xin lỗi cả đời này nói cho xong.

- Tiểu Cẩn, tha thứ cho anh một lần được không? - Cố Cảnh Ngôn chôn đầu vào hõm cổ Mạc Cẩn nỉ non cầu xin - Em biết không, mấy ngày không có em bên cạnh, anh ăn không thấy ngon, ngủ cũng không yên giấc. Không có em, ngay cả nhà cũng không muốn về...

- Như vậy không phải vừa ý anh sao, anh có thể tự do tìm phụ nữ khác... - Mạc Cẩn vẫn không chút cảm động nào, nhưng giọng điệu không còn hà khắc như trước nữa.

Nghe ra vị chua trong lời nói của Mạc Cẩn, Cố Cảnh Ngôn vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng anh không dám cười ra mặt, chỉ có thể tiếp tục dỗ ngọt:

- Nhưng anh chỉ muốn tìm em về, chỉ muốn một mình em. Em xem, anh nhớ em đến tiêu tụy cả người luôn rồi này...

Mạc Cẩn càng nghe càng ngốc, trong đầu bắt đầu cảm thấy không thích ứng kịp, chỉ cần gặp Cố Cảnh Ngôn, đầu óc cô có thông minh cỡ nào cũng thành ngớ ngẩn. Trước kia ở chung với nhau, cô vẫn hay nghe Cố Cảnh Ngôn nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng những lời nói động lòng người đó đều là những lời nói mập mờ không rõ, chưa bao giờ anh thổ lộ một cách rõ ràng với cô như vậy...

Len lén ngẩng đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, cảm anh lún phún vài cọng râu ngắn cũn, thô ráp, khó trách vừa rồi cổ cô ngứa ngứa. Đúng là Cố Cảnh Ngôn cũng có tiêu tụy một chút, mặc dù không còn khí thế như trước, nhưng khí chất của anh vẫn không suy sút, dáng vẻ của anh vẫn hấp dẫn phụ nữ như cũ.

Cố Cảnh Ngôn đẩy nhẹ Mạc Cẩn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt có chút bị mê hoặc của cô, trong mắt có phần nghiêm túc.

Thâm tình? Mạc Cẩn chớp chớp đôi mắt to. Là cô nhìn nhầm hay là suy nghĩ quá nhiều? Cố Cảnh Ngôn mà cũng nhìn cô thâm tình vậy à?

Sự thật chứng minh Mạc Cẩn không nhìn lầm, bởi vì câu nói kế tiếp của Cố Cảnh Ngôn đã làm sự nghi hoặc của Mạc Cẩn bị lung lay.

- Mạc Cẩn, anh yêu em.

Cố Cảnh Ngôn nói từng chữ vô cùng nghiêm túc. Không phải cảm giác bông bột của tình đầu thời trẻ tuổi, mà là cảm giác yêu mãnh liệt anh chưa bao giờ có được.

Giống như phát hiện ra một báu vật, kích động đến mức không thể kích động hơn, hận không thể hiến dâng toàn bộ những ngôn từ tốt đẹp nhất thế giới để tặng cho cô. Nhưng mà sau khi bình tĩnh lại, anh phát hiện, thì ra câu nói kia là câu nói giản dị nhất, cũng là câu nói tốt đẹp hoa mỹ nhất, mới có thể biểu đạt được tình yêu như hòa nhập vào xương máu của anh.

Nhưng...

- Cổ Cảnh Ngôn, anh bị sốt hay đầu óc có vấn đề vậy?! – Mạc Cẩn cũng nghiêm túc nhìn Cổ Cảnh Ngôn hỏi lại, thậm chí tay còn sờ lên trán anh xem có nóng không.

Lúc này, Cổ Cảnh Ngôn thật sự rất muốn bỏ đầu Mạc Cẩn ra xem trong đó chứa cái gì. Người khác tùy tiện nói mấy câu, cô đã tin răm rắp, thậm chí còn bỏ trốn. Còn anh lần đầu tiên moi tìm mình ra nói 3 chữ kia thổ lộ với cô, lại bị cô nghi ngờ là phát sốt, đầu óc có vấn đề?!

Ai nói người thông minh gặp người thông minh thì không cần nói ra những lời trong lòng mình. Dù là tâm linh tương thông cũng sẽ có chỗ không hiểu rõ. Cho nên, hai cái đầu bình thường đều rất thông minh kia lại có một cuộc đối thoại cực kỳ ngớ ngẩn:

- Mạc Cẩn, anh nói là anh yêu em.

- Anh... Anh nói thật chứ?

- Thật.

- Anh không gạt em chứ?

- Anh không gạt em.

- Anh không bị sốt đó chứ?

- Anh sốt chỗ nào hả?

- Anh... Anh có phải là Cổ Cảnh Ngôn không vậy? – Mạc Cẩn vẫn hoài nghi. -_-|||

- Chứ em cho rằng anh là ai? – Cổ Cảnh Ngôn thiếu điều phải lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình.

- Anh... nghiêm túc thật sao? -_-||||

Mạc Cẩn đã lấy lại tinh thần, trong ánh mắt là sự nghiêm túc, cũng có chút bất an. Đợi lâu vậy, cuối cùng cũng chờ được ngày nghe những lời này. Nhưng cô vẫn không dám khinh địch tin tưởng ngay. Một khi lựa chọn tin tưởng, đem trái tim mình trao cho anh hoàn toàn, thì việc lên thiên đường hay xuống địa ngục không còn là việc do bản thân lựa chọn nữa, cho nên cô chỉ có thể cẩn thận kiểm chứng, đòi sự cam đoan.

- Mèo con, anh thật sự nghiêm túc. Anh yêu em, chỉ yêu em.

Nét mặt Cổ Cảnh Ngôn nghiêm túc hơn bao giờ hết, đôi mắt thâm trầm bởi lời nói này mà trở nên sáng ngời.

Bờ môi Mạc Cẩn chậm rãi cong thành một vòng cung, khi tách ra trở thành một đóa hoa xinh đẹp, mê hoặc lòng người.

Hạnh phúc? Ngọt ngào? Diễm lệ?... Tất cả những từ ngữ đó cũng không đủ để hình dung nụ cười của cô giờ phút này. Đó là lần đầu tiên từ khi lọt lòng mẹ đến nay, Cổ Cảnh Ngôn nhìn thấy một nụ cười khiến tim anh rung động. Thật lâu về sau, anh vẫn nhớ như in khoảnh khắc Mạc Cẩn mỉm cười lúc này.

Ở trong không gian lãng mạn nào đó...

- Ừm... Mạc Cẩn ngửa đầu, khóe môi cong lên phát ra tiếng kêu ngọt ngào động lòng người.

Cổ Cảnh Ngôn ở trong cơ thể cô điên cuồng chuyển động ra vào, cũng không quên xoa nắn hai núm hoa xinh đẹp.

- Cảnh Ngôn...

Khoái cảm tràn đầy kích thích ập đến, Mạc Cẩn uốn éo cơ thể theo bản năng nghênh đón anh. Tầng tầng khoái cảm vây quanh, khiến cô không thể không nỉ non.

- A... Cảnh Ngôn... tuyệt quá...

Thân thể trắng nõn nà không ngừng đong đưa dưới va chạm của người đàn ông, da thịt cả hai phủ một tầng mồ hôi mỏng, hơi nóng trong phòng vì sự kích tình của hai người mà tăng cao, không khí như sôi trào dục vọng.

- Mèo con... em chặt quá... miệng nhỏ cắn chặt anh... rất thích... - Cổ Cảnh Ngôn vươn đầu lưỡi khe liếm đôi môi đỏ của người đẹp dưới thân.

- Không... đừng... nói...

Mạc Cẩn vẫn không sửa được tính hay xấu hổ của mình, nghe những lời càn rỡ của Cổ Cảnh Ngôn, mặt cô đã đỏ lại càng đỏ hơn, thẹn thùng kháng nghị.

Cổ Cảnh Ngôn vẫn ra vào trong cơ thể cô, sức lực càng lúc càng mạnh, anh dùng hết sức thúc vào bên trong, tựa như muốn đâm vào nơi sâu nhất của Mạc Cẩn.

- Mèo con, anh yêu em... kêu lên... anh muốn nghe...

- Aa... ưm... nhẹ chút... em... em không chịu nổi... Cảnh Ngôn... nhanh ra... nhanh...

- Được, chiều em...

- Áiiii...

Cổ Cảnh Ngôn mỉm cười xấu xa, càng ác liệt cuồng dã xâm nhập cơ thể Mạc Cẩn. Anh cố tình hiểu sai ý của cô, tăng tốc ra vào vào khiến Mạc Cẩn chỉ thở thôi cũng vô cùng khó khăn hướng chỉ là kháng nghị. Mạc Cẩn thét lên một tiếng, liên tục rên rỉ không ngừng.

Đêm còn dài, cảnh xuân thì vô hạn.

28. Chương 28: Chờ Đắc Tội Với Phụ Nữ 1

Mạc Cẩn lười biếng trở mình, nhưng lại phát hiện cả người đều được một vòng tay rắn chắc ôm chặt đến mức không cử động được.

Mạc Cẩn mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt cô là gương mặt tiêu tụy mà tuấn tú của Cổ Cảnh Ngôn. Lúc anh ngủ thì gương mặt ngày thơ như trẻ con, Mạc Cẩn nhìn anh thờ thẩn cả người.

Tính ra thì hôm nay cách ngày kết hôn của Ôn Hình đã 4 ngày rồi, mỗi khi nhớ lại cảnh Cổ Cảnh Ngôn tỏ tình cùng với những màn nóng bỏng sau đó, Mạc Cẩn đều không nhịn được xấu hổ đến đỏ mặt.

Cô là đồ đần độn mà. Đáng lẽ cô phải sớm biết cho dù Cổ Cảnh Ngôn có đột nhiên nói những lời cảm động trời đất, hoa rơi ngàn cánh trước mắt đi chăng nữa thì bản chất con sói háo sắc của anh vẫn là không đổi! Sao cô có thể ngu ngốc như vậy chứ, trong lúc lòng cô vẫn còn chứa chan những lời ngọt ngào rung động lòng người kia, thì tên háo sắc nào đó đã tranh thủ lột sạch cô, phát tình ngay trên người cô!!!!

Cuối cùng ép cô đến mức ngất đi, thậm chí cô còn không biết làm thế nào mà cô từ nhà Ôn Hình trở lại chỗ ở của anh nữa, cô cũng không dám tưởng tượng, chỉ e rằng sau này cô không dám đến nhà Ôn Hình nữa rồi.

Mà từ sau khi trở về, Cổ Cảnh Ngôn quả thật thay đổi 180 độ, sủng cô đến tận trời, trước kia cô là người hầu của anh, bây giờ thật sự trở thành thái hậu mất rồi, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Cô tin chuyện của anh và Tống Chi Tình đã là quá khứ, đều là do cô ả vẽ chuyện ra, tuy nhiên cô đã đau khổ nhiều như vậy, rơi nước mắt vì anh nhiều như vậy, nói tha thứ cho anh là một chuyện, nhưng cơn giận trong lòng cô vẫn chưa tiêu tan lại là một chuyện khác.

Cho nên Mạc Cẩn quyết định từ nay về sau cô sẽ không để bản thân chịu uất ức lớn như vậy nữa, cô muốn lật đổ chính quyền!!

Nhìn đồng hồ trên đầu giường, cũng sắp đến thời gian thức dậy đi làm, đột nhiên Mạc Cẩn nở nụ cười, một nụ cười cực kì gian manh và... xảo quyệt?!

Cũng đành chịu, người ta nói gần mực thì đen. Ai ở gần tên gian thương Cố Cảnh Ngôn này tự khắc cũng sẽ trở nên gian xảo một chút.

Mạc Cẩn nhắm mắt lại, làm bộ như chưa tỉnh, toàn thân thể cô dán sát vào người Cố Cảnh Ngôn cọ qua cọ lại. Rất nhanh Mạc Cẩn nhận được kết quả, vật thô cứng dứng mãnh nào đó chĩa thẳng vào bụng dưới của Mạc Cẩn, tuy còn cách một lớp vải mỏng nhưng Mạc Cẩn có thể cảm nhận được người nào đó đang nóng lên.

Lúc này Mạc Cẩn có cảm giác mình sắp chết cháy vì chơi với lửa, nhưng mà... hừ hừ...

Cô cảm nhận được cánh tay trên eo cô siết chặt hơn, giống như muốn hòa tan cô vào trong cơ thể kia. Sau đó cái tay lại ngứa quen đường cũ, bò vào trong áo ngủ, từng tắc từng tắc vuốt ve da thịt trắng mịn của cô, như thể bị ngứa, có sờ thế nào cũng không đủ.

Mạc Cẩn tỉnh tởn rởn, xoay mình một cái, ra vẻ như chưa tỉnh ngủ, bấp chân cô cọ cọ một chút, “không cẩn thận” ma sát vật cứng rắn kia, lập tức nghe thấy tiếng thở dồn dập của người nào đó.

Những nụ hôn nóng bỏng đầy ham muốn trượt từ vành tai mẫn cảm của Mạc Cẩn kéo dài xuống vùng đồi núi. Áo ngủ mỏng bị đẩy lên cao, nụ hoa nhỏ quỳnh rũ bị cắn nhẹ một cái. Người nào đó đã ham muốn đến cực độ.

Ngay lúc người đàn ông không nhịn được nữa, như con thú sắp ăn được thịt, đè Mạc Cẩn dưới thân thì cô ‘tỉnh dậy’.

- Đừng mà... chỗ đó của em... còn đau lắm.... – Giọng của cô nghe đáng thương vô hạn.

Lời nói này, đối với người đàn ông tỉnh trùng lên não chỉ còn kém một chút nữa thôi là thành công chiếm đất, giống như sấm sét nổ giữa bầu trời quang đãng.

Cố Cảnh Ngôn khó chịu đến mức mày đều méo xẹo, rất hận không thể bắt chấp tất cả mà vọt vào trong nơi nóng ẩm chật chội kia, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt ngấn nước của Mạc Cẩn, giống như nếu anh thật sự làm cô sẽ gào khóc lên vậy.

Lúc này Cố Cảnh Ngôn thật sự hối hận vì tối hôm đó anh đã quá mạnh bạo. Đêm đó sau khi thổ lộ xong, anh ôm cô gái mình yêu mà suốt cả một tuần lễ không được chạm vào kia, nhịn không được làm hai lần. Sau đó anh ôm Mạc Cẩn đã ngất đi trở về nhà mình, chờ cô tỉnh dậy lại quần lấy cô làm tiếp hai lần nữa, mãi đến khi hai người đều kiệt sức mới thôi.

Ngày hôm sau Mạc Cẩn không xuống giường được. Sau đó nữa, liên tục ba ngày Mạc Cẩn đều không cho anh chạm vào. Đối với một người đàn ông đang trong thời kì tinh lực sung mãn mà nói, mỗi ngày ôm người con gái mình yêu trong lòng mà lại không thể đụng vào, thật sự là một loại đầy dọa khổ sở.

Tuy rằng thật sự rất muốn bỏ qua tất cả để yêu cô gái dưới thân mình, nhưng Cố Cảnh Ngôn lại sợ làm cô bị thương. Anh đã nói muốn bôi thuốc cho cô, nhưng cô gái nhỏ hay xấu hổ này nhất quyết không chịu.

Xem ra thời gian cấm dục của anh vẫn sẽ còn kéo dài thêm hai ngày nữa rồi.

Cố Cảnh Ngôn thả lỏng toàn thân ngã nhào trên người Mạc Cẩn, thở dài:

- Mèo con của anh, em sẽ hại anh bất lực mất – Sau đó, anh bắt lấy tay cô áp sát vào vật đang căng trướng đến sắp nổ tung, muốn cô dùng tay giúp mình.

Thật lâu sau, Cố Cảnh Ngôn đã giải tỏa được phần nào ham muốn vẫn còn nằm đè lên người Mạc Cẩn. Mạc Cẩn bị đè nặng đến mức sắp không thở nổi, cô đưa tay đẩy Cố Cảnh Ngôn ra, nhưng lại không dám dùng quá sức. Bởi vì vừa bị anh ép dùng tay giải quyết dùm anh một lần, vậy mà vật nào đó vẫn bồng bồng phần chấn như cũ. Mạc Cẩn biết đối với Cố Cảnh Ngôn một lần là không đủ, huống chi lại là dùng tay giải quyết. Biết chơi với lửa sẽ bị phỏng tay, người khôn nên biết giữ mình, cô vẫn nên cẩn thận thì hơn.

- Sắp trễ rồi đó.

Đã quá giờ rồi giường một lúc lâu. Tuy rằng lúc đầu là cô cố ý muốn anh bị trễ, nhưng bây giờ cứ dán sát nhau thế này thì thật nguy hiểm.

Cuối cùng ai đó dù không cam tâm đến thế nào đi nữa cũng phải ngồi dậy. Nhìn gương mặt tuần tú đen kìn kịt kia, Mạc Cẩn rất muốn cười to, nhưng lại không dám tùy tiện vuốt râu hùm, chỉ có thể nín cười, nhanh chóng lấy quần áo rồi chạy vào phòng tắm, như sợ chỉ cần chậm một bước thôi sẽ bị bắt về giường vậy.

Nhìn cô gái nhỏ mặc chiếc áo ngủ nhún nhúm vì bị anh chà đạp, đang ung dung đứng trước bồn rửa mặt. Lúc này đang là mùa nóng, Mạc Cẩn mặc bộ đồ ngủ tay ngắn, quần cũng ngắn cùn, để lộ hai bắp chân trơn bóng như bắp sen. Mạc Cẩn uốn éo, mông vênh cao theo từng động tác rửa mặt, chải đầu, khiến Cố Cảnh Ngôn vừa nhìn thấy thì tâm lại càng nhộn nhạo, lửa dục còn chưa dập tắt hoàn toàn đã bắt đầu cháy bùng bùng trở lại.

Mạc Cẩn vừa mới lau mặt xong, lại nghe thấy tiếng đàn ông gầm lên từ phía sau, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Cố Cảnh Ngôn ôm chầm lấy, kéo quần cô xuống, một bàn tay đã luồn vào trong chốn đào nguyên của cô, vật nào đó giữa hai chân anh lại rục rịch ngóc đầu dậy, giống như muốn lập tức xỏ xuyên qua người cô vậy.

Mạc Cẩn bị dọa đến luống cuống, lập tức xin tha:

- Cảnh Ngôn, đừng mà... đau... người ta đau lắm... hức hức – Đùa à, nếu bây giờ để cho anh được thỏa mãn, không chừng hai ngày nữa cô cũng không thể xuống giường được.

Cố Cảnh Ngôn kêu lên khỏ sở, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Thật sự còn rất đau sao?

Mạc Cẩn hai mắt rưng rưng nhanh chóng gật đầu, đôi mắt như con nai vàng ngơ ngác đáng thương nhìn Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn nhin không được, siết chặt lấy Mạc Cẩn dùng sức hôn lên môi cô, mãi đến lúc cả hai sắp ngạt thở mới chịu buông ra, sau đó xối nước lạnh để hạ hỏa.

Nghe trong phòng tắm vang vang tiếng nước và tiếng nguyên rửa của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn để lộ nụ cười gian xảo...

29. Chương 29: Chờ Đắc Tội Với Phụ Nữ 2

Kết quả sáng nay Cố Cảnh Ngôn mang cái mặt đen đến công ty. Lần đầu tiên ông chủ đi làm trễ, thậm chí còn bỏ lỡ cuộc họp mỗi đầu tuần.

Tất nhiên Mạc Cẩn cũng bị trễ, nhưng cô chỉ là một trợ lý thư ký nho nhỏ. Huống hồ chị Từ đã sớm biết chuyện bê bối của bọn họ rồi, lúc cô tới công ty còn bị chị ấy trêu vài câu.

Buổi trưa Mạc Cẩn và Thúy Thúy cùng nhau ăn cơm, cũng đã một thời gian hai người không ăn cùng nhau, hơn nữa Mạc Cẩn còn giấu diếm Thúy Thúy nhiều chuyện như vậy, cô cảm thấy cũng hơi có lỗi.

Ăn trưa xong, còn một chút thời gian, hai người quyết định đến khu thương mại gần đó mua sắm.

Mạc Cẩn muốn mua thêm vài bộ đồ lót, gã đàn ông ác chiến tên Cố Cảnh Ngôn kia đã xé hết đồ lót của cô mất rồi. Vừa nghĩ đến đây, Mạc Cẩn đã cảm thấy tức càn hông, đồ đàn ông tinh trùng lên não!!!

Nhìn trên tay Mạc Cẩn ôm đầy những bộ đồ lót, Thúy Thúy nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Cẩn, không phải mấy ngày trước cậu đã mua rồi ư? Sao bây giờ lại mua nhiều vậy. Mua dự trữ à?

Mạc Cẩn cười gượng:

- Ha ha, tại không đủ mặc ấy mà...

- Cậu có bạn trai rồi phải không? – Thúy Thúy đùng đùng Mạc Cẩn, xấu bụng hỏi.

- Rất rõ ràng sao? – Mạc Cẩn kinh ngạc nhìn Thúy Thúy, hỏi lại.

Thúy Thúy khinh thường đáp:

- Cậu thôi đi, có Ôn Hình đi trước là tiền đề, cậu cho là tớ ngốc lắm sao! Phản ứng của cậu bây giờ đâu khác gì phản ứng của Ôn Hình lúc đó – Sau đó Thúy Thúy ra về bí hiểm đi vòng qua phía trước – Tớ đoán dì họ kia của cậu thật ra là đàn ông.

- Tiểu nữ xin bái phục sát đất tài suy đoán của Thúy Thúy đại hiệp ạ.

- Được, bốn nữ hiệp phạt cậu mau khai báo danh tính của tên đàn ông đó ra mau.

Lúc này, Mạc Cẩn cảm thấy khó xử, không phải cô cố ý tiếp tục giấu diếm mà là vì chuyện tình cảm của cô và Cố Cảnh Ngôn vẫn chưa ổn định, tương lai sẽ ra sao vẫn còn chưa biết, thật sự còn rất nhiều rối rắm.

- Đợi thêm một thời gian nữa, sau khi tất cả mọi chuyện ổn định rồi tớ sẽ giới thiệu hai người biết nhau có được không?

Thúy Thúy cũng biết Mạc Cẩn khó xử, cũng không ép hỏi cô, chỉ cười thoải mái:

- Được, được, xem dáng vẻ khẩn trương của cậu kìa, miễn sao cậu nhớ những gì đã nói hôm nay là được rồi. Đừng có giống Ôn Hình, đợi đến khi chúng ta phanh phui mọi chuyện vẫn còn không chịu thừa nhận!

- Haha, không đâu, chắc chắn không!

Không biết đến lúc Thúy Thúy nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn, cô ấy sẽ có bộ dạng gì. Thôi kệ, dù sao cô cũng đã từng tiết lộ bạn trai cô là một ông chủ lớn, chỉ tại các cậu ấy không tin thôi.

Mạc Cẩn nhún vai, quyết định tạm thời gác chuyện này qua một bên. Lúc mua xong trở lại công ty là vừa kịp giờ làm chiều, cả hai đều không bị trễ.

Trở lại lầu 18, Mạc Cẩn thấy thư ký Từ đã ngồi vào vị trí. Mạc Cẩn vô cùng kính nể thư ký Từ. Chị ấy là một người phụ nữ khoảng chừng 30 tuổi, không chỉ có năng lực làm việc tốt, thậm chí còn biết cách lo toan chu đáo cho gia đình, không có bất kỳ xung đột tranh chấp nào.

Mạc Cẩn đặt lên bàn làm việc của chị Từ một chiếc hộp nhỏ:

- Chị Từ, đây là quà em tặng chị. Cảm ơn chị đã quan tâm giúp đỡ em trong suốt thời gian này.

Thư ký Từ hơi bất ngờ, nhưng cũng không khách sáo, thoải mái nhận lấy, cười cười.

- Cảm ơn em, tiểu Cẩn.

Vừa vào chỗ ngồi của mình, Mạc Cẩn đã nghe thấy tiếng chị Từ như vô tình nói:

- Tổng giám đốc đang tiếp tổng giám đốc của công ty kiến trúc Tinh Huy. Chao ôi, vào đã lâu rồi mà chị mãi loay hoay quên mất chưa đem cà phê vào. Thật không ngờ một phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như vậy lại là một nữ doanh nhân thành đạt, làm việc rất nghiêm túc, chỉ có chút chuyện nhỏ mà cũng đích thân tới đây....

Giọng phía sau ngày càng nhỏ dần, nhưng Mạc Cẩn vẫn có thể nghe thấy rõ ràng từng chữ.

Mạc Cẩn cười nói với thư ký Từ:

- Chị Từ, chị bận như vậy, để việc bưng café này cho em là được rồi.

- Vậy làm phiền em – Thư ký Từ cũng không giành việc, cười đáp lại.

Cả hai ngẫm hiểu trong lòng, chỉ cười chứ không nói ra.

Xinh đẹp quyến rũ? Phụ nữ thành đạt? Đích thân đến đây?

Hừ! Cố Cảnh Ngôn! Anh đúng là có diễm phúc. Mạc Cẩn cười thầm, pha café chuẩn bị đem vào phòng làm việc. Trước khi vào, đột nhiên cô nghĩ ra chuyện gì đó, đặt khay café xuống, cởi hai nút trên cửa áo sơ mi

ôm sát người ra, kéo cổ áo xuống thật thấp. Bây giờ chỉ cần Mạc Cẩn hơi cúi người xuống một chút thôi thì toàn bộ cảnh xuân, da thịt trắng bóng cùng với áo lót ren màu hồng nhạt quyền rũ sẽ bị lộ ra.

Đi ngang qua bàn làm việc của thư ký Từ. Mạc Cẩn trao đổi một nụ cười ăn ý với chị, sau đó mới bước đến phòng làm việc gõ cửa vào trong.

Bây giờ cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Trước kia là do cô quá ngu ngốc, hết lần này đến lần khác chờ đợi Cố Cảnh Ngôn thay đổi. Thay vì lo lắng anh sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt chỉ bằng tự mình ra tay bảo vệ hạnh phúc của mình. Bất gặp ong bướm nào lảng vảng quanh anh, cô nhất định gặp một chém một, gặp hai giết hai.

Vừa đẩy cửa vào đã nghe một giọng nói nũng nịu vang vang:

- Cố tổng, về kế hoạch cụ thể, hay là ngày mai chúng ta gặp lại sẽ bàn kĩ hơn có được không?

Mạc Cẩn nhìn về phía hai người đang ngồi bàn công việc kia. Cố tổng giám đốc công ty nghệ thuật gì đó ăn diện từ trên xuống dưới vô cùng hấp dẫn, toàn thân như đổ về hướng Cố Cảnh Ngôn, giống như nếu không có chiếc bàn làm việc ngăn cách thì cô ta sẽ ngã nhào vào lòng anh vậy. Nhìn kìa, ả lại còn cố ý khoe khoang vòng một đầy đặn căng tròn đến muốn rách cả áo kia ra nữa.

Mạc Cẩn nhìn thấy mà nghiêng răng nghiêng lợi, may mắn Cố Cảnh Ngôn chỉ chăm chú nhìn bản kế hoạch, dường như không để ý đến cô gái đang có tình khoe dáng kia.

- Tổng giám đốc, café đã pha xong – Mạc Cẩn đi tới, mỉm cười lễ phép. Lịch sự đặt một ly café trước mặt người phụ nữ kia, sau đó cung kính cúi người bưng café tận tay Cố Cảnh Ngôn.

Đang xem tài liệu, Cố Cảnh Ngôn nghe thấy tiếng Mạc Cẩn, lập tức ngẩng đầu định cầm ly café. Nào ngờ vừa mới ngẩng đầu, đập vào mắt anh là một mảnh xuân sắc. Áo ren hồng nhạt cùng với làn da trắng hồng hấp dẫn, khiến bụng dưới của Cố Cảnh Ngôn nóng lên, dục vọng từ đâu mãnh liệt tràn đến.

Ngay lúc này, Mạc Cẩn lại “không cẩn thận” làm đổ ly café xuống đất, một chút café văng lên quần Cố Cảnh Ngôn, khiến phần bắp đùi của anh bị ướt một mảng.

- Á, xin lỗi, rất xin lỗi tổng giám đốc, tôi vô ý quá...

Mạc Cẩn hét hồn cầm lấy khăn tay lau lau phần quần bị ướt, vì đang “luống cuống tay chân” nên lại “không cẩn thận” đụng phải vật đang căng cứng giữa hai chân của Cố Cảnh Ngôn.

Mạc Cẩn tỉnh ý nhận ra sau khi cô “vô tình” đụng phải chỗ nào đó, bàn tay đang đặt trên thành ghế salon của Cố Cảnh Ngôn hằn lên những đường gân xanh. Ai kia đang ra sức nắm chặt thành ghế, như thể đang kìm nén điều gì đó, ngay cả hơi thở cũng dần nhanh hơn.

- Xin lỗi tổng giám đốc, tôi sẽ lập tức pha một ly khác cho ngài – Nói xong, Mạc Cẩn liền quay đầu bỏ chạy.

Chọc phải râu hùm rồi, cô nhất định phải trốn thoát, nếu không sẽ bị biến thành thức ăn cho vào bụng. Còn về người phụ nữ kia, chắc anh sẽ không dám làm xằng làm bậy trong tầm kiểm soát của cô đâu.

Cho nên sau khi đốt lửa xong, Mạc Cẩn nhanh như sóc bỏ trốn. Lại đi pha café ư? Đời nào! Cho dù cô có là người ngu ngốc nhất thế giới cũng sẽ không trở lại căn phòng này nữa đâu. Sau khi đóng cửa, Mạc Cẩn nhìn thư ký Từ mỉm cười đắc ý, còn đưa hai tay làm dấu chiến thắng.

30. Chương 30: Chơi Lửa Có Ngày Chết Cháy

Vừa ra ngoài chưa được hai phút, Mạc Cẩn liền thấy vị tổng giám đốc nào đó ra khỏi phòng làm việc, lúc đi còn khinh thường liếc Mạc Cẩn một cái.

Nhìn bóng dáng lả lơi kia, Mạc Cẩn cười lạnh rồi hừ một tiếng, quả thật còn không bằng cô ả Tổng Chi Tình, tổng giám đốc nghệ thuật cái quái gì? Cứ như là gái tiếp rượu vậy.

Mạc Cẩn lắc đầu cười cười, phải nói phẩm vị của Cố Cảnh Ngôn thật là càng ngày càng kém.

- Tiểu Cẩn, Tổng giám đốc gọi em vào trong có việc.

Chị Từ phán một câu khiến cho Mạc Cẩn vui quá hóa buồn.

Ngần lần cô không muốn vào đó, nhưng mà ‘lệnh’ thông qua miệng của chị Từ, cô không dám phản kháng “ý chỉ” của Cố Cảnh Ngôn quá rõ rệt. Có lẽ Cố Cảnh Ngôn cũng đã dự liệu sẵn chuyện này, nên mới gọi nội tuyến cho chị Từ để kêu cô vào.

Rơi vào đường cùng, Mạc Cẩn chỉ có thể đi nộp mạng.

Sau khi gõ cửa, vừa vào trong, Mạc Cẩn đã bị người đàn ông động dục nào đó ôm chầm lấy, áp sát mặt cửa, hôn lấy hôn để khiến cho cô choáng váng mặt mày, thân thể mềm nhũn, mất hết sức kháng cự dựa vào lòng của anh.

Hôn thế nào cũng không cảm thấy đủ, Cố Cảnh Ngôn ghé sát tai Mạc Cẩn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Con mèo hoang nhỏ đáng ghét, để xem anh trừng trị em thế nào!!!

Mạc Cẩn thở hổn hển, miệng rên ư ử, hai mắt đầy sương, gương mặt toát ra vẻ mê hoặc lòng người. Cô cố gắng vận dụng phần lý trí còn sót lại, vội vàng xin tha.

- Ừm... dừng... dừng anh... Cảnh Ngôn... đau... đau em...

Cố Cảnh Ngôn vẫn không lên tiếng, ôm lấy Mạc Cẩn hướng về phía bàn làm việc. Cánh tay anh vung lên, tất cả những gì có trên mặt bàn đều bị quét hết xuống đất, đặt Mạc Cẩn lên bàn, nhân lúc cô còn chưa phục hồi tinh thần đã gắt gao phủ lên người cô.

- Cảnh Ngôn... ừm... dừng lại... không...

Mạc Cẩn tiếp tục giãy giụa, nỗ lực kháng cự lại ham muốn đang dần dần bị khơi dậy, trong lòng bắt đầu gấp gáp, thầm nghĩ không xong rồi, không lẽ người đàn ông này thật sự sẽ ăn cô ở đây?

Cố Cảnh Ngôn không để ý đến sự từ chối của Mạc Cẩn, dứt khoát cởi áo sơ mi của cô đẩy ra hai bên, dùng sức hôn lên hai bầu ngực trắng ngần, môi anh đi đến đâu để lại dấu ấn đỏ hồng ở đó.

- A... ư... nhẹ một chút... ừm...

Khoái cảm tê dại từng đợt từng đợt đánh úp lại, Mạc Cẩn không còn sức kháng cự nữa, lý trí cũng dần trôi đầu mất, thân thể đã không còn trong kiểm soát, tự động nghiêng hớp với anh.

Cởi phẳng chiếc áo ngực chường mắt kia ra, nhìn thấy nụ hoa nhỏ run rẩy nào đó thì Cố Cảnh Ngôn lập tức bị mê hoặc. Anh than một tiếng, lập tức chụp lấy bầu ngực mềm mại, bừa bãi xoa nắn. Tay còn lại đẩy cao váy ngắn của Mạc Cẩn lên ngang hông, mân mê khu vực thần bí, cách lớp vải mỏng cảm nhận được sự ướt át của cô.

Thừa dịp Mạc Cẩn đang chìm trong cơn khoái cảm, Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng cởi áo ra, sau đó ôm lấy Mạc Cẩn, da thịt hai người trần truồng dính sát vào nhau, theo động tác ma sát, hơi nóng càng ngày càng cao, giống như muốn bắn ra lửa vậy.

- Mèo con... mèo con ngoan... mèo con của anh...

Giọng nói trầm trầm khàn khàn của người đàn ông vang vọng bên tai khiến cho Mạc Cẩn hoàn toàn bị vây hãm, không còn chút sức nằm dài trên bàn, tùy ý để người đàn ông muốn làm gì thì làm.

Tuy rằng, dưới tình huống bây giờ, muốn hấp dẫn con mèo hoang nhỏ này đối với anh dễ như trở bàn tay, nhưng Cố cảnh ngôn vẫn muốn nghe chính miệng cô đáp ứng.

Mạc Cẩn bị hơi nóng quá mức kia dọa sợ, trên mặt là một lớp mồ hôi mỏng, đỏ ửng, khóe mắt ướt át:

- Cảnh Ngôn...

- Mèo ngoan, cho anh được không? Một lần thôi. Anh hứa sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm em đau... được không?

Giọng nói dịu dàng của anh như độc dược thấm thấu vào người cô, cũng như vậy, ánh mắt khẩn cầu kia làm cho người ta hận không thể lập tức gạt đầu đáp ứng những yêu cầu của anh.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn không cầm được sự mềm lòng. Sau đêm đó đến nay, cô vẫn luôn không cho anh đụng vào người. Cô biết mỗi tối anh ôm cô ngủ đều phải nhẫn nhịn cực kỳ khổ sở. Mỗi sáng thức dậy cô vẫn biết cái thứ nóng hổi chĩa vào mông cô là gì, nhưng vì vẫn còn tức giận, cô không muốn nhanh như vậy đã bỏ qua cho anh, nên cứ tỏ ra như không biết gì cả.

Dù sao mấy ngày qua cô cũng giày vò anh đủ rồi, nhất là hôm nay, nếu cứ để anh nhịn đói thế này, không khéo anh sẽ ra ngoài ăn bậy mất.

- Nhưng nơi này là phòng làm việc... Chúng ta về nhà làm tiếp... - Mạc Cẩn có chút không tự nhiên khi nghĩ đến chuyện trong giờ làm việc lại cùng với ông chủ làm chuyện phóng dăng này.

- Không có ai biết đâu...

Ngoại trừ thư ký Từ ở bên ngoài có thể đoán được phần nào...

Cố Cảnh Ngôn tiếp tục dụ dỗ:

- Mèo ngoan, anh thật sự nhịn không được nữa... cho anh... anh cam đoan, chỉ một lần thôi, được không? - Giọng ai đó càng ngày càng đáng thương.

Lòng Mạc Cẩn mềm nhũn, đầu vừa gật nhẹ đã bị Cố Cảnh Ngôn kéo vào trong vực sâu tình dục, không để ý đến người đàn ông nào đó vừa được như ý đã nở một nụ cười đầy tà ác.

Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng cởi hết quần áo trên người Mạc Cẩn ra, ngón tay không ngừng trêu chọc nơi hoa viên thần bí của cô, thăm dò hoa huyết ướt át đã hành hạ anh mấy ngày liền, động tác cẩn trọng, nhẹ nhàng. Vừa định đi vào, cô gái nhỏ dưới thân anh đã kêu lên một tiếng cực kỳ miễn cưỡng.

- Đứng... a... nhẹ... nhẹ chút.... Cảnh Ngôn...

Cố Cảnh Ngôn mỉm cười đầy tà ý, nhưng anh cũng biết bản thân không nhịn được lâu hơn nữa, dục vọng tích lũy vài ngày nay đã lên đến cực hạn, anh sợ đến lúc đó mình sẽ không thể khống chế nổi, cho nên nhất định phải để con mèo hoang nhỏ này chuẩn bị thật tốt trước khi anh 'xuất chinh', nếu không rất có thể sẽ khiến cô bị thương.

Cố Cảnh Ngôn cắn răng chịu đựng, kiên nhẫn trêu đùa cô gái nhỏ, cảm thấy cô đã chuẩn bị tốt, tiểu huyết đã đủ ướt và mềm, đã có thể tiếp nhận anh, anh mới nhẹ nhàng thở ra.

- Mèo ngoan, anh muốn vào trong - Sau khi Cố Cảnh Ngôn dịu dàng nói bên tai Mạc Cẩn, vật nam tính đặt ngay trước miệng hoa huyết bắt đầu chậm rãi tiến vào nơi chật chội ướt át kia.

- Ừm...

Ngay lúc Cố Cảnh Ngôn hòa nhập hoàn toàn vào hoa huyết, đụng thẳng vào hoa tâm của cô, Mạc Cẩn hét lên, khoái cảm mãnh liệt từ bên dưới truyền đến, khiến cả người cô run lên. Hoa huyết vốn đã chật hẹp lại càng thắt chặt, bao lấy vật thô to kia cách kín kẽ.

- A... mèo con... - Cố Cảnh Ngôn cũng không nhịn được trước khoái cảm đoạt mạng kia, mắt không chế rút ra cắn vào.

- Nhẹ... nhẹ chút... Aaa... đừng... chậm chút... ừm... chậm...

Chịu không nổi sự công kích dữ dội của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn nấc lên xin anh tha cho, nhưng lại không biết cô kêu xin như thế chỉ làm cho người đàn ông nào đó càng muốn hung hăng chà đạp cô một trận.

- Mèo con... chịu một chút... để anh yêu em... a...

- Huhu... em chịu... không nổi... sâu quá... xin anh... ừm... thả em... ừ... hức...

Tiếng kêu của cô gái hòa quyện vào tiếng thở dốc của người đàn ông cùng với âm thanh da thịt va chạm, ma sát nhau vang vang như khúc nhạc dâm mị trong văn phòng tổng giám đốc suốt buổi trưa hôm đó...

31. Chương 31: Suy Nghĩ Thâm Kín Của Cố Cảnh Ngôn

Chuyện phát triển đến mức này, có phải hai người họ sẽ giống như hoàng tử và công chúa sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn hay không?

Nếu như Cố Cảnh Ngôn chịu an phận, có lẽ cùng nhau trải qua những ngày náo loạn mà ngọt ngào thế này cũng không tệ. Nhưng mà bây giờ Cố Cảnh Ngôn càng lúc càng tham lam. Ngày qua ngày, anh càng cảm thấy việc biến Mạc Cẩn trở thành người chung chăn gối hợp pháp của mình, quang minh chính đại sống chung với nhau mới là chuyện tốt nhất.

Nhất là sau “sự kiện xem mắt” kia, suy nghĩ này của Cố Cảnh Ngôn càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến anh hận không thể lập tức cưỡng ép Mạc Cẩn đến cục dân chính đóng dấu kí tên.

Thật không thể tưởng tượng được, đến Cố Cảnh Ngôn cũng thấy mình có chút điên cuồng. Trước kia, từng có biết bao nhiêu người dùng đủ mọi thủ đoạn muốn anh bước vào lễ đường cùng họ, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy mình còn trẻ, vẫn chưa chơi đủ, không muốn bị ràng buộc...

Vậy mà chưa được bao lâu, bây giờ người nào đó cũng từng dùng thủ đoạn khiến anh bước vào lễ đường với cô, lại nhất quyết không muốn tiến vào phần mộ tình yêu của chính mình.

Bởi vậy mới nói, tốt nhất là đừng nên quá mạnh miệng, ở thế giới này, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Ôm cô gái nhỏ đang ngủ say trong lòng, Cố Cảnh Ngôn mỉm cười, đáy lòng dâng lên một hương vị ngọt ngào, có lẽ cảm giác này chính là hạnh phúc. Chỉ có điều, khi anh nghĩ đến ‘sự kiện xem mắt’ hôm trước, Cố Cảnh Ngôn lại bắt đầu có cảm giác khản trương, cả người anh gồng lên căng cứng, giống như một con hổ đang bị xâm phạm lãnh thổ vậy.

Cô mèo nhỏ dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, vô thức vồ vào bắp thịt cứng ngắt của anh, trở mình tìm một tư thế thoải mái, lằm bằm vài tiếng sau đó lại tiếp tục chơi cờ cùng Chu Công.

Thấy cô gái nhỏ không thoải mái. Cố Cảnh Ngôn lập tức thả lỏng thân thể, để cho Mạc Cẩn tiếp tục dựa vào lòng anh ngủ say. Nhưng anh lại không thể ngủ được, gác tay nằm suy nghĩ xem có biện pháp gì để mình được như ý muốn hay không.

Sáng hôm sau, Cố Cảnh Ngôn ôm cô gái còn đang ngáy ngủ vào phòng tắm, chỉ kém một chút nữa là giúp cô đánh răng rửa mặt luôn. Bây giờ anh là nô tài mới bên cạnh thái hậu rồi.

Mạc Cẩn đẩy anh ra khỏi phòng tắm chuẩn bị đóng cửa thay quần áo.

- Mèo con, hay là chúng ta cùng nhau thay đồ để tiết kiệm thời gian đi – Người đàn ông xấu bụng kiến nghị.

Mạc Cẩn liếc anh một cái, sau đó ném cho anh một cái cười trừ, không thèm nói lời nào, thẳng tay đóng cửa tống anh ra ngoài. Đối với người hầu như ngày nào cũng ở trong phòng làm việc diễn màn kịch tình, Mạc Cẩn không thể không thẳng tay được.

Giống như mọi ngày, hai người lên xe cùng đi làm. Nhưng hôm nay Cố Cảnh Ngôn không đi tuyến đường hằng ngày vẫn đi, mà lại đi vòng một vòng lớn.

Mạc Cẩn cảm thấy khó hiểu, chẳng biết người bên cạnh mình hôm nay bị chập mạch gì, gần đây biểu hiện anh luôn thất thường.

Xe dừng lại trước một cửa tiệm khang trang, người đàn ông điềm đạm nói:

- Bánh quy của tiệm này rất ngon đó – Anh vươn tay cởi dây an toàn cho cô.

Tuy rằng người đàn ông biểu hiện được rất lịch sự, nhưng Mạc Cẩn vẫn luôn cảm thấy có mùi âm mưu nào đó trong mắt anh. Cô xuống xe, đi vào tiệm.

Tiệm bánh cũng không lớn, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thơm của bánh nướng. Trong tủ trưng bày đủ mọi loại bánh ngọt, quả thật khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Sau khi nghe chủ tiệm giới thiệu, Mạc Cẩn lấy ba phần bánh, một cho thư ký Từ, một cho Thúy Thúy và một cho cô.

Sau khi trả tiền, Mạc Cẩn mới phát hiện Cổ Cảnh Ngôn không có vào cùng với cô. Đi một vòng thế này để mua bánh, mặc kệ trễ giờ làm, vậy mà anh lại không vào mua, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Mạc Cẩn ra khỏi tiệm bánh, đưa mắt tìm người đàn ông mất tích. Vừa quay đầu liền phát hiện anh đang đứng cách cô không xa, đang tập trung nhìn cái gì đó, trên mặt còn để lộ nụ cười kì lạ, lại có chút ngốc ngốc. Mạc Cẩn có chút sợ hãi, chẳng lẽ anh bị trúng tà?

Mạc Cẩn lại gần anh mới phát hiện, thì ra thứ anh đang nhìn là cửa kính tiệm đồ cưới. Sau tấm kính là một ma nơ canh mặc một chiếc váy cưới bằng lụa rất đẹp. Nhưng vấn đề không phải là chiếc áo cưới, vấn đề là biểu hiện ngu ngơ của Cổ Cảnh Ngôn.

- Mèo con, nếu em mặc vào nhất định sẽ trở thành cô dâu đẹp nhất thế giới – Cổ Cảnh Ngôn nhìn cô, hai mắt sáng lấp lánh, giống như bây giờ người đang mặc chiếc váy đó là cô vậy.

- Anh... - Anh đang gián tiếp cầu hôn em đó sao? Nhưng Mạc Cẩn không nói ra miệng.

Cổ Cảnh Ngôn đến gần, im lặng nhìn Mạc Cẩn rồi nói:

- Mèo con, em lấy anh nhé?

Lần đầu tiên trong đời Cổ Cảnh Ngôn cầu tình yêu, cũng là lần đầu tiên Cổ Cảnh Ngôn cầu hôn, đối tượng của hai lần trên đều là cô gái nhỏ xinh đẹp trước mắt này. Có lẽ ngoài cô ra, cũng sẽ không có ai có thể khiến cho anh cảm thấy điên cuồng như vậy.

Lần trước Tư Đồ Ý cảm thiệp cưới đến văn phòng anh ra vẻ thần bí nói có món quà lớn cho anh, cũng nhờ vậy mà anh tìm được Mạc Cẩn bỏ nhà ra đi. Nhưng mà không thể không thừa nhận rằng, lúc đó anh đã rất hâm mộ Tư Đồ Ý.

Im lặng chờ câu trả lời của cô gái nhỏ, trong lòng anh cũng âm thầm đắc ý, chuẩn bị cho cô gái trước mắt bổ nhào vào lòng anh, ôm cổ anh nghẹn ngào gật đầu đồng ý.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính, Cổ Cảnh Ngôn đã quên Mạc Cẩn bây giờ không còn là Mạc Cẩn trước kia nữa. Lúc trước Mạc Cẩn là cô bé luôn luôn phục tùng mệnh lệnh của anh, còn bây giờ cô là thái hậu, là chủ nhân của người họ Cổ nào đó.

- Khi nào anh thu dọn sạch sẽ mấy thứ hoa cỏ ong bướm xung quanh anh đi đã rồi hãy quay lại nói câu này với em - Cô gái quảng cho Cổ Cảnh Ngôn một câu xong quay đầu chui vào trong xe, mặc kệ người đàn ông nào đó đang muốn kết hôn đến phát điên.

Cổ Cảnh Ngôn cảm thấy như bị sét đánh, toàn thân cứng đờ một hồi lâu mới chán nản vào xe. Một người người đàn ông phong lưu phóng khoáng như Cổ Cảnh Ngôn không chỉ bị một cô gái từ chối tình yêu mà còn bị cự tuyệt việc kết hôn, nói ra thật khiến mọi người đều muốn rút mắt kính.

Trở lại trong xe, ai kia vẫn chưa hết hy vọng, ôm cô gái nhỏ vào lòng thủ thủ:

- Mèo con, thật sự bây giờ anh chỉ có một mình em, không có hoa cỏ ong bướm nào cả, em tin anh có được không?

- Trễ rồi! - Mạc Cẩn nhẹ nhàng đẩy người đàn ông ra, thản nhiên đáp.

Gương mặt Cổ Cảnh Ngôn uất hận, hung hăng cắn lên hõm cổ của cô một cái, khiến Mạc Cẩn nhin không được kêu lên:

- Anh làm gì thế! Đau chết đi được!!

Cổ Cảnh Ngôn làm như không nghe thấy Mạc Cẩn kêu đau, vẫn vùi đầu vào cổ cô, hết cắn rồi mút, lưu lại vết hồng trên làn da để chứng minh quyền sở hữu của mình:

- Mèo con, em là của anh! Anh mặc kệ em có đồng ý hay không, cả đời này em là của anh! Em trốn không thoát đâu!

Mạc Cẩn nhin không được khê cười, thì ra mới sáng sớm lại đi một vòng lớn như vậy là vì chuyện này. Cố Cảnh Ngôn lão luyện trong tình trường mà bây giờ lại dùng cách vụng về này ư? Có điều vừa nghĩ đến lời cầu hôn và câu nói bá đạo vừa rồi của anh, lòng Mạc Cẩn dâng lên một hương vị ngọt ngào.

Tuy nhiên, người đàn ông đang chán nản suy tư kia lại không hề để ý đến khoe môi đang cong lên của ai kia.

Thật là một buổi sáng tốt đẹp. Còn về việc hai người đã trễ giờ làm thì sao? Mặc kệ thôi.

32. Chương 32: Sự Kiện Xem Mắt 01

Chuyện khiến Cố Cảnh Ngôn canh cánh trong lòng ở sự kiện xem mắt ngày đó thật ra là như vậy.

Tuy rằng sau này, hai người đã hòa hợp lại với nhau, cuộc sống gia đình trôi qua cũng ngọt ngào, nhưng mà quan hệ của cả hai người không có tiến thêm một bước nào cả. Mãi đến khi Mạc Cẩn nhận được điện thoại của mẹ, ai đó mới ý thức đến vấn đề này.

Hơn nửa năm không về nhà, tuy rằng luôn miệng dặn dò ba mẹ đừng lo lắng cho cô, nhưng cô vẫn rất nhớ bọn họ, nói chuyện chưa được hai phút, hai mắt Mạc Cẩn đã bắt đầu ươn ướt.

- Tiểu Cẩn à, còn xem tiểu Hinh đã kết hôn rồi kìa, con cũng nhanh chóng quen bạn trai tìm hiểu cho rồi - Cuối cùng mẹ Mạc cũng đi vào vấn đề chính.

Mạc Cẩn giật mình:

- Ha ha, không vội đâu mẹ. Con còn chưa tốt nghiệp nữa mà. Đến lúc đó tính sau đi.

Mối quan hệ giữa cô và Cố Cảnh Ngôn vẫn luôn được giấu kín, người ngoài không ai biết một chút gì. Bây giờ tình cảm của hai người họ cũng được xem là ổn định, nhưng lại không biết phải báo cho mọi người biết như thế nào, nhất là mẹ.

Tuy mẹ cô tính tình ôn hòa, nhưng đối với mấy cậu ấm luôn có điểm phản cảm, sợ rằng đến lúc nào đó gặp phải phong ba, sẽ phải náo loạn một trận.

Mẹ Mạc nói:

- Bây giờ cũng là thời điểm tốt để tìm hiểu mà! Nghe cô con nói có một anh chàng họ hàng xa cũng đang làm việc ở chỗ của con, tuổi còn trẻ đã là kỹ sư có tiếng rồi! Con rảnh thì hẹn gặp người ta trò chuyện tìm hiểu, thanh niên trai trẻ nên giao lưu nhiều mới tốt!

Lúc này Mạc Cẩn mới biết mục đích thật sự của mẹ đằng sau cú điện thoại này, thì ra là muốn thúc cô đi xem mắt, Mạc Cẩn bất lực phân bua:

- Mẹ, thật sự là không cần phải gấp như vậy... Thật ra con...

Nhưng lời còn chưa nói hết, Mẹ Mạc đã phán cho một câu:

- Tiểu Cẩn, cô ba của con đã hẹn người ta giúp con rồi, 9 giờ sáng cuối tuần này, hai đứa sẽ gặp nhau ở nhà hàng Tây X - Bà tiếp tục dặn dò - Con phải tới đúng giờ đó! Nhớ đấy, nếu không mẹ không còn mặt mũi nào ăn nói với cô con đâu đó.

Mọi chuyện cứ như ván đã đóng thuyền không thể khước từ. Mẹ Mạc vốn hiền lành, dịu dàng nay lại cương quyết thế này, Mạc Cẩn hoàn toàn không có đường thoát. Chắc là mẹ cô già rồi nên cũng bắt đầu trở nên cường quyền hơn.

Sau khi cúp điện thoại, Mạc Cẩn vừa xoay người đã thấy ngay ánh mắt sắc bén của Cố Cảnh Ngôn, cô cảm thấy có chút mất tự nhiên, không lẽ anh đã nghe được gì đó? Mạc Cẩn cười cười, thấy anh không có phản ứng nào khác thường, thì tự an ủi mình không có việc gì. Dù sao cũng đi ăn một bữa cơm thôi mà, đến lúc đó có gì cô nói rõ ràng với người ta là được, chắc sẽ không sao đâu.

Tuy nhiên, có đôi khi Mạc Cẩn thật sự đã lạc quan quá mức...

Kết quả là buổi sáng chủ nhật ngày hôm đó, Cổ Cảnh Ngôn nói là phải tăng ca, thế nên Mạc Cẩn càng yên tâm đi xem mắt.

Đến chỗ hẹn là vừa 8h50, nhưng cô của Mạc Cẩn đã đến trước, bên cạnh còn có một thanh niên trẻ tuổi trông rất nho nhã.

- Chào cô ba - Mạc Cẩn lên tiếng chào hỏi - Thật ngại quá, đã để hai người chờ lâu.

- Mạc tiểu thư khách sao rồi, Mạc tiểu thư đến rất sớm đó chứ - Người thanh niên trẻ tuổi nhìn Mạc Cẩn, đôi mắt anh như biết cười, trong veo như một đứa trẻ.

Mạc Cẩn cảm thấy đôi mắt này rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời cô không thể nghĩ ra. Cô cố gắng nghĩ tới nghĩ lui một hồi cũng không thể nhớ nổi, bèn bối rối ngồi xuống đối diện chàng trai.

- Tiểu Cẩn, đây là Doãn Duy, lúc trước cậu ấy học ở trường cháu bây giờ, cũng xem như là đàn anh của cháu. Hiện tại đang là một kỹ sư rất có triển vọng - Cô của Mạc Cẩn lên tiếng giới thiệu.

Sau đó quay sang chàng trai nói:

- Doãn Duy, đây là cháu của cô, Mạc Cẩn, hiện đang học năm cuối. Tiểu Cẩn nhà chúng tôi học rất giỏi, năm nào cũng đạt học bổng hết.

- Xin chào Doãn tiên sinh - Mạc Cẩn chào hỏi khách sáo, trong lòng nghĩ xem làm thế nào để kết thúc cuộc xem mặt bất đắc dĩ này. Nếu như để cho bình giấm chua kia biết được thì cô chỉ có thể xong đời.

- Tiểu Cẩn, em có nhớ tôi không?

- Chúng ta đã từng gặp nhau sao? - Nghe người đàn ông hỏi bất chợt, Mạc Cẩn cũng không để ý đến cách xưng hô thân mật của anh ta.

Đôi mắt đẹp kia thoáng hiện lên nét mắt mát, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, anh cười nói:

- Ở tiệc của cửa tổng tài Tư Đồ...

Đến lúc này, Mạc Cẩn mới nhớ ra. Khó trách khi nhìn thấy Doãn Duy, cô lại cảm thấy anh ta quen đến vậy, thì ra chính là anh chàng có đôi mắt ấm áp trong tiệc cưới hôm đó, là người đã đỡ cô lúc cô sắp ngã cầu thang:

- A! Thì ra là anh! - Mạc Cẩn vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ sẽ có cơ hội gặp lại.

- Cuối cùng em cũng nhớ ra? - Nụ cười trên môi Doãn Duy sáng dần lên.

Lúc này, cô của Mạc Cẩn cũng tỏ ra kinh ngạc:

- Hai đứa biết nhau à?

Mạc Cẩn chỉ cười cười không giải thích gì thêm, tiện miệng nói:

- Có thể xem như là quen biết - Sau đó cô nói với Doãn Duy - Hôm đó thật sự rất cảm ơn anh.

Doãn Duy chỉ cười, không nói gì.

Hai người nói chuyện một hồi, tuy rằng không thể xem như bạn bè, nhưng nói chuyện cũng rất ăn ý, Doãn Duy là người rất khéo léo, sau khi kết thúc một đề tài, anh luôn chọn đúng thời điểm để mở đầu một đề tài khác.

Cô của Mạc Cẩn thấy ai người thân thiết như vậy, liền định mượn cớ rời khỏi để bọn họ tự nhiên hơn, nhưng vừa đúng lúc đó, một người đàn ông anh tuấn phi phàm bước vào nhà hàng, khiến hầu hết mọi người phải quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông đi về phía bàn của Mạc Cẩn đang ngồi, hơn nữa còn ngồi vào vị trí kế bên Mạc Cẩn, thân mật hôn lên má cô một cái, đầy mắt có thừa sự dịu dàng lẫn ấy này:

- Bảo bối, xin lỗi em, tại kẹt xe nên anh đến trễ.

Sau đó quay sang hai người đang hóa đá ở đối diện nở một nụ cười cáo lỗi.

Mạc Cẩm sợ chết điếng!!! Không phải hôm nay anh nói anh tặng ca hả? Sao giờ lại xuất hiện ở đây?

Nhìn cô gái nhỏ ngây người ra, Cố Cảnh Ngôn lại hôn cái chụt lên mũi của cô một cái, tiếp tục diễn kịch:

- Bảo bối, còn giận anh sao? Anh không cố ý mà... Em đừng giận nữa. Tối nay phạt anh rửa chén chịu không?

Doãn Duy không có một chút phản ứng nào, nhìn hai người thân mật không lên tiếng.

Còn cô của Mạc Cẩm cất tiếng hỏi đầy kinh ngạc:

- Tiểu Cẩm, chuyện này là thế nào?

33. Chương 33: Sự Kiện Xem Mắt 02

Cô của Mạc Cẩm cất tiếng hỏi đầy kinh ngạc:

- Tiểu Cẩm, chuyện này là thế nào?

Mạc Cẩm hung dữ trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây ra sự rối rắm này. Tuy rằng lên đi xem mắt là cô không đúng, nhưng mà anh không nên ở trước mặt họ hàng cô mà hủy hoại thanh danh của cô chứ! Thật không dám tưởng tượng sau khi mẹ cô biết cô sống chung với bạn trai thế này sẽ có phản ứng gì.

Mạc Cẩm hung hăng đạp chân của Cố Cảnh Ngôn một cái thật đau. Món nợ này về nhà em sẽ tính sổ với anh! Sau đó quay sang áy náy giải thích:

- Cô ba, chuyện này... chuyện này... Xin lỗi cô, thật ra mẹ cháu không biết cháu đã có bạn trai cho nên... cho nên mới... Ha ha, thật ngại quá! Vốn hôm nay cháu định đến để nói cho rõ vậy mà...

Kết quả là vì gặp lại Doãn Duy nên nhất thời cao hứng quên mất tiêu... Mạc Cẩm nói thầm trong lòng.

Thấy Doãn Duy ngồi yên một chỗ không lên tiếng, gương mặt tỏ ra có chút thâm trầm, Mạc Cẩm cảm thấy xấu hổ:

- Doãn Duy, thật có lỗi... tôi...

Lúc này, Doãn Duy mới khôi phục lại nụ cười, anh nói:

- Không sao, hôm nay có thể gặp lại tiểu Cẩm, tôi rất vui – Sau đó quay sang nói với Cố Cảnh Ngôn – Cố tổng, nghe danh đã lâu.

Doãn Duy đưa tay ra bắt tay chào hỏi. Cố Cảnh Ngôn khách khí trả lời:

- Khách sáo rồi, Doãn tiên sinh. Hôm nay thật sự đã đường đột.

Sau khi hai người bắt tay xong, Cố Cảnh Ngôn xoay sang nói với cô Mạc vẫn còn đang thờ người ra:

- Cô Mạc, thật ngại quá. Chuyện cháu và tiểu Cẩm không nói rõ cho hai người và gia đình, tạo thành hiểu lầm hôm nay, là cháu không tốt. Hôm nào cháu mời cơm mọi người dùng cơm cáo lỗi.

Tuy rằng cô Mạc bị sự việc đột ngột này làm cho choáng váng nhưng khi thấy cháu mình có một đối tượng tốt như vậy, đáng người anh tuấn khôi phải bàn, lại còn là một nhân vật được lót chữ ‘tổng’, bà cô cũng không biết nói gì hơn, chỉ cười haha nói:

- Không có gì, không sao cả, là tôi hồ đồ.

Cuối cùng, bốn người đều mang tâm sự riêng của mình ăn qua loa cho xong bữa cơm rồi nhanh chóng kết thúc cuộc xem mắt hỗn loạn này.

Vừa về đến nhà, Mạc Cẩn ném túi xách lên sofa, xoay người đánh tới tấp vào người Cố Cảnh Ngôn:

- Anh là tên đáng ghét! Đồ vô lại! Đồ chết tiệt!

Cố Cảnh Ngôn ôm Mạc Cẩn vào trong lòng, mặc cô đánh thẳng vào ngực mình. Anh không sợ đau, chỉ sợ cô không cẩn thận làm mình bị thương. Đáng lẽ ra nhìn người con gái của mình lên đi xem mắt, anh còn ôm một bụng ghen tuông chưa có chỗ rút, ai ngờ cô gái này còn khá hơn, chơi đòn đánh phủ đầu, vừa về đến đã bỏ nhào qua đánh người, lại còn mắng mỏ nữa chứ.

- Có chuyện gì? Hả? – Cố Cảnh Ngôn không còn cách nào, chỉ có thể vừa làm bia cho cô rút giận, vừa dỗ ngọt.

- Anh còn dám hỏi?! Đi xem mắt là em không đúng, nhưng em đi cũng chỉ là để nói tiếng từ chối lòng tốt của cô em thôi! Anh giỏi lắm! Không nói tiếng nào đã chạy tới, còn cố ý nói cho họ biết chúng ta đang sống chung. Nếu mẹ em biết nhất định sẽ lột da em! – Mạc Cẩn càng nói càng tức, lại càng dùng sức đánh anh.

- Ui!

Cố Cảnh Ngôn khẽ nhủ mày kêu lên, giống như bị đánh đau lắm vậy, khiến Mạc Cẩn nhanh chóng dừng tay, không dám đâm vào ngực anh nữa. Nhưng cơn giận này sao có thể tiêu được, cô trừng mắt nhìn anh.

Cố Cảnh Ngôn cầm bàn tay đỏ ửng của Mạc Cẩn kéo lên môi hôn nhẹ:

- Đến lúc đó anh đi cùng em. Nếu mẹ vợ đánh em, anh sẽ chịu đòn thay em. Không cần phải lo, có anh ở đây.

- Hừ, còn mẹ vợ nữa chứ?! Anh cho rằng sẽ dễ dàng lọt qua cửa của mẹ em vậy sao?!

- Anh là con rể tốt nhất, có đốt đèn cũng khó mà tìm được, sao mẹ em có thể gây khó dễ cho anh được chứ? Huống chi anh lại yêu con gái của mẹ em nhiều như vậy? – Cố Cảnh Ngôn tự tin như thể qua được cửa ải mẹ vợ này là một chuyện nhỏ.

- Hừ - Mạc Cẩn tiếp tục hắt nước lạnh vào anh – Em vẫn chưa nói cho anh biết. Lúc còn trẻ mẹ bị một thiếu gia có tiền vứt bỏ, em chính là con của tên đàn ông phụ bạc kia, cho nên – Mạc Cẩn gần từng chữ - Mẹ em ghét nhất là loại cậu ấm con nhà giàu luôn tự cho mình là đúng.

Nói xong, Mạc Cẩn còn nở một nụ cười đồng tình.

Cố Cảnh Ngôn ngây dại. Sống đến chừng này, lần đầu tiên anh nghe có người ghét bỏ một con rể tốt như anh:

- Không thể nào! – Anh ngơ ngác nhìn Mạc Cẩn, này, có phải mèo con của anh đang đùa anh không đó?

Mạc Cẩn nghiêm túc gật đầu:

- Đó là sự thật. Vừa đúng Cố thiếu gia anh hoàn toàn phù hợp với điều kiện đã nêu. Hơn nữa, anh còn là một kẻ đào hoa bịp bợm. Cho nên chúc mừng anh, Cố thiếu gia, anh chuẩn bị tinh thần sẽ bị knock-out đi – Vừa nói, Mạc Cẩn vừa giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn lại dùng sức ôm chặt lấy con mèo bướng bỉnh, oan ức nói:

- Nhưng mà anh đã cải tà quy chính rồi. Anh quyết định sẽ chỉ treo cổ trên một thân cây mà thôi!

Mạc Cẩn nhủ mày, không nói nữa.

- Hay là chúng ta lên xe trước mua vé bổ sung sau, bắt chuyến Tư Đồ Ý, đến lúc có em bé mẹ em không đồng ý cũng không được – Người nào đó tự đề xuất ra một ‘diệu kế’.

Mạc Cẩn tiếp tục dội nước lạnh:

- Được đó, đến lúc đó em về với mẹ, tìm một người đàn ông hiền lành thật thà lấy họ. Cuộc sống của ba mẹ em bây giờ rất tốt, chắc sau này em cũng sẽ...

Mạc Cẩn còn chưa nói hết, đã bị người đàn ông sắp phát điên nào đó ngắt lời:

- Không được, không được! Em có con với anh, sao lại lấy thằng khác! Trừ khi anh chết, nếu không em đừng hòng!

- Thì chính anh là người nói vậy trước mà... - Mạc Cẩn uất ức.

...

Đêm đó, hai người im lặng nằm cạnh nhau. Mạc Cẩn dựa vào bộ ngực rắn chắc kia, thoải mái ngáp dài. Ngay lúc cô muốn nhắm mắt ngủ một chút lại nghe thấy tiếng ai đó nói vô cùng nghiêm túc:

- Tiểu Cẩn, tết âm lịch năm nay anh và em đi gặp ba mẹ em được không?

Sau chuyện lần này, mẹ sẽ nhanh chóng biết tin mình đang sống chung với bạn trai. Nói chuyện điện thoại thì có thể ứng phó được tạm thời, nhưng mà đến cuối năm về nhà khẳng định trốn không thoát. Tuy rằng tính mẹ dịu dàng, nhưng không có nghĩa sẽ không nổi giận. Bình thường những người nhẹ nhàng như vậy đến lúc nổi nóng còn kinh khủng hơn những người bình thường nữa.

Dẫn Cố Cảnh Ngôn về nhà, đến lúc đó dù mẹ có cầm roi đánh cô cũng đã có tấm bia đỡ ở bên cạnh rồi. Mẹ cô có thể trút hết tức giận từ con gái lên người đàn ông của cô, vậy là tốt rồi!

Mạc Cẩn lười biếng ngáp một cái:

- Được. Đến lúc đó mẹ có đánh anh em cũng mặc kệ.

34. Chương 34: Gặp Mặt

Nhưng Mạc Cẩn còn chưa kịp dẫn Cố Cảnh Ngôn về nhà gặp ba mẹ mình, cô đã phải ra mắt người lớn nhà anh, hơn nữa còn là gặp trong tình huống không kịp chuẩn bị gì.

Buổi tối hôm ấy, sau khi hai người dùng cơm xong, Mạc Cẩn đang đứng rửa chén trong bếp, còn tên háo sắc nào đó thì đứng bên cạnh quấy rầy. Hơn nữa anh còn đặc biệt thích quấy rối cô khi cô đang bận rộn trong bếp, chỉ cần không cẩn thận một chút thì nhà bếp sẽ trở thành “nhà ăn” luôn.

Ngay lúc Mạc Cẩn sắp không thể ngăn cản được sự tấn công vây hãm của ai đó, di động Cố Cảnh Ngôn chợt reo lên, hơn nữa lại còn liên tục reo gọi, giống như người bên kia nhất định phải gọi đến anh khi bắt máy mới thôi.

Không còn cách nào, Cố Cảnh Ngôn mang cái mặt đen xì hung tợn đi nghe điện thoại. Không biết đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy sắc mặt anh càng ngày càng biến đổi, chân mày lộ rõ vẻ lo âu.

Sau khi cúp điện thoại, Cố Cảnh Ngôn không giải thích gì cả, chỉ kêu Mạc Cẩn thay đồ đi ra ngoài với anh. Thấy sắc mặt nghiêm trọng của Cố Cảnh Ngôn, Mạc Cẩn không dám hỏi gì nhiều, cô vội vàng thay đồ sau đó cùng anh lên xe rời khỏi nhà.

Mãi đến khi xe dừng trước một bệnh viện tư nhân nổi tiếng, Mạc Cẩn mới không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Bệnh tim mẹ anh tái phát, vừa nhập viện rồi.

- Hả?! – Mạc Cẩn không nhịn được thốt lên, khó trách sau khi nghe điện thoại xong, vẻ mặt anh lại nghiêm trọng như vậy.

Chợt, Mạc Cẩn giật mình. Hình như... Là cô đang đi gặp người lớn nhà anh sao? Nhưng mà cô còn chưa chuẩn bị gì hết mà! Tiếp đó trong đầu cô đầy ắp những hình ảnh mấy bà mẹ chồng khó tính trên tivi...

- Đi thôi - Cố Cảnh Ngôn kéo tay cô đi về hướng phòng bệnh.

- Ừm - Mạc Cẩn đáp lại, không dám suy nghĩ lung tung, chủ yếu bây giờ là đi thăm bệnh.

Nhưng khi đến trước phòng bệnh, Mạc Cẩn vẫn không thể kiềm chế cảm giác khẩn trương, lòng bàn tay cô đổ đầy mồ hôi. Có lẽ Cố Cảnh Ngôn cũng phát hiện ra, nên trước khi gõ cửa anh xoay người ôm lấy Mạc Cẩn, dịu dàng nói:

- Đừng căng thẳng, không sao đâu, có anh ở đây - Sau đó chế giễu cô - Mẹ của anh vẫn dễ đối phó hơn gấp trăm lần bà mẹ đặc biệt của em...

Nghe anh nói đùa như thế, Mạc Cẩn cũng bớt căng thẳng phần nào. Cô mím môi trừng mắt nhìn người đàn ông một hồi rồi nói:

- Vào thôi.

Cố Cảnh Ngôn cười nhạt, gõ cửa xong anh cẩn thận đẩy cửa, rồi hai người bước vào trong phòng.

- Mẹ không sao chứ? Bác sĩ nói thế nào?

Trong phòng bệnh rộng rãi chất đầy những giỏ hoa quả tươi. Trên giường bệnh có một người phụ nữ sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn không giấu được khí chất cao quý. Bà đang bưng chén cháo định ăn, nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn và Mạc Cẩn bước vào thì dừng lại.

- Không có gì. Mẹ không sao. Chỉ là bệnh cũ. Ba con cũng rất sốt ruột.

Mẹ Cố cười cười, thoáng nhìn thấy Mạc Cẩn, nụ cười trên môi lại càng sâu. Cố Cảnh Ngôn kéo Mạc Cẩn về phía trước, giới thiệu với mẹ mình.

- Mẹ đây là Mạc Cẩn. Mẹ gọi cô ấy là tiểu Cẩn cũng được. Cô ấy đến thăm mẹ.

Đột nhiên bị đẩy về phía trước, Mạc Cẩn có chút hốt hoảng, nhưng đã đến nước này rồi cô cũng chỉ có thể mặt dày gọi một tiếng “bác gái” rồi cúi đầu lúng túng.

Cố Cảnh Ngôn nắm lấy tay cô cúi xuống thì thầm vào tai cô:

- Không phải là bác gái, phải gọi là mẹ.

Nghe thấy thế Mạc Cẩn nhin không được lấy cùi chỏ thúc Cố Cảnh Ngôn một cái, lại len lén nhìn sang mẹ Cố, phát hiện bà đang nhìn hai người họ rất có hứng thú. Mặt cô càng nóng hơn, đã đỏ lại càng đỏ.

Mẹ Cố cười thân thiết nói:

- Tiểu Cẩn có lòng rồi!

- Mẹ, khi nào rảnh con sẽ dẫn tiểu Cẩn đến thăm mẹ.

Cố Cảnh Ngôn vừa nói vừa cười như có ý trêu ghẹo. Mạc Cẩn cũng rất muốn đáp cho anh một đáp, nhưng ở trước mặt mẹ Cố cô không dám làm càn, chỉ có thể cười cười:

- Xin bác gái đừng chê.

Làm sao mẹ Cố lại không nhìn ra suy nghĩ trong lòng của con trai bà chứ. Bà lắc đầu cười bất đắc dĩ:

- Con đó đừng có hù người ta chạy mất.

Mọi chuyện đều nằm ngoài dự kiến của Mạc Cẩn, nào là mẹ chồng ác độc, nào là chia rẽ uyên ương, tất cả những cái đó đều không có. Mặc dù lần đầu gặp mặt nói chuyện không được hòa hợp lắm, nhưng cũng không đến nỗi nào là không thoải mái.

Sau đó cứ hai ngày một lần, Cố Cảnh Ngôn lại kéo Mạc Cẩn đi thăm bệnh. Dần dần cô càng hiểu rõ mẹ Cố hơn. Có lần nhân lúc Cố Cảnh Ngôn đi ra ngoài, Mạc Cẩn không nhịn được hỏi một câu.

- Bác không phản đối chuyện cháu cùng Cảnh Ngôn sao?

Mẹ cố mỉm cười:

- Phản đối? Tại sao bác phải phản đối? Bác chỉ có mỗi một đứa con trai này, nó thích là được rồi. Huống hồ nó cũng đã trưởng thành, bác không thể quản nó được nữa – Bà ngưng một chút uống một ngụm trà rồi nói tiếp – Mấy năm gần đây nó ăn chơi như vậy đã đủ rồi. Trước đây nó phóng túng bừa bãi, chỉ cần không

làm gì quá đáng, bác cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Đã lâu như vậy rồi bác chưa từng thấy nó quen một ai nghiêm túc cả, chứ đừng nói tới chuyện dẫn về nhà.

Điều này có nghĩa là Mạc Cẩn là người đầu tiên Cố Cảnh Ngôn dẫn về gặp ba mẹ. Nói xong bà nở nụ cười.

Thật sự đây là những lời từ trong lòng của mẹ Cố, con trai bà đã lớn, biết rõ bản thân muốn gì. Vậy thì tại sao bà phải can thiệp vào chuyện riêng của anh chứ. Huống hồ nhìn thấy anh đối với Mạc Cẩn thật sự nghiêm túc, cũng đủ biết anh đã hoàn toàn rơi vào lưới tình. Hơn nữa mấy ngày qua tiếp xúc với Mạc Cẩn, bà có thể đánh giá được Mạc Cẩn thật sự là một cô gái lương thiện. Có con dâu như thế cũng không tệ.

Vừa bàn xong đề tài này thì Cố Cảnh Ngôn trở lại phòng bệnh, nhìn thấy mẹ mình đang cười vui vẻ, còn Mạc Cẩn lại ngồi ngơ ngác thì dò hỏi:

- Hai người đang bàn chuyện gì mà vui thế?

- Mẹ và tiểu Cẩn nói chuyện lúc nhỏ của con – Mẹ Cố nói nửa đùa nửa thật.

- Mẹ định dọa cho cô ấy bỏ chạy đúng không, còn nói con! – Cố Cảnh Ngôn bây giờ giống như một đứa trẻ đang làm nũng vậy.

Mẹ Cố và Mạc Cẩn nhìn nhau cười. Lúc rời khỏi bệnh viện Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ôm lấy Mạc Cẩn chôn mặt vào hõm cổ cô.

- Mẹ của anh không khó đối phó đúng không? - Giọng của anh nghe như rất vui

- Còn bác trai...

- Ba anh hả? Vậy thì em càng không cần phải lo. Nếu mẹ anh không có ý kiến thì ông ấy cũng chẳng dám ý kiến gì đâu.

Mạc Cẩn sững sốt một chút, sau đó liền hiểu ra, cô hôn nhẹ lên gương mặt của Cố Cảnh Ngôn một cái, chỉ mỉm cười không nói gì.

- Tiểu Cẩn, chúng ta về nhà thôi – Cố Cảnh Ngôn đột nhiên nói.

- Ủa? Không phải chúng ta đến công ty sao? - Mạc Cẩn có chút không hiểu sao tự nhiên anh lại đổi ý?

- Anh nhện không được. Anh muốn em!

Dứt lời, anh ôm sát Mạc Cẩn vào người, để cho cô cảm nhận được vật nào đó đã bắt đầu cứng rắn. Ám hiệu này có nghĩa gì không cần nói cũng biết.

Mạc Cẩn đỏ mặt, nhện không được mắng một tiếng:

- Anh! Cố Cảnh Ngôn, anh là đồ háo sắc!!!

Người đàn ông này đúng là tinh trùng lên não rồi!

35. Chương 35: Thắng Thắn

Không bao lâu mẹ Cố đã xuất viện về nhà tịnh dưỡng. Cố Cảnh Ngôn và Mạc Cẩn không cần phải chạy đi chạy lại nữa. Tuy nhiên Cố Cảnh Ngôn vẫn thường xuyên bị mẹ Cố gọi điện bảo dẫn Mạc Cẩn đến Cố gia ăn cơm.

Cuộc sống của Mạc Cẩn lại trở về bình thường. Hằng ngày đi làm đều bị ông chủ kêu vào phòng làm việc quấy rối. Thỉnh thoảng lại đi ăn cùng với Thúc Thúc và đi thăm Ôn Hinh. Xế chiều hai người họ cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn, sau đó về nhà nấu cơm. Buổi tối là khoảng thời gian hai người ân ái.

Cuộc sống mỗi ngày của Mạc Cẩn đều trải qua như vậy, vừa đơn giản lại vừa hạnh phúc.

Một tháng thực tập trôi qua thật nhanh. Ngày khai giảng đã đến, Mạc Cẩn đã là sinh viên năm tư rồi. Nhưng mà ai nấy cũng biết sinh viên năm cuối thường ít khi đến trường, bởi vì phần lớn họ đều ra ngoài làm việc hoặc bận rộn đi thực tập.

Cho nên Mạc Cẩn vốn đã bị giai cấp tư sản mua chuộc, nay càng không muốn bỏ qua nơi ở thoải mái như thế mà trở về ký túc xá eo hẹp kia. Hơn nữa cô vẫn tiếp tục công việc làm trợ lý thư ký. Nói cách khác, cô chính là bị người nào đó lấy công việc trực tiếp mua chuộc.

Diệt Tuyệt lão sư không hiểu chuyện, khi nghe tin còn vui vẻ rất lâu, còn tưởng đâu học trò của mình giỏi đến mức vẫn chưa chính thức tốt nghiệp mà đã được một doanh nghiệp nổi tiếng như thế tuyển dụng, khiến ông rất đắc ý, báo hại Mạc Cẩn xấu hổ không dám gặp mặt ông. Cứ thế này liệu cô có bị xem như người dùng sắc đẹp để mưu cầu danh lợi không?

Đương nhiên cô bạn học Thúy Thúy cũng đồng thời được tuyển chọn.

Mạc Cẩn còn nhớ lúc cô quyết định thẳng thắn nói rõ mọi chuyện, mời Thúy Thúy ăn cơm. Khi Thúy Thúy nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn, quả thật vẻ mặt của cô ấy như nhìn thấy quỷ vậy. Miệng há hốc suốt cả buổi, một câu cũng không nói ra được, mãi nửa ngày trời mới thốt lên ba chữ “tổng giám đốc”.

Còn Cố Cảnh Ngôn giống như thấy vẫn chưa dọa cô đủ, cười thân thiết tự giới thiệu với Thúy Thúy rằng:

- Xin chào, tôi là Cố Cảnh Ngôn, là bạn trai kiêm người sống chung với tiểu Cẩn.

Đương nhiên là sau khi nói xong câu đấy anh bị Mạc Cẩn đánh cho một cái. Sau khi Thúy Thúy tiêu hóa thông tin tức giận gân này, cô chợt nhớ lại cuộc nói chuyện ở nhà ăn tại công ty ngày hôm đó, cô lập tức hỏi Mạc Cẩn:

- Thì ra hôm đó cậu không phải nói đùa!

Mạc Cẩn gật đầu cười vô tội:

- Tôi không hề nói đùa, chỉ là cậu không tin mà thôi.

Thấy vẻ mặt như nuốt hận của Thúy Thúy Mạc Cẩn cười vô cùng vui vẻ.

- Cậu với Ôn Hinh đều giống nhau, giấu kín như bưng. Hừ!!

Mạc Cẩn lập tức xin lỗi. Việc cô giấu giếm sự thật với bạn tốt là cô không đúng, cho nên cô thực sự rất sợ Thúy Thúy tức giận. Lúc này Cố Cảnh Ngôn ngồi bên cạnh mới mở miệng:

- Việc này không thể trách tiểu Cẩn được. Là lỗi của tôi.

Nhưng Cố Cảnh Ngôn còn chưa kịp nói xong đã bị Thúy Thúy ngắt lời:

- Haha chuyện này không liên quan đến tổng giám đốc! Không hề liên quan! Tổng giám đốc không cần phải để trong lòng, tôi không có ý trách móc gì ai đâu.

Mạc Cẩn vừa muốn nổi giận lại vừa buồn cười, trừng mắt nhìn cô bạn của mình đang làm bộ làm tịch kia, lại liếc nhìn Cố Cảnh Ngôn đang cố gắng nhịn cười, cảm thấy thật không thể nói nên lời.

Có điều Thúy Thúy thật sự không để trong lòng. Sau đó cô cũng không nhắc lại việc này. Tuy nhiên đôi khi cô không nhịn được lại chọc ghẹo Mạc Cẩn một chút:

- Dì họ của cậu cũng được quá chứ!

- Haha, quá khen, quá khen! - Mạc Cẩn chỉ cười trừ ứng phó cho xong.

Còn Ôn Hinh khi nghe chuyện, phản ứng của cô khá bình tĩnh. Mãi đến khi Mạc Cẩn nói hết cô mới cười tươi nói:

- Thật ra sau hôn lễ Tư Đồ Ý đã có nói cho tớ biết rồi.

- Hả? Tư Đồ Ý đã biết rồi? – Lần này đến phiên Mạc Cẩn giật mình.

Ôn Hinh khẽ gật đầu:

- Anh ấy đã biết rồi! Chính anh ấy đến đưa thiệp mời cho Cố Cảnh Ngôn và bảo anh ta đến dự hôn lễ - Ôn Hình còn chưa nói chìa khóa phòng nghỉ của Mạc Cẩn là do Tư Đồ Ý chuẩn bị cho Cố Cảnh Ngôn.

Cuối cùng Mạc Cẩn cũng biết đầu đuôi sự việc, cô tức anh ách nói:

- Tớ biết ngay là tên mặt lạnh hẹp hòi đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tớ mà!!

Là bà xã của hắn chạy đến ngủ với cô, đâu phải là cô muốn cướp bà xã của hắn. Người đàn ông này quả là nhỏ mọn. Mạc Cẩn thầm nhủ trong lòng: Từ nay về sau chộc ai cũng được, ngàn vạn lần không được chộc đến tên đàn ông nhỏ mọn họ Tư Đồ đó.

Nhìn Mạc Cẩn tức giận như vậy, Ôn Hình không hề lo lắng, cũng cảm thấy không cần khuyên gì cô bạn. Dù sao hiện tại cậu ấy hạnh phúc là tốt rồi. Tuy rằng vẫn còn chưa qua cửa ải của mẹ nuôi và mẹ cô, nhưng cô cảm thấy sẽ không có vấn đề gì cả. Bà mẹ khó tính của cô cuối cùng cũng đã chịu chấp nhận Tư Đồ Ý rồi. Mẹ nuôi dịu dàng như vậy chắc sẽ không làm khó dễ gì Cố Cảnh Ngôn đâu.

Tuy rằng hai người phụ nữ kia đều rất có ác cảm với các thiếu gia con nhà giàu, nhưng Ôn Hình biết họ còn quan tâm đến hạnh phúc của con gái mình hơn cả những người đàn ông kia nữa.

- Cậu định giấu mẹ nuôi chuyện này đến khi nào? Cả mẹ tớ cũng sẽ biết. Bà ấy còn lợi hại hơn cả mẹ nuôi nữa.

- Cảnh Ngôn nói tết này sẽ cùng tớ trở về.

Dù sao thì Cố Cảnh Ngôn cũng đã đồng ý, cho dù có đánh có mắng anh đều sẽ nhận hết. Mạc Cẩn không cần phải lo lắng vấn đề này. Ngược lại, cô lại cảm thấy hứng thú với phần bụng nhô lên tròn trĩnh của Ôn Hình hơn. Cô đưa tay xoa bụng Ôn Hình nhẹ nhàng nói:

- Bé con, là mẹ nuôi đây. Con phải nhớ kỹ đấy, phải ngoan nhé, nếu con là con trai thì sau này phải làm con rể của mẹ, còn là con gái thì mẹ hỏi cưới con về làm dâu của mẹ chịu không? Bé con không trả lời, mẹ nuôi xem như con đã đồng ý rồi nha.

Mạc Cẩn càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn không ngờ rằng lời nói đùa này về sau lại là khởi đầu của một chuyện tình khác. Tuy nhiên đó là chuyện của đời sau.

Ôn Hình nghe cô nói mà không nhận được cười cũng vui vẻ nói đùa:

- Mùa Hè năm sau là có thể biết được nó là con dâu hay con rể của cậu rồi. Nhưng mà cậu cũng phải nhanh nhanh sinh một đứa mới được!

Mạc Cẩn đỏ mặt, còn Ôn Hình thì nở nụ cười.

36. Chương 36: Tiệc Cuối Năm

Chớp mắt đã đến cuối năm, các trường học đã bắt đầu cho học sinh sinh viên nghỉ Đông. Vậy mà Mạc Cẩn vẫn còn ở công ty giúp Cố Cảnh Ngôn xử lý công việc.

Mỗi cuối năm là thời điểm những công ty lớn như thế này vô cùng bận rộn. Mà Mạc Cẩn và thư ký Từ đang bận bịu chuẩn bị bữa tiệc cuối năm của công ty. Nào là sắp xếp bàn ghế, lên thực đơn, chuẩn bị những tiết mục trò chơi, thật sự là cũng bận rộn không kém gì vị tổng giám đốc nào đó đang đầu tắt mặt tối trong phòng làm việc kia.

Không dễ dàng gì mới chờ đến ngày bữa tiệc cuối năm của công ty được diễn ra. Cố Cảnh Ngôn rất muốn cùng Mạc Cẩn đi đến đó, nhưng vì Mạc Cẩn lo lắng đi cùng nhau đến bữa tiệc sẽ dễ bị người khác nhìn thấy, nên mặc kệ Cố Cảnh Ngôn quẩn lầy làm phiền thế nào cô cũng kiên quyết từ chối anh, muốn đi chung với thư ký Từ.

Thế là Cổ Cảnh Ngôn cứ như vậy bị vứt bỏ một cách tàn nhẫn. Anh tự mình lái xe đi với gương mặt u ám oán hận, nhưng chỉ cần nghĩ sau đêm nay anh và cô sẽ không cần phải trốn tránh như vậy nữa thì trong lòng lại cảm thấy đắc ý, thôi thì nhin một chút cũng được.

Mạc Cẩn vừa đến cổng liền bị thư ký Từ cương quyết đẩy vào văn phòng của Cổ Cảnh Ngôn bắt thay quần áo. Chị nói đây là bữa tiệc cuối năm, theo thường lệ, các cô gái luôn phải trang điểm thật xinh đẹp mới được dự. Chị còn nói mỹ nữ ở công ty này nhiều như vậy, họ đều có ý đồ với tổng giám đốc anh tuấn giàu có của cô. Nếu không ăn mặc xinh đẹp một chút, rất có thể sẽ bị những đóa hoa đại kia thừa cơ tấn công cướp lấy mục tiêu.

Mạc Cẩn không thuyết phục được chị, đành phải mặc bộ lễ phục màu rượu đỏ mà thư ký Từ đã chuẩn bị sẵn từ lúc nào.

- Đây... có thể không trang điểm được không?

Bộ lễ phục hoàn toàn tôn lên những đường cong xinh đẹp trên cơ thể của Mạc Cẩn. Kiểu vai trần làm lộ ra màu da vô cùng bắt mắt của cô. Cô chưa bao giờ dám thử mặc những bộ đồ như thế này.

- Không được, không được! Em mặc như vậy thực sự vô cùng xinh đẹp. Đảm bảo mấy anh quản lý, trưởng phòng đều sẽ choáng váng – Thư ký Từ vừa nhìn Mạc Cẩn vừa khen ngợi, thật không ngờ chỉ hơi trang điểm một chút thôi mà Mạc Cẩn ngày thường mộc mạc lại trở nên xinh đẹp lạ thường như vậy. Bộ lễ phục màu đỏ rượu trên người Mạc Cẩn khiến cho cô trông vừa ngây thơ lại vừa quyến rũ. Thật đủ làm người khác không thể rời mắt được.

Quả nhiên lúc Mạc Cẩn vừa bước vào đại sảnh lập tức hấp dẫn ánh mắt của cả khán phòng. Ai nấy đều không ngờ rằng một nữ sinh bình thường điềm đạm hóa ra lại là một đại mỹ nhân. Có hơn một nửa phái nam ở đây đều âm thầm tính toán trong lòng, làm thế nào để có thể khiến trái tim cô rung động, để ôm được mỹ nhân về nhà.

Tuy nhiên tâm tình của “mỹ nhân” lại không giống như vậy.

Vốn với chức vụ của Mạc Cẩn, cô không được ngồi ở ghế đầu. Mà ban đầu, Mạc Cẩn cũng quyết định sẽ ngồi chung chỗ với Thúy Thúy. Nhưng không ngờ thư ký Từ lại kéo cô lên hàng ghế đầu ngồi, lại còn cố ý sắp xếp cô ngồi bên cạnh Cổ Cảnh Ngôn nữa chứ.

Mạc Cẩn cương quyết không chịu nhưng thư ký Từ vô cùng đáng thương nói:

- Tiểu Cẩn, em sẽ không nhẫn tâm nhìn chị bị đuổi việc chứ?

Mạc Cẩn đành bất đắc dĩ ngồi xuống. Chị ấy biết rõ cô thích mềm không thích cứng, không chịu nổi khi thấy người khác khổ sở, vậy mà vẫn cố ý làm ra vẻ đáng thương cho cô xem, nhưng đúng là cô không thể từ chối được mà. Nhìn Cổ Cảnh Ngôn và thư ký Từ trao đổi ánh mắt một cách thần bí, Mạc Cẩn cảm thấy vô cùng hối hận, trong lòng cũng có một chút bất an, không biết sắp sửa sẽ có chuyện gì xảy ra đây.

May thay, ngoại trừ những ánh mắt dò kị của những cô gái ở phía sau, bữa tiệc cuối năm vẫn được tiến hành thuận lợi cho đến hoạt động rút thưởng cuối cùng. Cái gọi là hoạt động rút thăm trúng thưởng chính là lúc mọi người vừa mới vào sảnh tiệc sẽ được nhận một mã số, sau đó tiến hành rút số. Người trúng giải nào sẽ được nhận phần thưởng tương ứng của giải đó.

Rất nhiều công ty đều có hoạt động như vậy vào buổi tiệc cuối năm. Tuy rằng đây là một hoạt động không hề mới mẻ nhưng lại được rất nhiều người yêu thích. Phần thưởng mà, ai lại không thích chứ.

Nhưng hình như đợt rút thăm trúng thưởng năm nay có chút khác biệt so với mọi năm. Khác ở chỗ nào?

Khác biệt ở chỗ, những phần thưởng lần này đều là những nhân viên cấp cao trong công ty trao tặng. Nói cách khác, phần thưởng được giữ bí mật cho đến phút cuối cùng mới công bố.

Sự thay đổi này khiến cho các nhân viên đều vô cùng hưng phấn. Cho nên ai nấy đều mong đợi mình sẽ trúng giải. Thật chỉ hận mình không thể là người may mắn đó. Bởi vì đây là hoạt động của công ty, phần thưởng lại do những nhân viên cấp cao trao tặng, thân là cấp trên, tất nhiên phần thưởng sẽ có giá trị để mọi người không nói họ nhỏ mọn.

Cuối cùng cũng đến người có chức vụ cao nhất trong công ty, vô số nữ nhân viên thầm ái mộ tổng giám đốc đều mong mình sẽ được giải. Trăm cặp mắt nhìn chăm chăm lên khán đài nơi Cố Cảnh Ngôn đang đứng, tìm đập thành thịch. Đừng nói là quà tặng của tổng giám đốc, chỉ mỗi việc có thể lên khán đài và được ôm tổng giám đốc một chút thôi đã là vô cùng hạnh phúc rồi, đủ để có thể khiến những cô gái khác khó chịu một thời gian dài.

Các cô gái đều biết tổng giám đốc trước kia phong lưu đa tình, lại có quy tắc “thỏ khôn không ăn cỏ gần hang”, khiến cho các cô không có cơ hội.

- Số 52 – Lá phiếu cuối cùng đã được đưa rút ra. Người giữ số 52 là người may mắn được nhận quà từ tổng giám đốc.

- Ai là số 52?

- Số 52 ở đâu?

- Có phải chị là số 52 không?

- Ôi, tại sao của mình không phải là số 52 chứ?

Mà người giữ số 52 cũng không lập tức xuất hiện trên khán đài. Cả hội trường vô cùng náo nhiệt, ai nấy đều nhao nhao tìm kiếm người may mắn nhất đêm nay.

Thư ký Từ quay sang nói với Mạc Cẩn:

- Chà, sao mình lại không may mắn vậy nè?! Tiểu Cẩn, em số mấy vậy?

Mạc Cẩn không để ý, thò tay vào túi lấy lá phiếu lúc nãy ra:

- Em không biết, lúc nãy không để ý lắm.

- A! Số 52 là em đó! – Thư ký Từ kinh ngạc kêu lên, khiến toàn bộ sự chú ý của hội trường một lần nữa lại tập trung về phía Mạc Cẩn.

Mạc Cẩn vừa nhìn thấy số phiếu của mình mới phát hiện thì ra mình là số 52. Không trùng hợp vậy chứ?

Cô nhìn lên Cố Cảnh Ngôn đang đứng trên đài, thấy anh chỉ giống như đang đứng chờ người trúng giải lên nhận thưởng, làm như không biết gì cả. Hừ, thật khó mà tin đây không phải là trùng hợp.

Trước mặt bao nhiêu người, Mạc Cẩn bước lên khán đài nhận thưởng, cô cũng muốn xem phần thưởng Cố Cảnh Ngôn chuẩn bị là cái gì.

37. Chương 37: Cầu Hôn

Trước mặt bao người, Mạc Cẩn đành phải lên sân khấu nhận thưởng. Cô cũng muốn xem xem Cố Cảnh Ngôn chuẩn bị quà gì.

Ngượng ngùng bước lên sân khấu, Mạc Cẩn hơi mất tự nhiên khi thấy mọi người nhìn cô cười cười nói nói, sau đó cô nghe thấy tiếng mọi người vỗ tay nhiệt liệt bên dưới. Còn Cố Cảnh Ngôn vẫn luôn nhìn chăm chăm cô không rời mắt từ lúc cô bước lên khán đài đến giờ.

Cuối cùng Cố Cảnh Ngôn cũng thu tầm nhìn, cầm micro nói:

- Tôi đã chuẩn bị xong phần thưởng rồi, hy vọng Mạc tiểu thư không chê.

Nói xong, anh xoay người quỳ một chân xuống, lấy từ trong túi áo khoác ra một cái hộp nhung nhỏ, bên trong là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Cố Cảnh Ngôn thâm tình nhìn Mạc Cẩn:

- Anh tặng chính anh cho em, tiểu Cẩn, anh sẽ cố gắng trở thành một người chồng tốt, sẽ mãi mãi yêu em, chăm sóc em đến hết cuộc đời. Lấy anh nhé, được không?

Dưới khán đài vang lên từng tiếng trầm trồ kinh ngạc, còn thư ký Từ đang đứng ở gần cửa thì cười tít mắt. Không ai ngờ một buổi rút thăm trúng thưởng lại biến thành một màn cầu hôn trong chớp mắt thế này.

Mà điều làm cho các nhân viên của công ty kinh ngạc hơn đó là người cầu hôn không ai khác mà chính là tổng giám đốc phong lưu của bọn họ!! Còn cô gái được cầu hôn lại chính là cô trợ lý thư ký thực tập vừa đến làm chưa được bao lâu!! Trời ạ, có phải họ đã bỏ lỡ tin tức kinh thiên động địa nào rồi không?

Còn cô gái được cầu hôn cũng bị Cố Cảnh Ngôn gây kinh ngạc đến ngây người, đứng đờ ra đó không có chút phản ứng nào. Mãi đến khi trong khán phòng lại vang lên tiếng hoan hô rung trời, những nhân viên bị ông chủ của mình làm cho bất ngờ này đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, trở thành những người thêm lửa cho Cố Cảnh Ngôn, quyết định vì ông chủ của mình thúc đẩy người nào đó nhanh chóng nhận lời.

- ĐỒNG Ý ĐI! ĐỒNG Ý ĐI! ĐỒNG Ý ĐI!!! - Toàn thể các nhân viên trong phòng đều đồng thanh hô lên.

Cố Cảnh Ngôn nhìn Mạc Cẩn đang đứng bất động tại đó mà có chút nóng lòng. Anh vốn dự tính sẵn ở trước mặt nhiều người như thế này, cô sẽ không thể từ chối anh, cho nên anh mới bỏ tâm tư sắp xếp kế hoạch này. Nhưng bây giờ anh lại bắt đầu thấp thỏm lo sợ.

- Tiểu Cẩn, hãy làm vợ anh. Anh thề sẽ vĩnh viễn yêu em, chỉ yêu một mình em.

Nhìn người đàn ông đang quỳ trên đất cầu hôn mình, đột nhiên những ký ức về anh chợt tràn về trong tâm trí. Cô đã từng bị anh làm tổn thương, đã từng khóc rất nhiều vì anh, cũng được anh yêu chiều hết mực...

Chợt Mạc Cẩn cảm thấy tất cả những thứ đó không còn quan trọng nữa. Bởi vì vào giờ phút này, khoảnh khắc này mới là chân thật nhất. Người đàn ông của cô rốt cuộc cũng đã từ bỏ lòng kiêu hãnh, sự cao ngạo của mình mà cúi đầu thừa nhận yêu cô trước mặt bao nhiêu người, hơn nữa còn khát vọng có được tình yêu của cô.

Nhất là từ sau khi cô bỏ đi rồi trở lại, người đàn ông này đã thật sự thay đổi, trở thành một người thật lòng thật dạ với cô, từ từ xua tan đi những tổn thương và sợ hãi ẩn chứa sâu bên trong tấm lòng cô.

Biển người mệnh mông, có bao nhiêu có thể tìm được người thật lòng yêu mình đây? Có bao nhiêu người có thể sống cùng người mình yêu đến trọn đời?

Cho nên Mạc Cẩn quyết định không do dự nữa. Thay vì lo lắng những rủi ro có thể xảy đến cho tình yêu của cô, chi bằng cô dũng cảm đối mặt và khắc phục nó, nỗ lực ngăn cản những chuyện không hay phát sinh trong hôn nhân của mình.

- Món quà này... em đồng ý - Cuối cùng Mạc Cẩn cũng mỉm cười gật đầu.

- Nhận rồi không cho đổi trả! - Cố Cảnh Ngôn lập tức bổ sung điều kiện, chỉ sợ Mạc Cẩn đổi ý.

Mạc Cẩn gật đầu, để Cố Cảnh Ngôn đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Lúc này, toàn hội trường vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt và những tràng pháo tay. Thế là bữa tiệc cuối năm bị tổng giám đốc biến thành buổi cầu hôn đã trở nên một đề tài vô cùng nóng hổi để bàn tán.

Còn người nào đó cuối cùng cũng cầu hôn thành công nhanh chóng dẫn vị hôn thê của mình đến phòng tổng thống ở khách sạn, vội đến mức không kịp chờ, muốn nhanh chóng tiến hành động phòng.

- Đây... Cố Cảnh Ngôn... không được! Buông em ra!

Mạc Cẩn không ngừng đẩy cái tay đang làm loạn trên người cô ra, nhưng lại không thể nào thoát được sự vây hãm đó, ngược lại càng khiến thân thể cô liên tục bị ma sát, nhiệt độ không ngừng tăng lên.

- Mèo con, anh nhịn không được, anh muốn em. Chúng ta động phòng sớm một chút được không? - Cố Cảnh Ngôn vừa hôn vừa dỗ ngọt cô gái nhỏ của mình.

Mạc Cẩn vừa nghe xong, lập tức la toáng lên:

- Động phòng cái gì chứ! Á!!! Dừng tay, không được xé lễ phục!!!

Mạc Cẩn đưa tay muốn ngăn cản hành vi thô bạo của ai đó lại, nhưng đã không còn kịp nữa, người đàn ông đang rất gấp này chỉ cần dùng sức một chút là đã khiến cho chiếc váy gợi cảm khiêu khích người khác kia rách thành nhiều mảnh.

Cố Cảnh Ngôn hôn Mạc Cẩn một đường kéo dài từ cổ xuống trước ngực. Bàn tay to của anh phủ lên hai khối mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn, miệng còn cố tình nói những lời không đứng đắn:

- Mèo con của anh, em có biết em quyến rũ đến mức nào không. Ngay từ phút đầu tiên nhìn thấy em mặc chiếc váy này, nếu không phải vì có nhiều người ở đó, anh đã ăn em ngay rồi.

- Ừm... Đừng... Đừng vậy mà... Nóng, nóng quá...

Mạc Cẩn cảm thấy thân thể nóng quá chừng, chồn đảo nguyên nơi bụng dưới đã chảy mật dịch, trong cơ thể giống như có lửa hừng đang thiêu đốt, thân thể bị dạy dỗ đến vô cùng nhạy cảm đã thuận theo dục vọng, sản sinh những phản ứng thành thật nhất.

Cố Cảnh Ngôn cởi sạch những mảnh vải còn sót lại trên người của Mạc Cẩn, tách hai chân cô ra, tựa đầu vào giữa hai chân cô, môi ẩm trực tiếp liếm lên cánh hoa đã ướt át, liếm mút trêu đùa, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi trêu chọc hoa hạc nhạy cảm.

Mạc Cẩn bị Cố Cảnh Ngôn đùa giỡn đến toàn thân mất sức, thân thể không tự chủ co quắp lại, trong hoa huyết không ngừng trào ra mật dịch, miệng nhỏ hé mở, rên rỉ kiểu diêm:

- Nơi đó... A... ừm... đúng chỗ đó... Aaa... cho em... cho em... ừm...

Cố Cảnh Ngôn xấu xa ngừng trêu chọc cánh hoa no đầy, anh đem vật nam tính của mình chống trước cửa hoa huyết, không chịu ma sát, cũng không chịu tiến vào cho Mạc Cẩn được thoải mái.

- Nói anh nghe, mèo con của anh, em muốn cái gì? – Người đàn ông xấu xa này muốn nghe chính miệng cô nói ra thì mới bằng lòng cho cô.

Nhưng Mạc Cẩn nhất định không chịu nói. Cô thẳng eo trực tiếp đưa gậy thịt kia vào trong cơ thể mình.

- A... - Khoái cảm mãnh liệt khiến cho hai người nhin không được cùng nhau kêu lớn.

- Ừ... tiểu yêu tinh đáng chết này! Không dạy dỗ em một chút không được mà!!!

Không chịu được sự co thắt mãnh liệt của vách tường trong, Cố Cảnh Ngôn ôm lấy cô gái nhỏ, hung hăng đút gậy thịt to lớn vào trong lối nhỏ, không ngừng ra vào, còn mang theo mật dịch trong veo nồng nặc ra ngoài, khiến chỗ giao hợp của hai người lấy lợi không chịu nổi.

- A... Chậm... Chậm một chút... Ừm...á đừng... nhẹ chút... Aa... chỗ đó... chính chỗ đó... dùng sức... mạnh chút... a... – Mạc Cẩn đã hoàn toàn chìm trong bể khoái cảm.

- Mèo con, lúc em nói nhẹ, lúc thì đòi mạnh... Rốt cuộc là muốn anh làm thế nào đây hả?

Cố Cảnh Ngôn xấu xa thả chậm tốc độ, từ từ rút chính mình ra, sau đó dùng sức hung hăng chọc vào, đụng đến nơi mẫn cảm nhất trong hoa tâm.

- A... Em chết mất... ư... Tha cho em... tha... a a...

Khoái cảm mãnh liệt khiến cho hoa huyết của Mạc Cẩn không ngừng siết lại, bao bọc gậy thịt càng chặt, giống như muốn cắn đứt nó.

Cố Cảnh Ngôn biết cô sắp đạt cực khoái, anh gia tăng tốc độ ra vào, đem cô gái của mình đẩy lên đến tận thiên đường, sau đó đâm chọc thêm chục cái mới tự mình phóng thích trong cơ thể cô.

Nhưng nghỉ ngơi chưa bao lâu, người đàn ông lại tiếp tục lật người cô gái, để cô nằm sấp trên giường, ôm lấy eo thon của cô dùng sức từ phía sau đi vào trong hoa huyết vẫn còn vì cao trào mà chặt chẽ, ra ra vào vào không ngừng.

Bóng đêm dần dần dày đặc, nhưng trong căn phòng họ xuân sắc vẫn vô hạn như cũ...

38. Chương 38: Phong Lưu Gây Họa

Ngày hôm sau buổi tiệc cuối năm của công ty, tiểu thái hậu Cố gia dẫn theo Cố Cảnh Ngôn lên máy bay về thành phố H mừng năm mới với nhà cô.

Mà trước đó mấy hôm, Cố Cảnh Ngôn đã dặn dò gửi tặng trước một tàu thuốc tốt và dòng một mỹ phẩm cao cấp cho ba mẹ vợ tương lai, lúc đóng đồ còn khiến cho khỏe miệng Mạc Cẩn co giật.

Hai người lái xe đến sân bay cách giờ đăng ký còn một tiếng, Mạc Cẩn muốn đi toilet nên dặn Cố Cảnh Ngôn ở tại phòng chờ đợi cô.

Cố Cảnh Ngôn mặt dày mày dạn dính lấy cô, ý đồ xấu để nghị:

- Anh đi cùng em được không?

Mạc Cẩn trừng mắt nhìn anh, miệng cười nhưng ánh mắt sắc bén cảnh cáo anh, sau đó xoay người đi về hướng toilet.

Cố Cảnh Ngôn đành bất đắc dĩ chờ Mạc Cẩn ở đại sảnh.

Nhưng đừng quên Cố Cảnh Ngôn là người như thế nào? Chưa tính việc anh là tổng giám đốc của Cố thị. Chỉ với vẻ ngoài anh tuấn của anh thôi cũng đủ hấp dẫn không ít tâm mắt mỹ nữ trong đại sảnh. Thậm chí còn có người can đảm phát tín hiệu đèn xanh khiêu khích anh.

Nhưng không có cô gái nào giống như cô gái xinh đẹp kia to gan dám đi thẳng đến hướng Cố Cảnh Ngôn đang đứng.

- Cảnh Ngôn, sao lâu quá không đến tìm người ta vậy?! Em rất nhớ anh đó! - Giọng nói nũng nịu ngọt ngào như nước cất lên.

Cố Cảnh Ngôn vừa mới kết thúc cuộc gọi điện với nhân viên công ty, vừa nghe có người gọi tên mình, anh quay đầu lại nhìn thì đã thấy cô gái kia đã đứng ngay bên cạnh anh. Có lẽ nếu không phải bắt gặp ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Cố Cảnh Ngôn, chắc hẳn cô ta đã sớm bỏ nhào vào lòng anh rồi.

Cô gái vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, nhưng lớp trang điểm sắc sảo trên mặt lại khiến cho Cố Cảnh Ngôn cảm thấy phản cảm. Anh nhớ cô gái này từng là một trong những người phụ nữ trước đây của mình.

Cố Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn cô ta, giọng nói của anh không hề có chút độ ấm nào, lạnh đến mức khiến người ta phải run:

- Tôi nhớ hình như cô đã nhận đủ ngân phiếu và trang sức rồi! - Ngụ ý là cả hai bên đều đã không còn liên quan gì nữa.

Cô gái cũng là người hiểu chuyện, biết không thể dùng nhan sắc để dụ dỗ, nếu đắc tội với người đàn ông này chỉ sợ rằng anh ta sẽ không tha cho cô. Thế nên cô ta biết điều mà rút lui, hôn gió người đàn ông này một cái:

- Khi nào rảnh cứ đến tìm em. Em sẽ chờ anh. - Sau đó chớp chớp đôi mắt to rồi bỏ đi.

- Khi nào rảnh cứ đến tìm em. Em sẽ chờ anh?!?!

Một lần nữa, câu nói ấy lại được vang lên. Nhưng câu đầu tiên được nói với giọng điệu vô cùng ngọt ngào, mang theo chút hương vị cuốn hút, còn câu vừa rồi nghe sao lại thấy lạnh lạnh khó tả. Cố Cảnh Ngôn có thể tưởng tượng được tiểu Thái Hậu nhà anh ngoài mặt đang cười nhưng bên trong chắc chắn không có ý cười một chút nào.

Cố Cảnh Ngôn vô tội xoay người nhìn Mạc Cẩn không biết đã đứng ở sau lưng từ lúc nào, nhún vai ra vẻ như không liên quan gì đến mình.

“Sức quyến rũ của Cố thiếu gia quả nhiên không có cách nào ngăn chặn được ha! Ngay cả hoa khôi của học viện chúng ta mà cũng thân thiết với Cố thiếu gia đến vậy cơ đấy!” Mạc Cẩn vẫn tiếp tục nói với giọng điệu lạnh nhạt. Cô gái lúc này chính là cô gái mà cô nhìn thấy ở trong tiệm lưu niệm gần trường học trước đây.

Vừa nhắc đến món nợ phong lưu trước đây, Cố Cảnh Ngôn thật không thể nói nửa câu phản bác. Ai bảo trước kia anh đa tình như vậy, giờ chỉ có thể tiếp tục ra vẻ đáng thương nhìn Mạc Cẩn, tiến đến về phía trước muốn ôm cô an ủi.

Mạc Cẩn tránh khỏi vòng tay của anh. Tuy rằng cô biết chuyện phong lưu trước kia của Cố Cảnh Ngôn là không thể nào thay đổi cũng không thể truy cứu được, nhưng khi vừa nhìn thấy cô gái đã từng có quan hệ với anh, Mạc Cẩn thực sự cảm thấy rất khó chịu. Thế nên không thèm nói lời nào, cô xoay người kéo vali bỏ đi trước.

Cố Cảnh Ngôn bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể đi theo sau cô. Hiện tại không thể đắc tội với Thái Hậu nhà anh được, nhất là khi lúc này anh phải đi ra mắt ba mẹ vợ.

Mãi cho đến khi lên máy bay, Mạc Cẩn vẫn giữ thái độ khó chịu, miễn cưỡng với anh. Cố Cảnh Ngôn thấy Mạc Cẩn quay đầu ra ngoài cửa sổ mắt nhắm lại, như thể không thèm để ý đến mình, anh cũng không dám chọc giận nữ vương nhỏ, bèn cẩn thận kéo tấm chăn mỏng phủ lên người cô, rồi sau đó anh cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong tâm trí Cố Cảnh Ngôn. Tâm tình ngọt ngào vì bị cô gái nhỏ quăng cục lơ lúc này dần tan biến, thay vào đó là sự mừng rỡ và có chút đắc ý. Nghĩ kỹ xem, cô gái nhỏ của anh như vậy không phải là đang ghen sao?

Nụ cười trên môi anh ngày càng sâu, cho đến khi không còn kìm được nữa, anh chồm qua người Mạc Cẩn, nhẹ nhàng hôn lên gò má trắng hồng của cô một cái.

Mạc Cẩn bị động tác của anh hù sợ đến mức thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Cô xoay đầu nhìn kẻ đầu sỏ gây chuyện, miệng nhỏ cong lên, bộ dáng đáng yêu đến mức suýt chút nữa khiến Cố Cảnh Ngôn không kiềm chế được mà hung hăng hôn lên môi cô.

- Mèo con của anh, anh yêu em!

Anh vốn là người chưa từng nói với ai câu yêu thương. Nhưng ở trước mặt cô gái nhỏ của mình lại luôn nói một cách vô cùng tự nhiên như thế.

Mạc Cẩn hơi bất ngờ, trong lòng giống như đang uống mật, ngọt ngào vô cùng. Nhưng lúc vị ngọt đang tràn lan khắp lòng cô, thì đột nhiên đâu đó truyền đến một âm thanh sát phong cảnh.

- Cho hỏi tiên sinh có muốn dùng gì không? – Một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp cười rạng rỡ nhìn Cố Cảnh Ngôn hỏi.

Chỉ mới có nửa tiếng thôi mà đã có ba người đến hỏi rồi. Mạc Cẩn nghĩ mà bực bội, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi, không thèm để ý đến Cố Cảnh Ngôn nữa.

Nhu tình mật ý vừa rồi nhất thời biến mất không còn bóng dáng, thấy nữ vương của mình mất hứng, Cố Cảnh Ngôn vừa bực bội lại vừa buồn cười, anh cũng đành nhẫn nhịn nói với cô tiếp viên.

- Bà xã tôi muốn nghỉ ngơi, chúng tôi không cần gì đâu!

Cô tiếp viên hàng không tỏ ra hơi thất vọng. Nếu là lúc trước, chắc có lẽ Cố Cảnh Ngôn sẽ xuôi theo dòng nước đẩy thuyền khỏi đầu một đoạn nhân duyên mới. À không, nợ phong lưu mới đúng. Nhưng mà tâm tư của Cố Cảnh Ngôn lúc này hoàn toàn đặt ở trên người cô gái nhỏ bên cạnh. Tuy rằng việc cô ăn giấm chua khiến cho tâm trạng của anh vô cùng vui sướng nhưng nếu quá mức thì cũng rất phiền toái.

Sau khi tặng cô tiếp viên rời khỏi hàng ghế Mạc Cẩn lập tức kháng nghị:

- Ai là bà xã của anh!!

Cố Cảnh Ngôn mỉm cười không nói gì.

Yên tâm, sẽ nhanh thôi!

39. Chương 39: Ra Mắt Ba Mẹ Vợ

Tuy rằng Mạc Cẩn có gọi điện về nhà báo cho ba mẹ biết cô sẽ trở về nhà ăn Tết trong khoảng hai ngày cuối năm, có thể còn dẫn theo Cố Cảnh Ngôn về gặp ba mẹ. Nhưng cô không báo rõ thời gian cụ thể, bởi vì những năm trước phải khó khăn lắm cô mới mua được vé tàu hoặc vé máy bay để về nhà ăn Tết, cho nên cũng khó nói trước được là ngày giờ nào. Tuy nhiên cô đã quên, bây giờ cô đang quen Cố Cảnh Ngôn, muốn mua hai vé máy bay đối với anh thật sự là chuyện dễ như trở lòng bàn tay.

Cho nên khi thấy hai người họ trở về nhà Mạc tiên sinh và Mạc phu nhân đang tổng vệ sinh nhà cửa không khỏi chết đứng.

Mạc tiên sinh và Mạc phu nhân nhìn thấy con gái đứng cùng với một thanh niên anh tuấn ở ngoài cửa, nhất thời sững sờ tại chỗ, khăn lau trong tay cũng rơi xuống đất.

Đúng là hai người họ trở về quá đột ngột:

- Ba mẹ, chúng con đã về.

- Tốt, tốt! Trở về là tốt rồi!

Mạc tiên sinh hiền lành đôn hậu lập tức buông mọi thứ ở trong tay ra, nhanh chóng nghênh đón con gái về nhà, nhưng cũng liếc mắt quan sát người thanh niên anh tuấn đứng bên cạnh.

Mạc phu nhân thấy con gái về nhà tất nhiên là lòng đầy mừng rỡ, bà lập tức thu dọn mọi đồ đạc lại cho gọn, sau đó bốn người ngồi tại phòng khách có vẻ hơi bừa bộn vừa uống trà vừa nói chuyện.

- Ba mẹ đây là Cảnh Ngôn... Anh ấy... là... là... - Mạc Cẩn không biết phải giới thiệu người đàn ông này như thế nào mới tốt, bối rối nhìn sang Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn cười trấn an cô, sau đó quay sang Mạc tiên sinh và Mạc phu nhân tự giới thiệu với bộ dạng nhã nhặn lịch sự.

- Chào bác trai bác gái, cháu họ Cố, tên Cảnh Ngôn, là bạn trai của tiểu Cẩn. Cho cháu gửi một ít quà gặp mặt cho hai bác.

Hai vợ chồng họ Mạc chăm chú nhìn Cố Cảnh Ngôn, cử chỉ lịch sự ăn nói lễ độ, tất cả đều không thể soi mói được.

Trong lòng tất nhiên thấy vô cùng mừng rỡ và an ủi vì con gái mình tìm được người đàn ông tốt, lập tức kêu Mạc Cẩn dẫn Cố Cảnh Ngôn đi tham quan khắp nhà nói chuyện phiếm, còn hai người họ vội vàng vào bếp làm cơm trưa.

Thấy ba mẹ cười tươi hơn hở vội vàng vào bếp, Mạc Cẩn nói với Cố Cảnh Ngôn là mình cũng muốn vào bếp phụ họ, nhưng lại bị Mạc phu nhân đuổi ra ngoài bảo phải tiếp khách.

Mạc Cẩn cong môi kháng nghị, nhất định không chịu. Cô muốn giúp ba Mạc một tay.

Mạc phu nhân không còn cách nào khác. Hơn nữa bà cũng muốn tìm hiểu kỹ chàng rể này một chút nên bà để cho Mạc Cẩn ở lại phụ bếp, còn mình tới phòng khách.

Nhưng sau khi Mạc tiên sinh và Mạc Cẩn từ nhà bếp đi ra, lập tức cảm thấy bầu không khí ở phòng khách không được giống như trước, có chút lạnh lẽo.

Nhìn hai người trên sofa, một người vẫn giữ thái độ lịch sự lễ phép nhưng sắc mặt lại có chút cứng ngắc, người còn lại thì không còn thân thiện như lúc trước, mà thái độ trở nên lạnh nhạt.

Mạc Cẩn đi tới nhìn mẹ mình sau đó lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, cô khều nhẹ Cố Cảnh Ngôn, tròn mắt nhìn anh như thể đang hỏi đã xảy ra chuyện gì.

- Mẹ em đã biết thân phận của anh - Cố Cảnh Ngôn nhỏ giọng đáp.

Mạc Cẩn sững sốt, không nghĩ rằng chuyện không hay này cuối cùng cũng đã xảy ra.

Mạc tiên sinh ra hiệu cho Mạc Cẩn nói chuyện với Cố Cảnh Ngôn ở phòng khách, còn ông và Mạc phu nhân vào phòng riêng nói chuyện.

Sau khi Mạc tiên sinh và Mạc phu nhân rời khỏi phòng khách, Mạc Cẩn trừng mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn, cô không nói gì cả, chỉ im lặng ngồi xuống ghế sô pha, nhưng trên mặt không hề có chút lo lắng gì.

- Không ngờ mẹ em thật sự... ừm... Đúng là có thành kiến...

Cố Cảnh Ngôn nói có chút bất đắc dĩ, thấy Mạc Cẩn liếc mình liền nhanh chóng chuyển chỗ ôm Mạc Cẩn vào lòng nói:

- Nhưng mà không sao, mèo con cứ yên tâm, anh sẽ khiến cho ba mẹ vợ đại nhân tiếp nhận anh.

- Ai là ba mẹ vợ của anh? Đừng có gọi thuận miệng như vậy, anh không bị đuổi khỏi Mạc gia đã là rất may rồi. Ở đó mà còn muốn động tay động chân.

Nhìn bộ dạng khó chịu của cô gái nhỏ, tâm tình của Cố Cảnh Ngôn vô cùng tốt, nhin không được hôn lên má Mạc Cẩn một cái.

Chỉ hơn hai mươi phút sau, cuối cùng vợ chồng Mạc gia cũng chịu ra ngoài phòng khách.

Tuy rằng vẻ mặt của Mạc phu nhân vẫn không được tự nhiên, nhưng cũng không đến mức khó coi như lúc này, mà trở nên dịu hơn rất nhiều. Đoán chừng Mạc tiên sinh đã hòa giải hết sức rồi.

Mạc Cẩn thấy hai người đi ra lập tức đứng lên, Cố Cảnh Ngôn cũng đứng lên theo. Mạc tiên sinh nói:

- Ăn cơm trước đã, có chuyện gì thì ăn xong hãy nói, đồ ăn đều đã nguội cả rồi.

- Dạ được – Thế là Mạc Cẩn vào nhà bếp dọn thức ăn, Cố Cảnh Ngôn cũng biết điều theo sau phụ giúp.

Nhìn Cố Cảnh Ngôn tự động giúp con gái mình dọn cơm, động tác lại không có chút luống cuống nào hai vợ chồng Mạc gia lúc này mới cảm thấy lạ. Không phải cậu ta là thiếu gia con nhà giàu có sao? Không phải là tổng giám đốc cao cao tại thượng à? Sao lại... thế này?

Mạc Cẩn cười ha ha quyết định nói vài lời tốt về người đàn ông này:

- Bình thường anh ấy vẫn hay thay phiên làm việc nhà với con mà.

Ngoài mặt Mạc phu nhân vẫn lạnh lạnh, giống như không thèm để ý. Còn Mạc tiên sinh lại nở một nụ cười tán dương với Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn cũng lễ phép cười lấy lòng.

Thế là một nhà bốn người... À không, vẫn chưa hoàn toàn được xem như một nhà, bốn người cứ như vậy dùng cơm trưa trong một bầu không khí phức tạp.

40. Chương 40: Chinh Phục Ba Mẹ Vợ

Sau khi ăn cơm xong, Mạc tiên sinh và Mạc phu nhân tiếp tục tổng vệ sinh. Đương nhiên hai người kia cũng không thoát được. Mạc Cẩn vốn là đứa con gái hiếu thuận, lại chăm chỉ giúp ba mẹ làm việc nhà, đương nhiên không có vấn đề gì.

Còn đại thiếu gia Cố Cảnh Ngôn, từ nhỏ vốn được kẻ hầu người hạ, thấy cô gái của mình lằng xằng làm việc, hơn nữa ba mẹ vợ cũng có chút thành kiến với mình, tất nhiên anh sẽ không bỏ qua cơ hội để thể hiện bản thân, nếu như không làm tốt xem ra sẽ khó mà trở mình.

Thế là anh giúp Mạc tiên sinh dời kệ sách, dọn dẹp phòng làm việc, thay bóng đèn... Mạc tiên sinh càng ngày càng hài lòng với cậu con rể này.

Còn hai phụ nữ thì đang vệ sinh nhà bếp. Thỉnh thoảng Mạc phu nhân nhìn không được ngoái đầu nhìn ra ngoài, bắt gặp Cố Cảnh Ngôn mặc dù là đại thiếu gia nhưng lại không giống như loại người sống trong nhung lụa. Là con cháu gia đình giàu sang, anh lại cởi áo khoác xuống, giúp nhà bà tổng vệ sinh. Trong lòng vẫn cảm thấy có đôi chút hài lòng với chàng thanh niên ‘bất cóc’ con gái bà.

Có lẽ thật sự giống như chồng bà nói, không thể bởi vì bản thân có thành kiến với mấy anh công tử nhà giàu mà lại bỏ qua hạnh phúc của con gái được. Chỉ cần cậu ta thật tâm đối đãi với tiểu Cẩn những cái khác có gì mà không thể chấp nhận được chứ.

- Nó đối với con có tốt không? – Mạc phu nhân vừa lau dọn bàn bếp vừa hỏi con gái.

Mạc Cẩn sững sốt, nhớ đến khoảng thời gian sống chung, nhất là về những cảnh ‘trẻ em không được xem’, Mạc Cẩn nhìn không được đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu.

Mạc phu nhân thấy dáng vẻ của con gái, trong lòng cũng rõ thêm vài phần. Bà khẽ thở dài, con gái lớn đúng là không giữ được.

Rồi bà mỉm cười với Mạc Cẩn, nói:

- Như vậy là được rồi! – Bà vẫn còn muốn nói nhiều thứ, nhưng lại không biết nói gì mới tốt.

Hai người họ lại nói những vấn đề khác, có điều hơn phân nửa là Mạc Cẩn kể cho Mạc phu nhân nghe những chuyện mà cô và Cố Cảnh Ngôn đã trải qua, còn Mạc phu nhân đa số cũng chỉ im lặng lắng nghe.

Sau khi Mạc Cẩn và Mạc phu nhân vệ sinh sạch sẽ nhà bếp thì Cố Cảnh Ngôn và Mạc tiên sinh cũng vừa thay xong đèn ở phòng khách. Cố Cảnh Ngôn leo từ trên thang đứng xuống, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, chiếc áo sơ mi trắng tinh có dính vài vết bẩn.

Mạc Cẩn rất tự nhiên rút khăn giấy đi đến lau mồ hôi cho anh, hoàn toàn không nhớ đến ở đây còn có người khác. Mà lại còn là ba mẹ mình nữa chứ.

Mạc Cẩn Vừa lau mồ hôi cho Cố Cảnh Ngôn vừa mẹ giọng trách móc:

- Cố thiếu gia, lấm lem hết rồi này! - Thật ra trong lòng cô tràn đầy ngọt ngào, thì ra người đàn ông cao cao tại thượng này cũng có thể vì cô mà làm việc nhà, thay bóng đèn như những người đàn ông bình thường khác...

Cố Cảnh Ngôn lại cười hớn hở như mùa xuân, tùy ý để cô gái nhỏ lau mồ hôi cho anh, cũng chính lúc này anh mới thật sự cảm nhận được niềm vui của những gia đình bình thường. Còn vợ chồng Mạc gia đứng phía sau thì nhìn nhau cười. Thôi được, xem ra không muốn tiếp nhận đứa con rể này cũng không được rồi.

Vậy nên tối hôm đó, không khí của bữa cơm tối nhẹ nhàng vui vẻ hơn so với bữa cơm trưa. Tuy rằng Mạc phu nhân lúc lúc vẫn còn nghiêm mặt nói chuyện với Cố Cảnh Ngôn, có vẻ cũng không mặn không nhạt, nhưng mà Mạc Cẩn và Mạc tiên sinh đều biết, thật ra trong lòng bà đã chịu chấp nhận Cố Cảnh Ngôn, để bà hoàn toàn không còn khó chịu chỉ cần thêm một chút thời gian mà thôi.

Sau khi dùng cơm tối trò chuyện với ba mẹ một hồi, Mạc phu nhân sai Mạc Cẩn đi dọn phòng ngủ cho khách. Tuy rằng rất không đồng ý, nhưng Mạc Cẩn vẫn miễn cưỡng đi dọn dẹp, về nhà ba mẹ, nói thể nào cũng phải an phận một chút.

Phòng ngủ cho khách vẫn sạch sẽ, Mạc Cẩn không cần phải dọn dẹp gì nhiều. Hơn nữa lúc này đã tổng vệ sinh rồi, Mạc Cẩn chỉ cần xếp lại mấy cái gối trên đầu giường là xong.

Vừa mới dọn xong, Cố Cảnh Ngôn đã mở cửa bước vào. Mạc Cẩn thấy anh vừa vào, lập tức đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Cô không muốn con sói háo sắc này lại động dục ở đây. Đây không phải là nhà của anh mà muốn làm bấy lúc nào cũng được. Ba mẹ vẫn còn ở bên ngoài, để cho an toàn, cô vẫn không nên ở riêng một phòng với anh thì tốt hơn.

Quả nhiên lúc Mạc Cẩn vừa đi ngang qua Cố Cảnh Ngôn, người đàn ông này đã duỗi cánh tay dài ra ôm cô gái nhỏ muốn chạy trốn vào lòng.

- Sao vừa thấy anh đã vội đi ra rồi? - Giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng vang lên bên tai, mang theo sự hấp dẫn vô hạn.

- Buông em ra. Ba mẹ em còn ở ngoài đó, anh không được làm loạn ở đây đâu - Mạc Cẩn vội vàng đẩy anh ra.

Cố Cảnh Ngôn trực tiếp hôn lên đôi môi nhỏ đang kháng nghị của cô gái, hôn đến khi con mèo con thiếu chút nữa thì ngạt thở mới chịu buông đôi môi sưng đỏ kia ra, xấu xa nói:

- Anh làm loạn thế nào hả?

Sau đó, bàn tay ở sau lưng Mạc Cẩn vén áo trực tiếp mò vào trong, xoa nhẹ lên làn da lưng trắng mịn, anh cúi đầu thì thầm bên vành tai đã đỏ ửng của Mạc Cẩn:

- Như vậy mới gọi là làm loạn... - Nói xong anh nở một nụ cười nham hiểm.

Mạc Cẩn dùng hết sức đẩy Cố Cảnh Ngôn ra, trợn mắt hung dữ nhìn anh. Người đàn ông này mới vừa qua khỏi cửa ải của ba mẹ cô đã bắt đầu đắc ý vênh vao.

- Cố Cảnh Ngôn! Anh dám làm xằng làm bậy với em xem, để coi ba mẹ có đuổi anh ra ngoài không!! - Mạc Cẩn lên tiếng uy hiếp.

Cố Cảnh Ngôn nói với vẻ mặt lưu manh:

- Không phải em vẫn luôn vui vẻ khi anh làm bậy với em sao? – Vẻ mặt vô tội của anh khiến Mạc Cẩn hận không thể đạp anh một cái.

- Anh!!!!

Mạc Cẩn tức đến nỗi nói không nên lời. Người đàn ông này! Uống công ngày hôm nay cô còn nói giúp anh.

Dù sao Cố Cảnh Ngôn cũng biết chừng mực, lập tức nhẹ nhàng ôm lấy cô gái nhỏ đang tức đến thở hồng hộc, dỗ ngọt cô:

- Anh đùa thôi mà, mèo con đừng nóng giận, ngoan nào.

- Hừ - Mạc Cẩn chỉ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới anh.

- Anh bảo đảm nếu không có sự cho phép của em, tuyệt đối sẽ không làm xằng làm bậy, như vậy được chưa?

- Cố Cảnh Ngôn bắt đầu hứa hẹn, nhưng mọi việc anh làm đều tuân theo trình tự, không có làm bậy à nha. Cho nên... haha

Cố Cảnh Ngôn vẫn không buông Mạc Cẩn ra, anh không nhẽo:

- Mèo con em đã để anh phòng không chiếc bóng cả một ngày rồi, giờ còn nhẫn tâm ngay cả nụ hôn buổi tối cũng không cho anh sao? – Nói xong anh còn chu môi ra chờ Mạc Cẩn hôn mình.

Mạc Cẩn quả thật bị người đàn ông này làm loạn đến không còn cách nào. Cô nhẹ nhàng hôn một cái lên môi anh, nhưng còn chưa kịp rời khỏi đã bị anh đối khách làm chủ dùng sức mút lấy môi cô.

Lại là một nụ hôn kéo dài đến mất hồn. Hôn nồng nhiệt đến mức người đàn ông thiếu chút nữa không kìm được lòng mà đẩy ngã cô gái nhỏ xuống giường bộc phát thú tính. Nhưng vì ngại ba mẹ vợ tương lai, anh phải đành cần răng chịu đựng.

Thế nên Mạc Cẩn mới có cơ hội lau đôi môi sưng đỏ của mình, trở về phòng mà ngủ một giấc yên ổn.

41. Chương 41: Chuyện Tình Mắt Ca Nhà Họ Mạc

Cứ như vậy, Cố Cảnh Ngôn ở lại nhà họ Mạc, ban ngày giúp đỡ ba mẹ vợ chuẩn bị đón Tết, thỉnh thoảng sẽ cùng Mạc tiên sinh chơi cờ vây. Mạc tiên sinh là một người mê cờ, hiếm có được một người mỗi ngày cùng mình giết thời gian bên bàn cờ, cho nên ông cực kỳ cao hứng.

Mà Cố Cảnh Ngôn vốn là một doanh nhân, tất nhiên biết cách lấy lòng ba vợ. Sau hai bàn thua thì anh lại “vất vả lắm” mới thắng được một bàn, cho nên suốt hai ngày qua, Mạc tiên sinh thực sự rất vừa lòng với chàng rể mới này.

Còn đối với mẹ vợ, Cố Cảnh Ngôn cũng đã nghĩ ra kế sách để đối phó, từng bước từng bước làm cho Mạc phu nhân dao động, chỉ mới có hai ngày, Cố Cảnh Ngôn ở nhà họ Mạc đã như cá gặp nước, làm cho Mạc Cẩn ghen tị đến nghiêng răng.

Thật ra Cố Cảnh Ngôn hoàn toàn khiến cho Mạc phu nhân chấp nhận mình vì một chuyện rất nhỏ.

Đêm gần đến giao thừa, Mạc Cẩn nói muốn ăn món cá hấp độc nhất do Mạc tiên sinh làm, con gái muốn ăn đương nhiên Mạc tiên sinh vui mừng hơn hờ chạy ra chợ đi mua hai con cá quế về, sau đó bận rộn ở trong nhà bếp đến quên trời quên đất.

Bữa cơm tối được dọn ra, hai con cá hấp thơm ngào ngạt khiến cho người ta thèm đến nhỏ dãi.

Trong bữa cơm, Cố Cảnh Ngôn lấy mắt cá ra, sau đó bỏ vào chén của Mạc Cẩn. Thói quen này không biết đã hình thành từ lúc nào. Mỗi lần ăn cá anh đều gắp mắt cá cho cô gái nhỏ của mình.

- Lần nào cũng nhường mắt cá cho em... - Mạc Cẩn ngoài miệng khách sáo, nhưng thật ra trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Chứng kiến cảnh này Mạc phu nhân dừng đũa, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa đôi tình nhân nhỏ, sau đó thoải mái mỉm cười hài lòng.

Kế đó, trong chén của bà cũng nhanh chóng xuất hiện một đôi đũa, đôi đũa này gắp theo một cái mắt cá, bỏ vào trong chén của bà. Đó là đôi đũa của Mạc tiên sinh.

Mạc phu nhân nhìn Mạc tiên sinh cười dịu dàng đây đã là thói quen suốt 30 năm của ông. Còn nhớ lúc còn chưa lấy người đàn ông đôn hậu hiền lành này về làm chồng, mỗi lần ăn cơm với ông, nếu ăn cá, người đàn ông này nhất định sẽ gắp mắt cá cho bà đầu tiên. Có lần bà từng hỏi ông, cho đến tận bây giờ Mạc phu nhân vẫn nhớ rõ người đàn ông của mình trả lời như thế nào, ông nhìn bà chân thành nghiêm túc nói:

- Mắt cá là dành cho người mình yêu thương nhất.

Cũng chính vì câu nói đó, cuối cùng Mạc phu nhân cũng hạ quyết tâm lấy người đàn ông này làm chồng, còn Mạc tiên sinh cũng tuân thủ lời hứa suốt cuộc đời này đều gắp mắt cá cho Mạc phu nhân.

Đây là câu chuyện tình mắt cá của nhà họ Mạc.

Thậm chí có thể nói câu chuyện mắt cá này là bằng chứng cho tình yêu được vun đắp bền vững của Mạc tiên sinh và Mạc phu nhân. Có thể nói là tín vật đính ước giữa bọn họ.

Cho nên khi nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn gắp mắt cá cho con gái, Mạc phu nhân không nhịn được nhớ đến chuyện cũ, trong lòng tràn đầy cảm xúc bồi ngùi, cảm thấy đã có thể hiểu chàng thanh niên này thêm một chút.

Bốn người ngồi cạnh nhau trên một bàn ăn nhỏ, nhìn nhau nở nụ cười vui vẻ.

Sau ngày hôm đó, thái độ của Mạc phu nhân đối với Cố Cảnh Ngôn rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp. Chớp mắt một cái đã là đêm giao thừa.

Bữa cơm đoàn viên đương nhiên là vô cùng thịnh soạn, Mạc tiên sinh lấy loại rượu vốn để dành cho con rể tương lai ra uống cùng với Cố Cảnh Ngôn một vài ly, rồi sau đó hai người họ lì xì cho con gái và con rể.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngôn không muốn nhận cảm thấy lớn như thế này còn nhận tiền lì xì thì đúng là đáng xấu hổ. Mãi đến khi Mạc Cẩn đỏ mặt nói nhỏ với anh:

- Đây là tập tục ở quê em. Sau bữa cơm là đoàn viên, người lớn chỉ lì xì cho người trong nhà mà thôi.

Ba chữ ‘người trong nhà’ quả thật giống như thánh chỉ đại xá cho những phạm nhân thời cổ đại vậy, Cố Cảnh Ngôn lập tức hiểu ra, cúi đầu hô to:

- Cảm ơn ba mẹ!

Vợ chồng Mạc gia gật đầu cười cười.

Sau bữa cơm, Cố Cảnh Ngôn gọi về nhà chúc tết, Mạc Cẩn cũng nói chuyện với mẹ Cố một hồi lâu.

Nếu không phải Cố Cảnh Ngôn ở bên cạnh liên tục nhắc nhở, mẹ Cố quả thật không muốn thả người. Trước khi tắt điện thoại còn dặn dò sau này Mạc Cẩn trở về nhớ phải đến nhà họ Cố chơi vài hôm.

Nói điện thoại xong, Cố Cảnh Ngôn nhin không được trêu ghẹo:

- Xem ra em còn được mẹ anh cưng nhiều hơn cả con trai ruột nữa!

Mạc Cẩn hừ lạnh:

- Tất nhiên rồi, em ngoan hiền như vậy ai lại không thích chứ!

Cố Cảnh Ngôn cưng chiều nhéo cái mũi của cô gái nhỏ:

- Phải rồi, con mèo nhỏ tinh quái như em anh rất thích. Hơn nữa thích vô cùng, không muốn thích cũng không được!

Mạc Cẩn cười ngọt ngào, sau đó lập tức bị người đàn ông hóa thân thành sói kia trực tiếp ôm hôn ở trong phòng khách, mặc cho Mạc Cẩn giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Vợ chồng nhà họ Mạc thấy vậy cũng biết điều rời khỏi phòng khách, để lại cho đôi tình nhân nhỏ một chút không gian riêng. Thử nói xem, nếu như Cố Cảnh Ngôn không đủ xạo quyết... À không! Phải nói là ‘có đầu óc’, được ba mẹ vợ cho phép, thì làm sao anh dám càn rỡ trực tiếp ăn đậu hũ con gái nhà người ta ở trong địa bàn Mạc gia được chứ?!

Cho nên mới nói “không gian không phải thương nhân”. Mà Cố Cảnh Ngôn vốn là một thương nhân, hơn nữa lại còn là nhân tài kiệt xuất trong giới gian thương nữa.

Thức khuya đón giao thừa, uống rượu nếp ăn bánh trôi. Khoảng hơn một giờ sáng, mọi người mới về phòng nghỉ ngơi.

Mạc Cẩn vừa thay đồ ngủ, chuẩn bị leo lên giường ngủ một giấc thì đột nhiên cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Nhìn ra cửa còn không phải là con sói háo sắc nào đó đang bắt măn chỉ vì không được ăn thịt sao?!

- Cố Cảnh Ngôn, em muốn đi ngủ! Anh làm gì đó? – Mạc Cẩn bắt măn vì bị quấy rầy.

- Vậy thì tốt quá! Anh cũng muốn ngủ, chúng ta cùng nhau ngủ đi.

42. Chương 42: Hồi Kết

- Vậy thì tốt quá! Anh cũng muốn ngủ, chúng ta cùng nhau ngủ đi – Người đàn ông mặt dày vô sỉ kia leo lên giường, dính chặt vào người Mạc Cẩn, có đầy thế nào cũng không ra.

Đương nhiên Mạc Cẩn biết người đàn ông này đang âm mưu điều gì, trong mắt anh lóe lên tia dục vọng quá quen thuộc, nhưng mà nơi này là nhà cô, ba mẹ lại ngủ ở phòng kế bên, lỡ như bọn họ phát hiện thì...

Mạc Cẩn không dám nghĩ nữa, dù thế nào cũng không được. Cô trách cứ:

- Anh đừng làm xằng bậy! Ba mẹ em ở phòng kế bên đó.

Nhưng mà người đàn ông phòng không chiếc bóng, chạy tịnh mấy ngày nay làm sao có thể buông tha cho miếng thịt ngon trước mắt. Anh đè Mạc Cẩn xuống giường, chỉ vài thao tác là đã lột sạch cô, tốc độ nhanh đến mức khiến Mạc Cẩn không kịp phản ứng gì cả.

Anh nói giọng ồm ồm:

- Chúng ta nhẹ nhàng một chút là được mà.

- Cút... Ummm ummm....

Mạc Cẩn muốn đẩy Cổ Cảnh Ngôn ra, nhưng lại bị anh dùng môi che miệng cô lại, còn chưa kịp nói gì đã không còn cơ hội nói nữa.

Môi lưỡi linh hoạt của anh không ngừng giày xéo đôi môi mỏng của cô. Lúc đầu môi lưỡi triền miên quấn lấy nhau, sau đó nụ hôn dần trở nên mãnh liệt, dây dưa đến mức tê dại, khiến Mạc Cẩn phát ra những tiếng rên khe khẽ:

- Ừm... ừm... ừm...

Bàn tay to vuốt ve da thịt trần truồng mềm mại không tỳ vết của Mạc Cẩn, yêu thích không buông. Cổ Cảnh Ngôn cảm thấy bụng dưới của mình căng cứng, bồng bồng phản chấn, đang chờ để xông pha chiến đấu.

Nhiều ngày không gần gũi khiến cho hai cơ thể gặp nhau như củi khô gặp lửa, không thể cứu vãn được nữa. Lúc Cổ Cảnh Ngôn hôn lên nụ hoa trước ngực, Mạc Cẩn đã không còn sức kháng cự nữa, đôi tay cô ôm lấy cổ anh, các ngón tay luồn vào mái tóc anh.

Cổ Cảnh Ngôn vốn đã nhần nại mấy ngày, nay được hít lấy mùi thơm da thịt của cô gái nhỏ, nhất thời có chút mất kiểm chế, anh phát điên tách hai chân cô ra treo ngang hông mình, đem vật đàn ông kia cọ sát bên ngoài hoa huyết, cho đến khi chỗ giao hợp giữa hai người ướt át một chút.

Đã không còn tâm tư làm màn dạo đầu nữa, người đàn ông một lòng chỉ muốn lâm trận ngay lập tức cúi đầu cắn lên môi Mạc Cẩn một cái, giọng nói thô trầm cất lên:

- Mèo con, anh muốn đi vào!

Mạc Cẩn chỉ vừa ‘Ừ’ một tiếng đã cảm nhận ngay được một trận bão táp mạnh mẽ ập đến, đem cho cô thật nhiều khoái cảm.

- Aa...

Người đàn ông hung hăng thẳng tiến, rút ra, rồi lại thẳng tiến vào nhụy tâm... một lần lại một lần công kích mạnh mẽ, khiến nơi giữa hai chân nào đó đã bắt đầu tràn lan dịch ái. Mạc Cẩn bị anh dày vò đến mức không đủ sức kêu, chỉ có thể níu chặt khăn trải giường, hai đùi bị ép tách ra nghênh đón sự tiến công kịch liệt của anh.

Nhưng người đàn ông kia giống như không thỏa mãn, bàn tay to đột ngột tiến đến hoa hạc sung huyết của cô, ra sức chà nạo ngòi lửa, chà đạp không thương tiếc, khiến cho cô gái dưới thân không có cách khống chế mình co giật liên hồi.

Hoa huyết vô cùng chặt chẽ vì khoái cảm này mà càng xoắn gậy thịt của người đàn ông chặt hơn. Một luồng khoái cảm truyền từ eo lên não, khiến cho Cổ Cảnh Ngôn thiếu chút nữa thì bắn ra, nhưng anh vẫn cắn răng nhịn xuống, tăng dần lực va chạm, giống như muốn xé nát cô gái nhỏ, hung hăng đâm thẳng gậy thịt hằn gân xanh vào hoa tâm.

Mạc Cẩn không nhịn được kêu thất thanh, hốc mắt ngấn nước, đôi mắt long lanh quẫy rụa nhìn Cổ Cảnh Ngôn, khiến cho lòng anh như bị khuấy đảo, ôm cô gái nhỏ xoay người, đổi thành tư thế nữ trên nam dưới.

Bởi vì động tác này, gậy thịt của anh đâm sâu vào nơi từ trước giờ chưa vào tới, thậm chí gần như đến miệng tử cung.

- A... Sâu quá... aa...

Mạc Cẩn hoàn toàn xụi lơ trên người Cổ Cảnh Ngôn, tùy ý để anh di chuyển, cô muốn rên cũng không còn đủ sức.

Nhờ tư thế này mà gậy thịt có thể dễ dàng cắm sâu vào trong hoa huyết của cô, khoái cảm cũng nhờ đó mà mãnh liệt hơn. Mạc Cẩn chỉ cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt cháy, tim đập cuồng dã, rồi lại bị tâm lý sợ ba mẹ ở phòng kế bên nghe được mà trả nên khản trương.

Cố Cảnh Ngôn nhẹ nhàng nâng cô gái nhỏ lên, sau đó lại dùng sức kéo xuống, trọng lượng của cô gái nhỏ cùng với sức đẩy của người đàn ông phối hợp với nhau, giúp gậy thịt của anh càng tiết sâu vào nơi chật chội mất hồn kia.

- Mèo con, ở trên thoải mái không? – Người đàn ông xấu xa hỏi.

Mạc Cẩn làm gì có sức lực nào để trả lời anh chứ, lại sợ nếu cô mở miệng không kiềm chế được thì sẽ kinh động đến ba mẹ. Cô hung hăng cắn chặt bờ vai rắn chắc của người đàn ông, ngăn chặn tiếng rên rỉ sắp sửa bật ra khỏi cửa miệng.

Cố Cảnh Ngôn bị cắn, chút đau đớn nhỏ này ngược lại khiến cho lửa dục trong anh lớn hơn, eo anh càng dùng sức nẩy lên, cường độ càng nhanh, lực càng mạnh, không chọc vào hoa tâm thì không bỏ qua.

Rất lâu sau, cho đến khi cô gái trong lòng vì không chịu nổi kích thích mà ngất đi, người đàn ông mới chịu phóng thích mình ra, nhẹ nhàng ôm cô vào phòng tắm rửa sạch thân thể.

Nhìn cô gái trong lòng sắp trở thành Cố phu nhân, Cố Cảnh Ngôn nở một nụ cười dịu dàng. Anh đã từng nghĩ rằng chỉ cần không gặp cô, không nhìn thấy cô thì những ham muốn chiếm hữu mơ hồ trong lòng sẽ từ từ biến mất.

Nhưng bây giờ anh đã không còn có hứng thú với cuộc sống ăn chơi hào hoa trước kia nữa. May mắn thay, đi một vòng lớn, cô gái nhỏ này lại quay về bên anh. Mà lần này, dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không buông tay Mạc Cẩn ra. Cô kiếp này là của anh, kiếp sau cũng là của Cố Cảnh Ngôn anh, tuyệt đối không chia lìa.

Cố Cảnh Ngôn hôn nhẹ lên trán Mạc Cẩn một cái, cúi đầu thì thầm:

- Cố phu nhân, anh yêu em.

—Toàn Văn Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-long>